

FORUMUL JUDECĂTORILOR

DIN ROMÂNIA

CODUL DE PROCEDURĂ PENALĂ Legea nr. 135/2010

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 3 alin. (3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcții judiciare, cu excepția celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcția de judecată, mai puțin când se dispune începerea judecării potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c</p>	<p>La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) În desfășurarea aceluiași proces penal, exercitarea unei funcții judiciare este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții judiciare”.</p>	<p>Norma în vigoare nu este de natura sa aduca atingere prezumției de nevinovatie și nici nu este contrara standardului CEDO și jurisprudenței CCR. Obiectul camerei preliminare, astfel cum este definit de art.342 C.p.p., nu presupune analiza temeiniciei acuzației penale astfel cum a fost formulată de Ministerul Public prin actul de sesizare.</p> <p>Nu există nicio posibilitate obiectivă de a da naștere unei aparente sau chiar a unui motiv de lipsă de imparțialitate subiectivă și care să cadă asupra judecătorului de camera preliminară, la judecarea pe fond a cauzei, obiectele celor două faze ale procesului penal fiind distincte și fără posibilitate de a se suprapune sub acest aspect. Prezumpția de nevinovatie pe tot parcursul procesului penal, privită în accepțiunea sa în legătura cu dreptul subiectiv și nu în sens procedural, este perfect garantată în conformitate cu legislația actuală.</p> <p>Inițiatorul nu justifică necesitatea reglementării, în primul rând, din perspectiva cazului de lipsă de imparțialitate posibil a fi incident și în al doilea rând, nu oferă un studiu de impact asupra posibilității reale de a fi aplicate normele legale de către judecătorii care</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>funcționează în cadrul instanțelor, în condițiile în care, recent, au fost modificate legile justiției inclusiv în componenta referitoare la admiterea în magistratură și accesul la instanțele superioare.</p> <p>Concluzia firească ce decurge din coroborarea acestor modificări este blocarea efectivă a activității organelor judiciare.</p> <p>Legiuitorul ar trebui să intervină prin a oferi o soluție cu privire la incompatibilitatea judecătorului de camera preliminară, în cadrul acestei faze procesuale, când s-a pronunțat o soluție definitivă raportată la obiectul camerei preliminare și judecătorul de camera preliminară de la instanța superioară, în urma soluționării contestației formulată de partea interesată, desființarea soluției primei instanțe și trimitere cauza spre rejudecare.</p> <p>Prin <u>Decizia nr. 415</u> din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 3 octombrie 2017, Curtea Constituțională a reținut ca este în interesul înlăptuirii actului de justiție ca același judecător - care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală - să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, totodată, că o soluție contrară ar fi de natură să afecteze deplină realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea - esențială în buna administrare a cauzei - de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Astfel, Curtea a arătat că simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza Morel împotriva Franței, paragraful 45). Curtea Constituțională a reținut că obiectul procedurii camerei preliminare</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.</p> <p>Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. De asemenea, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecătii, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (paragrafele 14 și 15).</p> <p>Modificarea adusă art.3 Cod procedură penală va atrage numeroase cazuri de incompatibilitate, în condițiile în care nici după intrarea în vigoare a acestui Cod și nici ulterior funcțiile judiciare nou introduse nu au fost însoțite de măsuri de ajustare a schemelor de personal, fapt de natură să conducă la un blocaj în activitatea secțiilor penale ale instanțelor de judecată și la o împovărare excesivă a judecătorilor</p>
<p>Art. 4: Presumția de nevinovăție (1) Orice persoană este considerată nevinovată până la stabilirea vinovăției sale printr-o hotărâre penală definitivă. (2) După administrarea întregului probatoriu, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea suspectului sau inculpatului.</p>	<p>La articolul 4, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alin. (3) - (6) cu următorul cuprins: "(3) În cursul urmăririi penale și al judecării cauzei în procedură de cameră preliminară sunt interzise comunicările publice, declarațiile publice precum și furnizarea de alte informații, direct sau indirect, provenind de la autorități publice sau orice alte persoane fizice sau juridice referitoare la faptele și persoanele ce fac obiectul acestor proceduri. (4) În cursul urmăririi penale sau al judecării organele de urmărire</p>	<p>Propunerea nu transpune fidel Directiva (UE) 2016/343. Astfel, potrivit art. 4 alin. 3 din Directiva (UE) 2016/343 se prevede posibilitatea ca autoritățile să difuzeze informații în mod public privind procedurile penale atunci când acest lucru este strict necesar din motive legate de ancheta penală sau în interes public, cu respectarea principiului prezumției de nevinovăție.</p> <p>Textul utilizează noțiuni care vor face imposibilă comunicarea publică a datelor.</p> <p>În transpunere ar trebui utilizată expresia „interes public”, fără a se limita semnificația acestei expresii într-o modalitate care să conducă la imposibilitatea de furnizare de informații în mod public, deși ar fi necesar. Spre exemplu există o definiție legală a noțiunii de interes public în Legea 477/2004 (acel interes care implica garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor,</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>penală sau instanța de judecată pot comunica public date despre procedurile penale care se desfășoară doar atunci când datele furnizate justifică un interes public prevăzut de lege sau acest lucru este necesar în interesul descoperirii și aflării adevărului în cauză.</p> <p>(5) Comunicările publice prevăzute la alin. (4) nu se pot referi la persoanele suspectate sau acuzate ca fiind vinovate de săvârșirea unei infracțiuni. (6) În cursul procesului penal este interzisă prezentarea publică a persoanelor suspectate de săvârșirea unor infracțiuni purtând cătușe sau alte mijloace de imobilizare sau afectate de alte modalități de natură a induce în percepția publică că acestea ar fi vinovate de săvârșirea unor infracțiuni."</p>	<p>libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte, precum și îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu respectarea principiilor eficienței, eficacității și economicității cheltuirii resurselor și alta în legea nr. 544/2001, care enumeră o serie de acte/informații legate de funcționarea instituțiilor publice.</p> <p>Directiva, așa cum rezultă din art. 4 și <i>considerentele 16-17 ale acesteia</i>, urmărește instituirea unei <u>restricții exclusiv</u> în ceea ce privește (1) „declarațiile autorităților publice (prin care trebuie înțeles - orice declarații care se referă la o infracțiune și care emană fie de la o autoritate implicată în procedurile penale legate de infracțiunea respectivă, cum ar fi autoritățile judiciare, poliția și alte autorități de aplicare a legii, fie de la o altă autoritate publică, cum ar fi ministrii și alți funcționari publici, fără a se aduce atingere dreptului intern în materia imunității, consid. 17) și (2) deciziile judiciare” și, <u>sub aspectul conținutului restricției</u>, numai în sensul că acestea „nu se referă la persoana respectivă ca fiind vinovată.” „atâta vreme cât vinovăția unei persoane suspectate sau acuzate nu a fost dovedită conform legii”.</p> <p>Deci directiva <u>nu impune</u> reglementarea vreunei restricții de comunicare în privința declarațiilor oricărui alte persoane fizice ori juridice.</p> <p>În consecință, instituirea unei astfel de interdicții, conform proiectului de lege, este contrară directivei și nu constituie o transpunere a acesteia.</p> <p>Interdicția în forma propusă va aduce atingere:</p> <ul style="list-style-type: none"> - posibilității mass-media de a furniza informații în legătură cu anchete penale, din alte surse decât cele judiciare, care vor fi limitate conform alin. 4, deși conform considerentului 19 al directivei, statele „nu ar trebui să aducă atingere dreptului intern care protejează libertatea presei și a altor mijloace de comunicare în masă.” <p>Jurnaliștii nu vor mai putea exprima nici un fel de opinii în legătură o anchetă penală, urmând a fi forțați să se rezume la funcția de reproducere a comunicatelor permise de organele judiciare.</p> <p>- principiului 6 la Anexa la Recomandarea Rec(2003)13 CE – Principii privind difuzarea prin intermediul mass-media a</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p><i>informațiilor referitoare la procedurile penale conform căreia: „În cadrul procedurilor penale de interes public sau al altor proceduri penale care atrag în mod deosebit atenția publicului, autoritățile judiciare și serviciile de poliție ar trebui să informeze mass-media cu privire la actele lor esențiale, cu condiția ca acest lucru să nu aducă atingere secretului urmăririi penale și anchetelor poliției și să nu întârzie sau să nu perturbe rezultatul procedurilor. În cazul procedurilor penale care se desfășoară pe parcursul unei perioade lungi de timp, informațiile ar trebui să fie furnizate cu regularitate.”</i></p> <p>Ar trebui prevăzut expres că există situații de excepție când persoanele suspectate de săvârșirea unor infracțiuni pot fi prezentate inclusiv în instanțe ori în public cu măsuri de constrângere.</p> <p>În acest sens ar trebui avute în vedere considerentele directivei:</p> <p>„Autoritățile competente ar trebui să se abțină de la prezentarea persoanelor suspectate sau acuzate ca fiind vinovate, în instanță sau în public, prin utilizarea unor măsuri de constrângere fizică, cum ar fi cătușele pentru mâini sau pentru picioare, boxele de sticlă sau cuștile, cu excepția situațiilor în care aceste măsuri sunt necesare din motive specifice cauzei, fie legate de securitate, inclusiv împiedicarea persoanelor suspectate sau acuzate de a se răni sau de a-i răni pe alții ori de a distruge bunuri de orice tip, fie legate de împiedicarea persoanelor suspectate sau acuzate de a se sustrage urmăririi sau de a avea contact cu persoane terțe, cum ar fi martorii sau victimele. Posibilitatea de a aplica măsuri de constrângere fizică <u>nu înseamnă că autoritățile competente trebuie să ia vreo decizie formală</u> cu privire la utilizarea acestui tip de măsuri.</p> <p>Atunci când este fezabil, autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să se abțină de la a prezenta persoanele suspectate sau acuzate, în instanță sau în public, purtând uniforme penitenciare, pentru a evita să dea impresia că sunt vinovate.</p> <p>Mai mult, pentru acuratețe juridică, plasarea unei reglementări de această natură în Codul de procedură penală este oarecum inoportună, având în vedere faptul că aceste aspecte sunt deja reglementate în Legea nr. 254/2013.</p> <p>Un ultim aspect care trebuie avut în vedere ține de faptul că, în cazul săvârșirii unei infracțiuni de către persoana escortată, răspunderea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>revine lucrătorului care o însoțea, dar care nu a avut nicio competență în a stabili raportat la situație care sunt mijloacele care se impun în realizarea însoțirii persoanei escortate.</p> <p>Amendamentul de la alin. 3 este de natură să aducă atingere libertății de exprimare, prin faptul că impune oricărei persoane fizice sau juridice interdicția absolută de a face orice declarație publică cu privire la faptele și persoanele ce fac obiectul urmăririi penale sau procedurii camerei preliminare. S-ar îngredi în mod inacceptabil libertatea presei, care își poate baza dreptul de informare a publicului pe acte oficiale efectuate de organele de urmărire penală, cu respectarea prezumției de nevinovăție.</p> <p>Amendamentul de la alin. 4 trebuie să conțină și excepția de la această regulă, legată de siguranța persoanelor și a bunurilor, avertizarea populației cu privire la o posibilă stare de pericol.</p> <p>În hotărârea din 29 ianuarie 2013 în Cauza Catană împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că Art. 6 § 2 nu poate împiedica, cu privire la art. 10 din Convenție, autoritățile să informeze publicul asupra anchetelor penale în curs, dar cere ca acestea să o facă cu toată discreția și toată rezerva pe care o impune respectarea prezumției de nevinovăție (Allenet de Ribermont, citată anterior, pct. 38).</p> <p>Curtea a subliniat că, în speță, comunicatul de presă incriminat a informat publicul cu privire la decizia parchetului de a începe urmărirea penală împotriva reclamantului pentru infracțiunea de luare de mită. Subliniind importanța alegerii termenilor utilizați de agenții statului, Curtea reamintește că ceea ce e important pentru aplicarea dispozițiilor citate anterior este sensul real al declarațiilor în cauză, și nu forma lor textuală (Lavents împotriva Letoniei, nr. 58.442/00, pct. 126, 28 noiembrie 2002). Or, în speță, comunicatul de presă relatează că reclamantul a fost surprins în flagrant, precum și circumstanțele concrete constatate în cursul procedurii de organizare a flagrantului. Faptele relatate de comunicatul de presă pot fi înțelese ca o modalitate prin care Ministerul Public afirmă că existau suficiente probe pentru a justifica decizia sa de începere a urmăririi</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>penale împotriva reclamantului (a se vedea, mutatis mutandis, Butkevičius împotriva Lituaniei, nr. 48.297/99, pct. 52, CEDO 2002-II).</p> <p>Curtea a observat că impactul cauzei și importanța pe care aceasta o avea în ochii opiniei publice rezultau din poziția ocupată de reclamant, judecător la Judecătoria Piatra-Neamț, în contextul luptei împotriva corupției, un subiect de interes atât pentru autoritățile naționale, cât și pentru marele public.</p> <p>Curtea nu a indetificat nicio atingere adusă prezumției de nevinovăție.</p> <p>De asemenea, în cauza Gonta împotriva României, Curtea a apreciat că trebuie să se facă o distincție fundamentală între o declarație conform căreia o persoană este doar suspectată de săvârșirea unei infracțiuni și o declarație pe cale judecătorească clară, în absența unei condamnări definitive, că persoana în cauză a săvârșit infracțiunea respectivă (a se vedea Wojciechowski împotriva Poloniei, nr. 5422/04, pct. 54, 9 decembrie 2008).</p> <p>Curtea a observat că, în motivarea deciziei sale din 30 iunie 2004, Curtea de Apel București nu a declarat că reclamantul a săvârșit infracțiunile de care a fost acuzat, ci a făcut referire, în general, la natura infracțiunilor săvârșite, fără să numească autorii acestora.</p> <p>În ceea ce privește interdicția prevăzută în cuprinsul alin. (5) este necesar a fi avut în vedere faptul că, o interdicție generală astfel cum este formulate de legiuitor nu are în vedere situațiile de risc pentru societate și ipotezele în care aducerea la cunoștința publicului a informațiilor cu privire la persoana suspectată sunt imperios necesare. Spre exemplu, în cazul în care persoana suspectată este în libertate și este necesar ajutorul cetățenilor pentru prinderea acestuia, în cazul în care este necesară identificarea și sunt date publicității imaginii cu suspectul, în cazul în care acesta evadează din stare legală de deținere (măsuri preventive). O interdicție generală ce constituie o ingerință în dreptul garantat de art 10 din CEDO, respective în dreptul publicului de a primi informații, nu este necesară într-o societate democratică și nu este proporțională cu</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>scopul urmărit, fiind evident că în anumite situații interesul general primează față de interesul particular al persoanei acuzate.</p> <p>Deopotrivă, în cauza <i>Craxi c. Italia</i>, Curtea a conchis asupra inexistenței vreunei încălcări a prezumției de nevinovăție în cazul unei publicități agresive conturate în jurul unor procese penale în care inculpații au deținut funcții publice, în speță fost prim ministru. Curtea a arătat că prin prisma aceluiași drept, al libertății de exprimare, presa este îndreptățită să-și canalizeze atenția asupra chestiunilor de interes public suscitade de astfel de cauze, presiunea exercitată asupra dreptului de a fi considerat nevinovat fiind considerabil diminuată în cazul judecării cauzei de către completuri formate din judecători profesioniști, aplicarea criteriilor științifice ce ghidează desfășurarea procesului penal neputând fi alterată de astfel de campanii media, cum se poate întâmpla, de exemplu, în cazul țărilor a căror legislație penală permite constituirea curților cu jurați.</p> <p><u>Propunere de text pentru transpunerea directivei:</u></p> <p>”(3) În cursul procesului penal sunt interzise comunicările publice, declarațiile publice precum și furnizarea de alte informații, direct sau indirect, provenind de la autorități publice referitoare la faptele și persoanele ce fac obiectul acestor proceduri într-o modalitate care să se refere la persoana suspectată sau acuzată ca fiind vinovată, atât timp cât vinovăția persoanei respective nu a fost dovedită <i>conform legii/conform art. 396 alin. 2, alin. 3, alin. 4 Cod proc. penală</i>.</p> <p>(4) Cu respectarea prezumției de nevinovăție, în cursul procesului penal organele de urmărire penală, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată pot comunica public informații despre procedurile penale care se desfășoară în cazul în care acest lucru este strict necesar pentru aflarea adevărului sau în interes public.</p> <p>(5) Comunicările publice prevăzute la alin.(5) nu se pot referi la persoanele suspectate sau acuzate ca și cum acestea ar fi vinovate de săvârșirea unei infracțiuni.</p> <p>(6) În cursul procesului penal este interzisă prezentarea de către autoritățile competente în ședințele de judecată ori în public a persoanelor suspectate de săvârșirea unor infracțiuni ca fiind</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>vinovate prin purtarea de uniforme penitenciare sau de cătușe, alte mijloace de imobilizare sau afectate de alte modalități de constângere natură a induce în percepția publică că acestea ar fi vinovate de săvârșirea unor infracțiuni,, cu excepția situațiilor în care aceste măsuri sunt necesare fie din motive legate de securitate, fie legate de împiedicarea persoanelor suspectate sau acuzate de a se sustrage urmăririi sau de a avea contact cu persoane terțe.</p>
<p>Art. 8 - Caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal</p> <p>Organele judiciare au obligația de a desfășura urmărirea penală și judecata cu respectarea garanțiilor procesuale și a drepturilor părților și ale subiecților procesuali, astfel încât să fie constatate la timp și în mod complet faptele care constituie infracțiuni, nicio persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală, iar orice persoană care a săvârșit o infracțiune să fie pedepsită potrivit legii, într-un termen rezonabil.</p>	<p>La art. 8 se introduce un nou alineat, alin. (2) cu următorul cuprins:</p> <p>„(2) Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, la judecarea cauzei de un judecător imparțial și independent.</p> <p>Repartizarea tuturor cauzelor către judecători sau procurori se repartizează aleatoriu.”</p>	<p>Dispozițiile privind repartizarea aleatorie a cauzelor către judecători și procurori nu au natura unor norme procesual penale astfel încât reglementarea lor cu titlu de principiu în cuprinsul Codului de procedură penală nu își găsește justificarea. Normele privind repartizarea aleatorie sunt norme de organizare judiciară, existând legislație specifică în această materie.</p> <p>Având în vedere că legislativul, în aceeași componență, a finalizat de curând modificările aduse Legii 304/2004, în cazul în care urmarea statuarea principiului privind repartizarea aleatorie a cauzelor către procurori avea oportunitatea de a modifica dispozițiile corespunzătoare.</p> <p>Dincolo de formularea non-juridică ”repartizarease repartizează” implementarea repartizării aleatorii a cauzelor către procurori trebuie să fie însoțită de un studiu de impact, de stabilirea modalității tehnice și practice în care această dispoziție va produce efecte, de reglementarea situațiilor în care înregistrarea cauzelor este efectuată într-o primă etapă la organele de urmărire penală din cadrul MAI.</p> <p>În plus o abordare simplistă de statuare a unei dorințe a legiuitorului fără a cunoaște modalitățile practice în care poate fi efectuată este de natură să nască impedimente majore în derularea anchetelor penale având în vedere că există procurori specializați în diverse materii (a se vedea procurorii criminaliști), criteriul aleatoriu ducând la posibilitatea repartizării cauzelor fără a ține cont de specificul</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>fiecărui departament din cadrul parchetelor. În plus, în prezent, majoritatea unităților de parchet au organizat activitatea astfel încât să existe continuitate în activitatea cu organele de urmărire penală și același procuror să nu lucreze fiecare dosar cu o altă unitate de poliție, prin această măsură fiind posibilă o prioritizare a cauzelor și o supraveghere atentă a activității poliției.</p> <p>Inițiatorul acestui proiect de modificare cu siguranță nu are nici cele mai mici cunoștințe despre cum își desfășoară activitatea parchetele, o astfel de propunere fiind pur și simplu inaplicabilă în cazul procurorilor.</p> <p>Chiar dacă unora le va părea ciudat, DNA, DIICOT și PG nu sunt singurele unități de parchet din țară, volumul cel mai mare al cauzelor penale instrumentate fiind la parchetele de pe lângă judecătoria, îndeosebi parchetele de pe lângă judecătoria din reședințele de județ.</p> <p>Astfel, în cazul parchetelor, procurorii supraveghează urmărirea penală efectuată de către organele de cercetare penală ale poliției în funcție de specializarea acestora, ori de criteriile de competență teritorială a respectivelor organe. Practic, un procuror care supraveghează spre exemplu activitatea de urmărire penală a unei secții de poliție va fi familiarizat cu situația infracțională a respectivei zone din oraș, va ști care sunt factorii de risc criminogen și va fi capabil să ia măsurile cele mai potrivite, având o imagine de ansamblu a fenomenului infracțional din acea zonă (fie că este o zonă dintr-un oraș, fie anumite localități în cazul posturilor de poliție din mediul rural). În acest context, activitatea de urmărire penală va fi eficientă procurorul va ști să gestioneze foarte bine resursele umane și materiale, va canaliza eforturile organelor de poliție și va putea prioritiza activitatea organelor de poliție, astfel încât fenomenul infracțional (fie că este unul local, fie că este unul material, respectiv anumite fapte care capătă o amploare la un anumit moment) va putea fi controlat și combătut. Prin repartizarea aleatorie s-ar pune capăt acestei eficiențe, în condițiile în care un procuror va fi nevoit să conducă și să supravegheze activitatea de urmărire penală a câtorva sute de polițiști care activează în toate structurile de poliție de pe raza teritorială a unității de parchet respective. În acest mod, orice</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>coeziune, orice proceduri de lucru inerente lucrului în echipă eficient, nu ar mai putea fi stabilite. De asemenea, procurorul nu va mai putea fi la curent cu situația infracțională de ansamblu, neputând răspunde în nici un fel fenomenelor infracționale pentru că nici nu va mai cunoaște existența acestora. În același sens, procurorul nici nu se va putea perfecționa din punct de vedere profesional, nu va putea aprofunda anumite tipuri de infracțiuni, astfel că, calitatea activității de urmărire penală ar scădea considerabil.</p> <p>Activitatea de urmărire penală este diferită de activitatea de judecată, strângerea dovezilor, probelor, modul de gestionare a anchetei, este specific fiecărei infracțiuni, făcând apel la cunoștințe de specialitate, dobândite în ani de experiență. O infracțiune de spălare de bani ori de manipularea pieței de capital se investighează în alt mod decât o infracțiune de viol, de trafic de droguri ori de omor. Activitatea de urmărire penală nu se identifică cu activitatea de judecată, unde probele sunt deja strânse, judecătorului revenindu-i sarcina de a aprecia pertința acestora și a pronunța soluția. A pune semnul egalității între faza de urmărire penală și faza de judecată este o eroare fundamentală, care ar prăbuși întreg sistemul justiției penale și ar reprezenta o premeieră nefericită în sistemele de drept de pe planetă.</p> <p>Mai mult, activitatea organelor de poliție ar fi mult îngreunată în condițiile în care un singur polițist va fi nevoit să lucreze cu câteva zeci de procurori (în cazul orașelor mari), va trebui să se plieze stilului de lucru al fiecăruia și va trebui să răspundă exigențelor fiecăruia, întreaga activitate de urmărire penală devenind haotică, incontrollabilă, total ineficientă.</p> <p>Chiar dacă inițiatorul proiectului legislativ are ideea eronată că activitatea de urmărire penală trebuie să se desfășoare în același mod cu activitatea de judecată, cele două faze procesuale sunt diferite, se desfășoară după principii și reguli diferite, adaptate specificului fiecăreia dintre faze. În parchete nu există complete, fiecare procuror nu lucrează cu un singur grefier ori un singur polițist, nu există punctaj pentru complexitatea cauzelor cum este cazul judecătorilor, astfel că, în cazul parchetelor se va putea ajunge la supraaglomerarea procurorilor, în condițiile în care specializarea acestora, dobândită în</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>ani de experiență, va deveni irelevantă, din moment ce vor fi nevoiți să instrumenteze absolut orice cauză penală, indiferent de specificul acesteia, ceea ce ne conduce la ideea că preluarea acestei dispoziții a repartizării aleatorii a cauzelor este pur și simplu o aberație legislativă care nu ar face decât să blocheze activitatea de urmărire penală, în special la nivelul parchetelor de pe lângă judecătorii și tribunale.</p>
<p>Art. 10 alin. 2 - Părțile, subiecții procesuali principali și avocatul au dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.</p>	<p>La articolul 10, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: "(2) Organele de urmărire penală și instanțele de judecată sunt obligate să asigure subiecților procesuali principali și avocatului timpul necesar pregătirii apărării, care nu poate fi mai mic de 3 zile, cu excepția luării sau judecării măsurilor preventive, când termenul nu poate fi mai mic de 6 ore și înlesnirile necesare pregătirii apărării, prin punerea la dispoziție și comunicarea întregului material de urmărire penală în formă electronică.”</p>	<p>Modificările aduse art.10 alin.2 Cod procedură penală sunt nerealiste și imposibil a fi puse în aplicare, în raport de durata reținerii de numai 24 de ore și lipsa unor resurse tehnice care ar putea asigura comunicarea întregului material de urmărire penală în format electronic.</p> <p>Pe această cale, ca și prin alte modificări, se ajunge ca apărarea să dobândească un statut privilegiat în procesul penal, cu toate că asemenea înlesniri nu sunt puse și la dispoziția organelor judiciare, prin asigurarea de resurse logistice satisfăcătoare, apte să răspundă dificultăților cu care acestea se confruntă.</p> <p>Referirea la principiul egalității de arme nu ar nici o justificare obiectivă, în condițiile în care procesul penal din România nu se desfășoară potrivit cu acest principiu, el nefiind un proces acuzatorial, iar această regulă nu este nici definită prin legislația noastră procesual penală, caracteristică sistemelor de drept continental.</p> <p>Consacrarea sancțiunii nulității absolute a actelor procesuale efectuate cu nesocotirea acestor principii, pe lângă faptul că reprezintă un beneficiu nejustificat creat doar la îndemâna unora dintre părți, constituie expresia unei inegalități de tratament în procesul penal și poate constitui sursa unor interpretări discreționare din partea organelor însărcinate cu aplicarea legii, în contextul unor concepte și principii insuficient definite sau a unor norme cu caracter de noutate imposibil de transpus în realitatea practică.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Prin noile modificări de la alin.7-8 ce crează o inegalitate de tratament în procesul penal, ce nu se bucură de nici o justificare obiectivă, fapt de natură să înfrângă principiile de rang constituțional, iar dispoziția de la alin.8 fiind este inutilă, în raport de garanțiile pe care art.12 Cod procedură penală le oferă tuturor părților și participanților din procesul penal.</p> <p>Modificarea nu este justificata prin raportare la actele normative invocate, Directiva (UE) 2016/343 si Directiva (UE) 2014/42. Prezumtia de nevinovatie nu se afla in stransa legatura cu articolul de lege propus a fi modificat, cel putin nu in legatura directa cu continutul propunerii de modificare.</p> <p>Astfel, determinarea de catre legiuitor a unor termene stricte de pregatire a apararii prin raportare la timpul necesar avocatului de a studia materialul de urmarire penala, este de natura a crea incoveniente in chiar desfasurarea cu celeritate a procedurilor penale, principiu enuntat prin art. 8 C.p.p. si care trebuie privit si in stransa legatura cu scopul procesului penal, in toate componentele sale.</p> <p>Criteriile de evaluare a timpului necesar sunt subiective, raportate la circumstantele cauzei penale si la modalitatea in care subiectii procesuali principali au avut asigurata reprezentarea sau asistenta juridica pe parcursul desfasurarii procesului penal.</p> <p>În cauza Can contra Austriei Curtea Europeana a Drepturilor Omului a precizat, cu titlu de principiu, că una dintre garanțiile unui proces echitabil este oferirea oportunității ca acuzatul să își organizeze apărarea într-un mod adecvat și fără a avea impedimente în expunerea opiniei sale în fața instanței. Jurisprudența ulterioară a stabilit că momentul de la care este incidentă această garanție este momentul formulării unei acuzații în materie penală față de o persoană determinată și că termenul adecvat pentru pregătirea apărării va avea în vedere, de la caz la caz, criterii precum complexitatea cauzei (cauza Albert și Le Compte împotriva Belgiei), etapa procesuală în care se află (Huber împotriva Austriei), dacă suspectul se apără singur sau este asistat de avocat (X împotriva Austriei, cererea nr. 2370/64). Astfel, este evident că instanța de</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>contencios al drepturilor omului a înțeles, spre deosebire de legiuitor, că în materia dreptului la apărare situația specifică a fiecărei cauze poate impune o abordare diferită, impunerea unui termen, de altfel nejustificat în niciun fel de legiuitor, nefiind de natură să garanteze mai multe aspecte ale acestui drept.</p> <p>Astfel, încălcări ale dreptului de a fi informat asupra acuzației au fost constatate în situația în care inculpatului i s-a adus o nouă acuzație în ultima zi a procesului (<i>Sadak c. Turcia</i>) sau a aflat detalii cu privire la aceasta abia din motivarea instanței (<i>Pellisier și Sassi c. Franța</i>)</p> <p>Intervenția legislativă sub acest aspect nu se justifică intrucat organele judiciare dispun de parghii legale suficiente in a garanta exercitarea efectiva a dreptului la aparare, oferind, la cerere (de aceea este un criteriu subiectiv) timpul necesar solicitat de parti si de avocatii acestora, indiferent de procedura <i>pendinte</i> si indiferent de faza procesuala incidenta.</p> <p>In plus, stabilirea unor termene determinate, fara a se indica natura acestora, poate crea confuzie cu privire la efectul incalcarii sau imposibilitatii efective de a le asigura. Continutul unei proceduri penale nu trebuie sa fie determinat in mod decisiv de aspecte formale, nu mai mult de limita care poate conduce la golirea de continut a acesteia. Posibilitatea efectiva de exercitare a dreptului la aparare a fost dezvoltata pe cale jurisprudentiala de CEDO si dreptul intern confera suficienta reglementare in acest sens. Cadrul general de exercitare a dreptului la aparare trebuie sa ramana o circumstanta privita de la caz la caz, interventia legiuitorului, cu titlu de principiu, nefiind nici oportuna si nici justificata.</p> <p>Se poate observa cu usurinta ca intentia de modificare nu se opreste numai la stabilirea unor termene, ci trece spre o „noua” paradigma, respectiv conditionarea asigurarii exercitarii dreptului la aparare de insasi conduita beneficiarului acesteia. Altfel spus, beneficiarul este cel care poate sa isi restrictioneze dreptul, in scopul tergiversarii solutionarii cauzei penale, prin simplul refuz de a pune la dispozitia organului de urmarire penala datele de comunicare electronica.</p> <p>Or, în acest sens, CEDO a statuat în cauza <i>Kamasinski c. Austria</i> că informația ce este furnizată acuzatului nu trebuie să îmbrace neapărat</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>formă scrisă, putând fi foarte bine comunicată oral, inclusiv în cadrul procedurilor de audiere</p> <p>Concluzia fireasca ce decurge din propunerea de modificare este aceea ca daca avocatul, caruia i se acorda timpul necesar si caruia trebuie sa ii fie comunicat materialul de urmarire penala in format electronic, nu pune la dispozitie si adresele de comunicare electronica, dreptul la exercitarea apararii va fi considerat a fi incalcat, norma propusa fiind imperativa in acest sens.</p> <p>Inca de la acest moment, in cadrul reglementarii cu titlu de principiu, se poate observa cum initiatorul ofera parghii justificative inculpatilor si avocatilor acestora, prin care se poate imputa un comportament neloial organului judiciar derivat si conditionat absolut de atitudinea celui care ar trebui sa fie beneficiarul.</p> <p>În cazul în care legiuitorul a vizat comunicarea dosarului scanat, aspect care, datorită deficiențelor de redactare a articolului, este imposibil de determinat cu certitudine, pe de-o parte, aceste aspecte nu au nicio justificare în cadrul principiilor procesului penal, existând un articol distinct care detaliază și stabilește modalitatea de exercitare a drepturilor suspectului/inculpatului iar pe de altă parte, legiuitorul în mod cert nu are o imagine clară a aspectelor de realitate socială curentă: o astfel de prevedere ar putea fi aplicabilă doar în cazul în care toate parchetele și instanțele ar beneficia de aparatura și personalul necesar pentru a digitaliza în mod curent dosarele și dacă nu ar exista numeroase personae care dobândesc calitatea de suspect/inculpate și care nu beneficiază de aparatura necesară pentru a folosi o copie scanată a dosarului (modificarea fiind redactată în sensul obligativității acestei forme de eliberare a copiilor de pe dosar și neavând prevăzută alternativ altă modalitate de comunicare).</p> <p>Sanționarea nerespectării termenului minim fix de ore pentru pregătirea apărării cu nulitatea absolută este de natură să conducă la încetarea de drept a măsurii reținerii, atunci când față de inculpat s-a luat această măsură care expiră înainte de momentul la care avocatul începe să studieze dosarul cauzei, moment care poate fi situat mult după ce acesta ajunge în instanță (de exemplu dosarul ajunge la ora 24,00 în instanță, iar reținerea expiră la ora 04,00; la ora 06,00 încep demersurile pentru desemnarea unui avocat din oficiu care ajunge la</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>ora 01,00/avocatul ales ajunge la ora 01,00); avocatul, chiar dacă citește dosarul în 30 de minute, trebuie să aștepte până la ora 07,00, întrucât judecătorul nu va risca să-i fie anulată soluția și să răspundă, eventual, disciplinar). Consecința va fi că vor fi eliberate, înainte ca judecătorul să decidă dacă se impune privarea de libertate a persoanei respective, inclusiv persoane față de care sunt formulate acuzații grave (omor, viol, lipsire ilegală de libertate, de exemplu). Acest scenariu este posibil să se întâmple având în vedere că măsura reținerii are 24 de ore, interval în care se efectuează multiple activități judiciare de probare a acuzației penale.</p>
<p>Art. 10 - Dreptul la apărare</p> <p>(1) Părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat.</p> <p>(2) Părțile, subiecții procesuali principali și avocatul au dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.</p> <p>(3) Suspectul are dreptul de a fi informat de îndată și înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală și încadrarea juridică a acesteia. Inculpatul are dreptul de a fi informat de îndată despre fapta pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva lui și încadrarea juridică a acesteia.</p> <p>(4) Înainte de a fi ascultați, suspectului și inculpatului trebuie să li se pună în vedere că au dreptul de a nu face nicio declarație.</p> <p>(5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a</p>	<p>După alineatul (4) al articolului 10 se introduce un nou alineat, (4 ind. 1) cu următorul cuprins:</p> <p>"(4 ind. 1) Exercitarea dreptului de a nu da nicio declarație nu poate fi utilizată împotriva suspectului sau inculpatului în nicio fază a procesului penal, neputând constitui o circumstanță personală care să justifice convingerea organelor judiciare că persoana este vinovată de săvârșire infracțiunii pentru care este cercetată."</p>	<p>Interventia nu isi gaseste justificare avand in vedere ca dreptul national <i>in vigoare</i> prevede deja un standard mai ridicat decat cel stabilit de jurisprudenta CEDO.</p> <p>Potrivit art.83 lit.a) C.proc.pen., suspectului si inculpatului ii este atrasa atentia ca daca refuza sa dea declaratii <i>nu va suferi nicio consecinta nefavorabila</i>. Prin aceasta din urma sintagma se intelege nu numai imposibilitatea ca tacerea sa fie interpretata impotriva persoanei invinuite sub aspectul vinovatiei sale si la fundamentarea unei solutii de condamnare, ci sub toate aspectele, respectiv exercitarea acestui drept nu poate fi folosita impotriva inculpatului nici macar la stabilirea unei pedepse, la individualizarea executarii acesteia, etc., in rezumat, inculpatul nu poate suferi nicio consecinta nefavorabila.</p> <p>Dimpotriva, potrivit standardului CEDO (John Murray c.Regatului Unit), Curtea a statuat ca dreptul la tacere nu este un drept absolut si ca tacerea acuzatului atunci cand faptele releva necesitatea unei explicatii din partea acestuia poate fi retinuta in defavoarea acestuia de catre instanta.</p> <p>Astfel, conform art.20 alin.2 din Constitutie, organele judiciare vor da prevalenta dispozitiilor interne, acestea fiind mai favorabile acuzatului.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal.</p> <p>(6) Dreptul la apărare trebuie exercitat cu bună-credință, potrivit scopului pentru care a fost recunoscut de lege.</p>		
<p>Art. 10 alin. 5 - Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal.</p>	<p>La articolul 10, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>"(5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal cu respectarea principiului egalității de arme."</p>	<p>Principiul egalității armelor este o componentă a dreptului la un proces echitabil și nu a dreptului la apărare.</p> <p>Nu se respectă normele de tehnică legislativă, întrucât se completează o normă cu alt obiect de reglementare decât completarea.</p>
<p>Art. 10 - Dreptul la apărare</p> <p>(1) Părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat.</p> <p>(2) Părțile, subiecții procesuali principali și avocatul au dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.</p> <p>(3) Suspectul are dreptul de a fi informat de îndată și înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală și încadrarea juridică a acesteia. Inculpatul are dreptul de a fi informat de îndată despre fapta pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva lui și încadrarea juridică a acesteia.</p> <p>(4) Înainte de a fi ascultați, suspectului și inculpatului trebuie să li se pună în vedere că au dreptul de a nu face nicio</p>	<p>La articolul 10, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5 ind. 1) cu următorul cuprins:</p> <p>"(5 ind. 1) Încălcarea drepturilor prevăzute la acest articol se sancționează cu nulitatea absolută a actelor efectuate cu nesocotirea acestora."</p>	<p>Reglementarea unor cazuri de nulitate absoluta a caror consecinta sunt considerate, potrivit legislatiei in vigoare, ca facand parte din categoria celor mai grave, in cadrul si potrivit continutului unui principiu procesual, este nejustificata in conditiile in care nu se aduc argumente serioase si determinante.</p> <p>Echitabilitatea procedurii in ansamblu este evaluata, atat de CEDO cat si de organele judiciare nationale in cadrul unui proces penal, pe de o parte, prin raportare la echilibrul ce trebuie mentinut intre interesele personale ale suspectului/inculpatului si interesul general, al statului, de a trage la raspundere penala persoanele care se fac vinovate de savarsirea unei infractiuni si pe de alta parte, si in acelasi timp in mod determinant, prin raportare la modalitatea concreta in care persoana acuzata, inculpatul, a avut ocazia efectiva si adecvata pentru a-si exercita drepturile, limita minima fiind reprezentata de vicierea procedurii determinata de atingerea adusa dreptului conventional si fundamental, in chiar insasi substanta sa.</p> <p>Cadrul procesual conferit partilor interesate trebuie sa asigure un minim de standard pentru exercitarea drepturilor procesuale si nu un impediment insurmontabil in desfasurarea procedurilor penale, in scopul pentru care au fost create:aflarea adevarului.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>declarație.</p> <p>(5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal.</p> <p>(6) Dreptul la apărare trebuie exercitat cu bună-credință, potrivit scopului pentru care a fost recunoscut de lege.</p>		<p>In acest context, incalcarea unor anumite dispozitii legale nu trebuie sa atraga, <i>per se</i>, sanctiunile cele mai dure, nu mai inainte de a se verifica, in mod individualizat si prin raportare la circumstantele cauzei, daca incalcarea este grava si justifica sanctionarea. In acest scop au fost reglementate nulitatile relative, conditionate de existenta unor vatomari si care nu pot fi inlaturate altfel decat prin desfiintarea unui act procedural, procesual viciat.</p> <p>Chiar daca legiuitorul ar considera ca incalcarea dreptului la aparare, in toate cazurile si independent de orice element extrinsec si intrinsec este de o asemenea importanta incat se justifica interventia sanctiunii celei mai grave, locul reglementarii este total eronat.</p> <p>Principiile sunt reguli generale pe care se intemeiaza dezvoltarea unor anumite reguli de conduita si se aplica in subsidiar si ca un complement in cazul in care nu este identificata o norma de conduita procesuala anume. Sanctionarea incalcarii unui principiu are aptitudinea de a face loc unor interpretari multiple dupa cum si norma este edictata, respectiv ca o norma generala. Or, sanctiunea cea mai grava trebuie raportata la o norma de conduita procesuala care sa indeplineasca criteriile de claritate, precizie, previzibilitate si care nu lasa loc echivocului.</p> <p>Astfel, se remarca interventia legiuitorului pentru a ingreuna in mod artificial desfasurarea procedurilor penale si de a crea un instrument de inechitate sociala. Daca dreptul la aparare este considerat un drept absolut a carei incalcare atrage nulitatea absoluta, incalcarea obligatiei de a-l exercita cu buna-credinta este sanctionat, cel mult, cu o amenda judiciara. Se observa cu usurinta in ce consta inechitatea.</p> <p>Față de caracterul generic al alin. 5, sancțiunea nulității absolute este de natură să conducă la intimidarea magistraților de a respinge vreo cerere care legată de apărarea suspectului ori inculpatului. Admiterea oricărei cereri va fi de natură a conduce cel puțin la prelungirea nejustificată a procedurilor.</p>
<p>8. Dreptul la apărare</p> <p>(1) Părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat.</p>	<p>La articolul 10, după alineatul (6) se introduc 2 noi alineate, alin. (7) și (8) cu următorul cuprins:</p>	<p>Textul propus se suprapune cu reglementarea oferita de art. 83 lit. f C.p.p., fiind incalcate normele de tehnica legislativa.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>(2) Părțile, subiecții procesuali principali și avocatul au dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării.</p> <p>(3) Suspectul are dreptul de a fi informat de îndată și înainte de a fi ascultat despre fapta pentru care se efectuează urmărirea penală și încadrarea juridică a acesteia. Inculpatul are dreptul de a fi informat de îndată despre fapta pentru care s-a pus în mișcare acțiunea penală împotriva lui și încadrarea juridică a acesteia.</p> <p>(4) Înainte de a fi ascultați, suspectului și inculpatului trebuie să li se pună în vedere că au dreptul de a nu face nicio declarație.</p> <p>(5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal.</p> <p>(6) Dreptul la apărare trebuie exercitat cu bună-credință, potrivit scopului pentru care a fost recunoscut de lege.</p>	<p>„(7) Suspectul și inculpatul au dreptul de a comunica liber în condiții deconfidențialitate cu avocatul lor pentru pregătirea apărării. (8) Suspectul și inculpatul au dreptul la interpret gratuit.”</p>	
<p>Art. 21 alin. 1 - Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, în termenul prevăzut la art. 20 alin. (1).</p>	<p>La articolul 21, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>"(1) Introducerea în procesul penal a părții responsabile civilmente poate avea loc, la cererea părții îndreptățite potrivit legii civile, până la începerea procedurii camerei preliminare."</p>	<p>Modificarea este justificata in contextul Deciziei CCR nr.257/2017. Cu toate acestea, legiuitorul ar trebui sa intervina si asupra disp.prev. de art.20 alin.1 C.proc.pen. referitoare la momentul limita de constituire a partii civile. Reglementarea este necesara mai ales pentru situatiile in care persoana vatamata, victima unui accident rutier, nu formuleaza cerere de constituire de parte civila in cursul urmaririi penale si in consecinta, ca titular al dreptului de a solicita introducerea, nici partea responsabila civilmente nu este identificata in acest moment procesual. Tinuta fiind de decizia CCR si propunerea de modificare,</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>fara modificarea si a art.20 alin.1 C.proc.pen., victima unui accident rutier va avea posibilitatea sa se constituie parte civila, fara posibilitatea de a mai introduce si persoana responsabila civilmente, asiguratorul, acesta din urma fiind considerat prin Decizia nr.1/2016 a Inaltei Curti de Casatie si Justitie ca fiind persoana ce va raspunde exclusiv de repararea prejudiciului.</p> <p>In consecinta, chiar daca formal, persoana vatamata are posibilitatea de a se constitui parte civila pana la inceperea cercetarii judecatoresti, efectiv aceasta nu isi va realiza dreptul, cel putin nu in cazul in care persoana responsabila civilmente, societatea de asigurare, nu a fost introdusa inainte de faza camerei preliminare.</p> <p>Propunem ca momentul limita de constituire de parte civila sa fie dat de momentul de debut al camerei preliminare sau, pentru situatia particulara, pentru raspunderea civila pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, organul de urmarire penala sa aiba posibilitatea ca, din oficiu, sa introduca in cauza societatea de asigurari identificata in cursul urmaririi penale pentru a proteja victima sub toate aspectele si nu pentru a nu mai fi supusa unui proces civil separat de cauza penala din care deriva.</p>
<p>Art. 31 - Avocatul asistă sau reprezintă părțile ori subiecții procesuali în condițiile legii.</p>	<p>Articolul 31 se modifică și va avea următorul cuprins: "Avocatul asistă sau reprezintă părțile ori subiecții procesuali pe tot parcursul procesului."</p>	<p>Initiatorul se afla in confuzie si nu intelege distinctia dintre reprezentare si asistenta, pe de o parte, si pe de alta parte, importanta reglementarii pentru anumite categorii de subiecti procesuali si consecintele in planul dreptului material si procesual penal.</p> <p>Astfel, prin subiect procesual se intelege ca pot fi inclusi si martorii, expertii si interpretii si care, potrivit legii, au aptitudinea de a fi chemati in fata organului judiciar si de a depune o marturie.</p> <p>Or, este de esenta administrarii probei testimoniale, ca martorul careia i-a fost conferita aceasta calitate, are obligatia „personala” si netransferabila sa declare tot ceea ce stie si sa nu ascunda nimic la intrebarile formulate de organul judiciar. Sanctiunea care intervine in cazul ascunderii adevarului este marturia mincinoasa, o infractiunea care se savarseste cu subiect unic, definita „<i>in persona propria</i>”. Pe intelesul initiatorului, din punct de vedere al dreptului substantial, marturia mincinoasa nu poate fi savarsita prin interpusi.</p> <p>In plan procesual, nu este permisa interventia niciunui alt organ de stat sau privat, in a obstructiona aflarea adevarului prin administrarea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>unei probe prevazuta de legea penala. Organele judiciare, organul de urmarire penala sau instantele de judecata, sunt singurele competente in a administra proba si in a cenzura si evalua marturia, fara interventia unui tert, avocat, cel mult acceptat sub forma asistentei. In toate cazurile, ar fi interesant de observat cum s-ar releva o administrare a probei testimoniale prin reprezentant avocat, fara martor de fata.</p> <p>Intr-o singura situatie se poate accepta asistenta martorului de catre avocat, in cursul administrarii probei testimoniale, dar in conditii stricte si bine determinate si doar cand acesta, prin declaratia sa, risca sa ofere dovezi privind propria incriminare. Chiar si in aceasta situatie, fara a fi asistat de avocat, instanta sau organul judiciar are obligatia procedurala pozitiva sa ii aduca la cunostinta dreptul prev.de art.118 C.proc.pen. si in plus, dreptul de a invoca tacerea, fara a suporta sanctiunea specifica, marturia mincinoasa.</p>
<p>Art. 40 - Competența Înaltei Curți de Casație și Justiție</p> <p>(1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.</p> <p>(2) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel, de curțile militare de apel și de Secția penală a Înaltei Curți de</p>	<p>La articolul 40, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (41) cu următorul cuprins:</p> <p>"(41) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursul formulat împotriva hotărârii judecătorești, pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, în materie penală de către completul de 5 judecători, prin care a fost respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale."</p>	<p>Trimiterea la hotărârea judecătorească pronunțată de către ultima instanță din ierarhia instanțelor judecătorești, va conduce la supraîncărcarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu recursuri repetitive provenite inclusiv de la tribunale, ca instanțe de ultim grad, astfel că, în absența unui filtru de admisibilitate, această cale de atac, a cărei soluționare se va realiza de un complet format din 5 judecători, poate avea efecte negative asupra activității instanței supreme. De aceea, în cazul cererilor respinse de tribunale ca instanțe de ultim grad, recursul ar fi fost mai util să fie soluționat de curțile de apel, ca instanțe ierarhic superioare, în complet colegial.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Casație și Justiție.</p> <p>(3) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă recursurile în casație împotriva hotărârilor penale definitive, precum și recursurile în interesul legii.</p> <p>(4) Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență în cazurile în care este instanța superioară comună instanțelor aflate în conflict, cazurile în care cursul justiției este întrerupt, cererile de strămutare în cazurile prevăzute de lege, precum și contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de curțile de apel în cazurile prevăzute de lege.</p> <p>(5) Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează și alte cauze anume prevăzute de lege.</p>		
<p>Art. 47 - Excepțiile de necompetență</p> <p>(1) Excepția de necompetență materială sau după calitatea persoanei a instanței inferioare celei competente potrivit legii poate fi invocată în tot cursul judecății, până la pronunțarea hotărârii definitive.</p> <p>(2) Excepția de necompetență materială sau după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente potrivit legii poate fi invocată până la începerea cercetării judecătorești.</p> <p>(3) Excepția de necompetență teritorială poate fi invocată în condițiile alin. (2).</p> <p>(4) Excepțiile de necompetență pot fi invocate din oficiu, de către procuror, de</p>	<p>Articolul 47 se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>"(1) Excepția de necompetență materială și cea de necompetență după calitatea persoanei pot fi ridicate în tot cursul procesului penal, până la pronunțarea unei hotărâri definitive.</p> <p>(2) Excepția de necompetență teritorială poate fi invocată până la începerea cercetării judecătorești.</p> <p>Excepțiile de necompetență pot fi invocate din oficiu, de către procuror, de către persoana vătămată sau de către părți."</p>	<p>Deși legiuitorul inițial a considerat ca numai necompetența materială și după calitatea persoanei a instanței <i>inferioare</i> celei competente este de natura a leza drepturilor procesuale ale inculpatului, în chiar esența lor și astfel se justifică și momentul procesual până la care poate fi reclamată încălcarea și sancțiunea care intervine, nulitatea absolută, initiatorul, fără explicație și fără legătură cu dreptul aparat, extinde inexplicabil sfera și sancțiunea, apreciind fără studiu și prezumând în mod absolut ca o instanță superioară sau un organ de urmărire penală superior celui competent să soluționeze cauza, ar fi „necompetent” profesional să participe la dezlegarea ei. Astfel spus, nu mai este luată în considerare experiența profesională a magistratilor care funcționează la instanțe sau parchete superioare și nu mai are relevanță acest aspect, initiatorul prezumând absolut o lipsă de pregătire profesională demnă de a fi sancționată la modul cel mai dur, prin desființarea tuturor actelor procedurale și procesuale efectuate în acea cauză, dar având pretenția, de ce nu, a soluționării</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
cătore persoana vătămăată sau de cătore părți.		cu celeritate a cauzei, știut fiind faptul ca magistratii, la nivel de efectiv, vor fi direct afectati de noile modificari ale legilor justitiei. De altfel, privitor la necompeteta parchetelor, in cuprinsul deciziei nr. 302/2017, Curtea Constitutională a precizat în paragraful 48 că nu poate fi de acceptat ca un parchet ierarhic inferior să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală în cauze care, potrivit legii, sunt date în competența unui parchet ierarhic superior, confirmand astfel că numai necompetența organelor judiciare inferioare poate constitui motiv de nulitate absolută.
<p>Art. 64 - Incompatibilitatea judecătoreului</p> <p>(1) Judecătoreul este incompatibil dacă:</p> <p>a) a fost reprezentant sau avocat al unei părți ori al unui subiect procesual principal, chiar și în altă cauză;</p> <p>b) este rudă sau afin, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situație dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal cu una dintre părți, cu un subiect procesual principal, cu avocatul ori cu reprezentantul acestora;</p> <p>c) a fost expert sau martor, în cauză;</p> <p>d) este tutore sau curator al unei părți sau al unui subiect procesual principal;</p> <p>e) a efectuat, în cauză, acte de urmărire penală sau a participat, în calitate de procuror, la orice procedură desfășurată în fața unui judecătore sau a unei instanțe de judecată;</p> <p>f) există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătoreului este afectată.</p> <p>(2) Nu pot face parte din același complet de judecată judecătoreii care sunt</p>	<p>La articolul 64, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11) cu următorul cuprins:</p> <p>„(11) Judecătoreul de cameră preliminară nu poate judeca în fond sau o cale ordinara sau extraordinara de atac cu privire la aceeași cauză, iar cel care a participat la judecarea cauzei în fond sau a unei căi ordinare de atac nu poate participa la judecarea unei căi extraordinare de atac.”</p>	<p>Sunt valabile observatiile formulate cu privire la art. 3 C.p.p.</p> <p>Introducerea acestui caz de incompatibilitate, în lipsa oricăror măsuri complementare de redimensionare a schemelor de personal, poate atrage numeroase deservicii, deoarece nici după intrarea în vigoare a acestui Cod și nici ulterior funcțiile judiciare nou introduse nu au fost însoțite de măsuri de ajustare a schemelor instanțelor, fapt de natură să conducă la un blocaj în activitatea secțiilor penale ale instanțelor de judecată și la o împovărare excesivă a judecătoreilor.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>soți, rude sau afini între ei, până la gradul al IV-lea inclusiv, ori se află într-o altă situație dintre cele prevăzute la art. 177 din Codul penal.</p> <p>(3) Judecătorul care a participat la judecarea unei cauze nu mai poate participa la judecarea aceleiași cauze într-o cale de atac sau la rejudecarea cauzei după desființarea ori casarea hotărârii.</p> <p>(4) Judecătorul de drepturi și libertăți nu poate participa, în aceeași cauză, la procedura de cameră preliminară, la judecata în fond sau în căile de atac.</p>		
<p>Art. 67 alin. 5 - Nerespectarea condițiilor prevăzute la alin. (2)-(4) sau formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de fapt invocate într-o cerere anterioară de recuzare, care a fost respinsă, atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de procurorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.</p>	<p>La articolul 67, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”(5) Formularea unei cereri de recuzare împotriva aceleiași persoane pentru același caz de incompatibilitate cu aceleași temeiuri de drept invocate într-o cerere anterioară de recuzare care a fost respinsă atrage inadmisibilitatea cererii de recuzare. Inadmisibilitatea se constată de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.”</p>	<p>Un alt motiv de tergiversare nejustificată a cauzei penale, contrară principiului enunțat în art.8 C.proc.pen., este creat de initiator prin interdicția instituită de a constata cazurile clare și determinate în mod exact de inadmisibilitate a cererii de recuzare, de către procuror.</p> <p>Excluderea procurorului din această procedură, pleacă de la prezumția absolută de rea-credință a organului de urmărire penală în soluționarea unui incident foarte exact prevăzut de lege și care nu presupune o intervenție de natură subiectivă, ci doar verificarea formală a condițiilor de inadmisibilitate și prezumția absolută de bună-credință a celui care formulează cererea de recuzare în sensul că nu va abuza de dreptul astfel conferit.</p> <p>O astfel de modificare nu are suport în realitate și denotă o abordare partinitoare în favoarea inculpaților care au tot interesul de a formula <i>sine die</i> cereri de recuzare a procurorului, pentru a fi soluționate de fiecare dată de judecătorul de drepturi și libertăți, fie doar numai pentru motivele verificării condițiilor de admisibilitate și nu a celor care țin de fondul motivului de recuzare.</p> <p>Consecința firească este blocarea desfășurării urmăririi penale pentru motive superficiale care aduc atingere însăși dreptului protejat și care risca să fie abordat în mod derizoriu.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>16. ART. 70</p> <p>Procedura de soluționare a abținerii sau recuzării procurorului</p> <p>(1) În tot cursul procesului penal, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță procurorul ierarhic superior.</p> <p>(2) Declarația de abținere sau cererea de recuzare se adresează, sub sancțiunea inadmisibilității, procurorului ierarhic superior. Inadmisibilitatea se constată de procurorul, judecătorul sau de completul în fața căruia s-a formulat cererea de recuzare.</p> <p>(3) Procurorul ierarhic superior soluționează cererea în 48 de ore.</p> <p>(4) Procurorul ierarhic superior se pronunță prin ordonanță care nu este supusă niciunei căi de atac.</p> <p>(5) Procurorul recuzat poate participa la soluționarea cererii privitoare la măsura preventivă și poate efectua acte sau dispune orice măsuri care justifică urgența.</p> <p>(6) În caz de admitere a abținerii sau a recuzării, se va stabili în ce măsură actele îndeplinite ori măsurile dispuse se mențin.</p>	<p>La articolul 70, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(4) Procurorul ierarhic superior se pronunță prin ordonanță care este supusă căii de atac.”</p> <p>La articolul 70, după alineatul (5) se introduc două noi alineate, alin. (5)¹ și (5)² cu următorul cuprins:</p> <p>„(5)¹ În cursul urmăririi penale, împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior privind abținerea sau recuzarea procurorului care instrumentează cauza penală, se pronunță judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță ori instanța în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care se abține sau care este recuzat. (5)² Judecătorul de la completul în fața căruia s-a formulat contestația soluționează cererea în 48 de ore. (5)³ Judecătorul se pronunță prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.</p>	<p>Potrivit Expunerii de motive a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, legiuitorul a urmărit simplificarea modalităților de soluționare a cazurilor de incompatibilitate (abținere și recuzare), astfel încât să nu poată fi afectată celeritatea procesului penal prin abțineri și recuzări repetate, inclusiv prin recuzarea tuturor judecătorilor de la o instanță sau a procurorilor de la parchet, care ar conduce la tergiversarea soluționării cauzei penale, în defavoarea îndeplinirii cu operativitate a actului de justiție.</p> <p>Posibilitatea formulării unei căi de atac împotriva ordonanței procurorului ierarhic superior va putea conduce la tergiversarea urmăririi penale, mai ales în cauzele complexe cu mai mulți inculpați, prin formularea unor cereri de recuzare repetitive. În plus, modificarea adusă nici nu este justificată, de vreme ce un alt act procesual, așa cum este încheierea instanței de judecată, nu este supusă nici unei căi de atac, iar o eventuală stare de incompatibilitate, alături de vătămarea efectivă produsă, ar putea fi invocate în camera preliminară. Prin urmare, această modificare nu face decât să ofere satisfacție inculpaților și este de natură să încarce în mod inutil rolul instanțelor, cu o nouă categorie de cauze, a căror soluționare este insuficient conturată din punct de vedere procedural.</p> <p>Competența de a soluționa în caile de atac cauzele de recuzare și de abținere a procurorului de către judecătorul de drepturi și libertăți nu are la bază un studiu de impact asupra personalului ce va fi implicat în această procedură și asupra încarcerii nejustificate a activității acestuia.</p> <p>Dacă initiatorul are vreun dubiu asupra imparțialității procurorilor, în general, de a soluționa cereri de recuzare și abținere, i se aduce la cunoștință ca în aplicarea disp.prev. de art.68 alin.6 C.proc.pen., judecătorul de camera preliminară, în cadrul verificării legalității actelor de urmărire penală în procedura prev. de art.342 și urm.C.proc.pen., are cadrul legal suficient reglementat pentru a desființa actele de urmărire penală efectuate de către un procuror asupra căruia se constată un caz de incompatibilitate, judecătorul de camera preliminară nefiind ținut de soluția procurorului ierarhic superior.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>In consecinta, interventia legislativa este efectuata doar pentru a oferi parghii inculpatilor de a tergiversa in mod artificial solutionarea cauzei si de a incarca in mod nejustificat activitatea judecatorului de drepturi si libertati, fara studiu de impact si fara a asigura din timp personal suficient pentru competentele noi stabilite.</p>
<p>Art. 74 alin. 2 - În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei la o curte de apel învecinată curții de la care se solicită strămutarea, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanțele de același grad cu instanța de la care se solicită strămutarea <u>din circumscriptia sa.</u></p>	<p>La art. 74, alin. (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”(2) În cazul în care găsește cererea întemeiată, Înalta Curte de Casație și Justiție dispune strămutarea judecării cauzei la o altă curte de apel, iar curtea de apel dispune strămutarea judecării cauzei la una dintre instanțele de același grad cu instanța de la care se solicită strămutarea din orice circumscriptie.”</p>	<p>Reglementarea actuala confera drepturi tuturor participantilor la procesul penal si conduce spre solutionarea cu celeritate a cauzei penale prin aceea ca, in cazul stramutarii, persoanele implicate si care vor fi obligate sa se prezinta in fata instantei, sa aiba posibilitatea efectiva de a se prezenta in fata organului judiciar fara a suferi cheltuieli costisitoare ocazionate de deplasare si fara a ingreuna procedura penala, in ansamblul ei, prin amanarea cauzei pentru lipsa justificata a partilor.</p> <p>Modificarea propusa incalca drepturile partilor de a participa in mod nemijlocit la judecarea cauzei si conduce spre crearea unor cazuri concrete de imposibilitate a instantei, de cele mai multe ori constatate a fi obiective, de a administra probe in conditii de celeritate.</p>
<p>Art. 83 - Drepturile inculpatului</p> <p>În cursul procesului penal, inculpatul are următoarele drepturi:</p> <p>a) dreptul de a nu da nicio declarație pe parcursul procesului penal, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva sa;</p> <p>a¹) dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat și încadrarea juridică a acesteia;</p> <p>b) dreptul de a consulta dosarul, în condițiile legii;</p> <p>c) dreptul de a avea un avocat ales, iar</p>	<p>La art. 83, după litera b) se introduc două noi litere, litera b¹ cu următorul cuprins:</p> <p>„b¹) dreptul de a fi încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Absența sa nu împiedică efectuarea actului.”</p>	<p>Potrivit prevederilor art. 8 alin. 6 din Directiva (UE) 2016/343 se prevede că „dreptul de a fi prezent la proces” nu este afectat în cazul statelor care prevăd desfășurarea în scris a procedurilor sau a anumitor faze ale acestora, cu condiția respectării dreptului la un proces echitabil.</p> <p>Modificarea art. 83 din Codul de procedură penală care dă dreptul suspectului și inculpatului să asiste la audierile martorilor va îngreuna efectuarea urmăririi penale, având în vedere că în numeroase situații martorii vor fi intimidați de prezența autorului infracțiunii, mai ales în situațiile în care se află în relație de subordonare față de acesta, cum se întâmplă în situația infracțiunilor de abuz în serviciu și corupție. În prezent, legea dă dreptul avocatului să asiste la aceste audieri, garanție absolut suficientă pentru dreptul la apărare al persoanei cercetate. De asemenea, în practica judiciară ar fi situații în care victima infracțiunilor ar putea fi intimidată de prezența autorului infracțiunii.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>dacă nu își desemnează unul, în cazurile de asistență obligatorie, dreptul de a i se desemna un avocat din oficiu;</p> <p>d) dreptul de a propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de lege, de a ridica excepții și de a pune concluzii;</p> <p>e) dreptul de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale și civile a cauzei;</p> <p>f) dreptul de a beneficia în mod gratuit de un interpret atunci când nu înțelege, nu se exprimă bine sau nu poate comunica în limba română;</p> <p>g) dreptul de a apela la un mediator, în cazurile permise de lege;</p> <p>g¹) dreptul de a fi informat cu privire la drepturile sale;</p> <p>h) alte drepturi prevăzute de lege.</p>		<p>Jurisprudența Curții EDO este constantă în a aprecia că pentru stabilirea modalităților de aplicare ale art. 6 din Convenție trebuie să se țină cont de ansamblul procedurii interne, și nu doar prin raportare la una dintre fazele procesului. În dreptul intern inculpatul are posibilitatea combaterii celorlalte mijloace de probă cu ocazia dezbaterilor în faza de judecată.</p> <p>Astfel, în jurisprudența CEDO s-a statuat că dreptul prevăzut de art. 6(3)(d) nu impune ca acuzatul să asiste la audierea martorilor în faza de urmărire penală, în acest sens fiind cauzele <i>Can c. Austria</i>, <i>Adolf c. Austria</i>, <i>Ferraro – Bravo c. Italia</i>, <i>Schertenlieb c. Elveția</i>. Dreptul acestuia de a solicita audierea unor martori în apărarea sa, respectiv de a interoga martorii acușării nu este absolut sau nelimitat nici măcar în faza de judecată, astfel cum Curtea EDO a statuat în cauza <i>Gani c. Spania</i>.</p> <p>Înca o dată, intervenția initiatorului apare ca nefiind justificată și condiționează în mod exclusiv exercitarea unui drept de conduită beneficiarului. Dacă beneficiarul nu pune la dispoziție mijloacele de comunicare moderne, organul de urmărire penală se află în imposibilitate de a administra proba, norma propusă spre modificare aparând ca fiind imperativă.</p> <p>În concluzie este posibil ca beneficiarul să invoce nelegalitatea administrării probei, proba care de cele mai multe ori trebuie administrată de îndată și fără întârziere, invocând propria sa conduită.</p> <p>Astfel, se încearcă în mod artificial și fără legătură cu actele normative europene invocate, îngreunarea desfășurării urmăririi penale și poate avea ca și consecință deturnarea scopului procesului penal: aflarea adevărului și tragerea la răspundere penală a persoanelor ce se fac vinovate de săvârșirea unei infracțiuni.</p> <p>În schimb, se justifică adăugarea în mod expres a dreptului de a nu participa la propria incriminare, drept care nu este prevăzut de lege decât la nivel de principiu și obligația organului judiciar de a-i explica în ce constă: să nu colaboreze cu organul judiciar prin declarații de recunoaștere, prin producerea de probe împotriva sa, etc.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Modificările propuse la art. 83 încalcă Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului.</p> <p>”(53) Riscul de victimizare secundară și repetată sau de intimidare și răzbunare din partea autorului infracțiunii ori ca urmare a participării în procedurile penale ar trebui să fie limitat prin derularea procedurilor într-un mod coordonat și respectuos, care permite victimelor să aibă încredere în autorități. Interacțiunea cu autoritățile competente ar trebui să fie cât mai simplă, limitându-se în același timp numărul interacțiunilor inutile dintre acestea și victimă, de exemplu prin înregistrarea pe suport video a audierilor și prin permiterea utilizării acestora în fața instanței. Un număr cât mai mare de măsuri ar trebui puse la dispoziția practicienilor pentru a se preveni suferința victimelor în cursul procedurilor judiciare, în special ca urmare a contactului vizual cu autorul infracțiunii, cu membrii familiei sale, cu asociații săi sau cu persoanele din public. În acest scop, statele membre ar trebui să fie încurajate să introducă, în special în clădirile instanțelor judecătorești și în secțiile de poliție, măsuri fezabile și practice pentru a permite amenajarea unor facilități precum intrări și săli de așteptare separate pentru victime. În plus, statele membre ar trebui, în măsura posibilului, să planifice procedurile penale astfel încât să se evite contactele dintre victimă și membrii familiei acesteia, pe de o parte, și autorul infracțiunii, pe de altă parte, de pildă prin citarea victimei și a autorului infracțiunii la audieri în momente diferite.</p> <p>(54) Protecția vieții private a victimei poate fi un mijloc important de a se evita victimizarea secundară și repetată, precum și intimidarea și răzbunarea, și poate fi obținută printr-o serie de măsuri, printre care nedivulgarea sau limitarea divulgării informațiilor cu privire la identitatea și adresa victimei. Această protecție este deosebit de importantă pentru victimele-copii, incluzând nedivulgarea numelui copilului. Cu toate acestea, ar putea exista cazuri în care, în mod excepțional, copilul poate beneficia din divulgarea sau chiar publicarea pe scară largă a informațiilor, de exemplu în cazul răpirii</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>unui copil. Măsurile de protecție a vieții private și a imaginii victimelor și membrilor familiilor acestora ar trebui întotdeauna să fie conforme cu dreptul la un proces echitabil și libertatea de exprimare, astfel cum este recunoscut la articolele 6 și 10 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.</p> <p>(55) Anumite victime sunt extrem de expuse în cursul procedurilor penale riscului de victimizare secundară și repetată sau de intimidare și răzbunare din partea autorului infracțiunii. Este posibil ca un astfel de risc să provină din caracteristicile personale ale victimei, tipul sau natura și gravitatea infracțiunii. Un astfel de risc poate fi identificat eficient numai prin evaluări individuale, realizate în cel mai scurt termen posibil. Respectivele evaluări ar trebui realizate pentru toate victimele, pentru a stabili dacă acestea sunt expuse riscului de victimizare secundară și repetată sau de intimidare și răzbunare și care sunt măsurile de protecție speciale necesare.</p> <p>(56) Evaluările individuale ar trebui să țină seama de caracteristicile personale ale victimei, precum vârsta acesteia, genul și identitatea sau exprimarea de gen, etnia, rasa, religia, orientarea sexuală, sănătatea, prezența unei dizabilități, statutul victimei din punctul de vedere al reședinței, dificultățile de comunicare, relația cu autorul infracțiunii sau dependența de acesta, experiențele anterioare în materie infracțională. Acestea ar trebui să țină, de asemenea, seama de tipul sau natura și de circumstanțele infracțiunii, precum dacă este vorba de infracțiuni inspirate de ură, infracțiuni inspirate de prejudecăți sau infracțiuni săvârșite pe motive de discriminare, violență sexuală, violență în cadrul relațiilor apropiate, infracțiuni în cazul cărora autorul se afla într-o poziție de control, dacă victimele își au reședința într-o zonă cu o rată mare a criminalității sau dominată de bande organizate sau dacă țara de origine a victimei nu este statul membru în care a fost comisă infracțiunea.</p> <p>(57) Victimele traficului de persoane, ale terorismului, ale criminalității organizate, ale violenței în cadrul relațiilor apropiate, ale violenței sexuale sau exploatării, ale violenței bazate pe gen, ale infracțiunilor inspirate de ură, victimele cu dizabilități și victimele-copii tind să facă obiectul unei rate ridicate a victimizării secundare</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>și repetate sau a intimidării și răzbunării. Ar trebui acordată o atenție specială evaluării riscului de victimizare ulterioară la care sunt sau nu supuse victimele și ar trebui să existe o prezumție puternică că respectivele victime vor beneficia de măsuri de protecție speciale.</p> <p>(58) Victimele care au fost identificate ca fiind vulnerabile la victimizarea secundară și repetată sau la intimidare și răzbunare ar trebui să beneficieze de măsuri adecvate de protecție în cursul procedurilor penale. Natura exactă a acestor măsuri ar trebui determinată prin evaluări individuale, luând în considerare dorința victimei. Amploarea unor astfel de măsuri ar trebui stabilită fără a aduce atingere drepturilor apărării și în conformitate cu normele privind marja de apreciere a instanțelor. Îngrijorările și teama victimelor în legătură cu procedurile ar trebui să fie un factor-cheie în stabilirea necesității aplicării unei anumite măsuri în ce le privește.</p> <p>(59) Necesitățile operaționale imediate și constrângerile pot face imposibilă garantarea faptului că, de exemplu, același funcționar de poliție audiază constant victima; boala, maternitatea sau concediile parentale sunt exemple de astfel de constrângeri. În plus, incintele destinate în mod special pentru audierile victimelor pot să nu fie disponibile, de exemplu, din cauza renovărilor. În eventualitatea unor asemenea constrângeri de ordin operațional sau practic, s-ar putea să nu fie posibilă aplicarea de la caz la caz a unei măsuri speciale preconizate ca urmare a unei evaluări individuale.”</p> <p>RO 14.11.2012 Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 315/63</p> <p>Directiva (UE) 2016/343 stabilește un drept pentru persoana acuzată de comiterea unei infracțiuni de a fi prezent în faza de judecată, nu în toate etapele procesului penal. În acest sens ar trebui avută în vedere varianta oficială a directivei în limba engleză în care folosește noțiunea de „trial” când stabilește acest drept al acuzatului (de exemplu – consid. 33 și urm., art. 8). În același timp folosește noțiunea de „pre-trial” pentru a desemna etapa urmăririi penale în sensul legii procesual penale române (a se vedea considerentul 16 al directivei). Că sunt determinate două etape procesuale diferite de cei doi termeni, rezultă și din jurisprudența CtEDO – „In addition, paragraph 3 (e) of Article 6 states that every defendant has the right</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		to the free assistance of an interpreter. That right applies not only to oral statements made at the trial hearing but also to documentary material and the pre-trial proceedings.” (par. 69, Hermy c. Italia). Așadar reglementarea acestui drept nu este impus de directiva (UE) 2016/343.
<p>Art. 91 - Avocatul din oficiu (1) În cazurile prevăzute în art. 90, dacă suspectul sau inculpatul nu și-a ales un avocat, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu. (2) În tot cursul procesului penal, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat, nu asigură substituția sau refuză nejustificat să exercite apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, organul judiciar ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i acestuia un termen rezonabil și înlesnirile necesare pentru pregătirea unei apărări efective, făcându-se mențiune despre aceasta într-un proces-verbal ori, după caz, în încheierea de ședință. În cursul judecății, când asistența juridică este obligatorie, dacă avocatul ales lipsește nejustificat la termenul de judecată, nu asigură substituția sau refuză să efectueze apărarea, deși a fost asigurată exercitarea tuturor drepturilor procesuale, instanța ia măsuri pentru desemnarea unui avocat din oficiu care să îl înlocuiască, acordându-i un termen de minimum 3 zile pentru pregătirea apărării.</p>	<p>La art. 91, după alin. (2) se adaugă un nou alineat, alin. (2.1), cu următorul cuprins:</p> <p>”(2.1) Substituția avocatului ales poate fi realizată numai cu acordul inculpatului. În cazul în care nu este permisă substituția avocatului ales, în absența avocatului ales organul judiciar nu poate desemna avocat din oficiu. Absența nejustificată a avocatului nu poate să atragă consecințe juridice în privința inculpatului. Dispozițiile alin. (5) se aplică în mod corespunzător.”</p>	<p>În premiera, initiatorul roman reinventeaza notiunea de proces penal, conditionand desfasurarea acestuia de vointa exclusiva a inculpatului in cazurile in care acesta este cercetat pentru o infractiune pentru care asistenta juridica este obligatorie.</p> <p>Observatiile de specialitate sunt aproape imposibil de realizat avand in vedere ca propunerea se situeaza dincolo de orice logica juridica si observatorul face un efort substantial in a intelege rationamentul, motivele si scopul modificarii textului de lege in vigoare, daca nu s-ar intrezari un interes ascuns care sa merite sa fie dezbatut dincolo de absurditatea situatiei.</p> <p>Modificarea priveste situatia avocatului ales, dar tinde spre o situatie particulara si care poate avea incidenta asupra legalitatii actelor de judiciare si a administrarii probatoriului in cauza penala.</p> <p>Ce ne spune initiatorul ? Pe intelesul tuturor, daca inculpatul este cercetat pentru o infractiune pentru care asistenta juridica este obligatorie, cu titlu de exemplu pentru infractiunea de omor, si are avocat ales, acesta din urma nu isi poate asigura substituția, in cazurile in care lipseste pentru motive intemeiate sau neintemeiate, cu un alt avocat pe care inculpatul nu il agreeaza si nici organul judiciar nu poate asigura un avocat din oficiu pentru a indeplini in mod legal toate actele de procedura si pentru a nu deveni incidente cazurile de nulitate absoluta a actelor de urmarire penala sau a procedeelelor probatorii dispuse in cauza, cu consecinta desfiintarii acestora si excluderea probelor de la judecarea cauzei, conform dispozitiilor coroborate prev.de art.281 alin.1 lit.f), art.102 alin.2-4 C.proc.pen.</p> <p>Consecinta fireasca consta in aceea ca organul judiciar, procurorul, organul de cercetare penala, judecatorul de drepturi si libertati, judecatorul de camera preliminara si instanta nu vor risca efectuarea oricarei proceduri in lipsa avocatului ales al inculpatului, dar care nu se prezinta din motive indiferent de care natura si procesul penal</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>(3) Avocatul din oficiu desemnat este obligat să se prezinte ori de câte ori este solicitat de organul judiciar, asigurând o apărare concretă și efectivă în cauză.</p>		<p>stagneaza <i>sine die</i>. Se instituie asadar un caz de prescriptie a raspunderii penale, printr-o norma de procedura penala, in mod artificial, si dupa cum vom vedea doar in favoarea inculpatilor care dispun de posibilitati financiare.</p> <p>A doua consecinta, de data aceasta in favoarea exclusiva a inculpatului, nu pentru ca prima consecinta nu ar fi, consta in faptul ca inculpatul nu poate avea nicio consecinta nefavorabila din lipsa nejustificata a avocatului sau ales.</p> <p>Printr-un exercitiu simplist se poate imagina urmatoarea cauza: inculpatul cercetat pentru infractiunea de omor si pentru care asistenta juridica este obligatorie in conformitate cu art.90 C.proc.pen., isi angajeaza un avocat ales. La efectuarea oricarui act de procedura si/sau la administrarea vreunei probe, avocatul ales nu se prezinta, din cauze nestiute de nimeni, si in aceasta situatie avocatul ales este obligat sa isi asigure substituirea cu un alt coleg.</p> <p>Daca inculpatul nu il agreeaza, din motive care nu pot fi verificate de nimeni, organul judiciar, indiferent care ar fi acela si indiferent de faza procesuala, nu poate desemna un avocat din oficiu si nu poate dispune continuarea procesului penal, doar daca isi asuma faptul ca actele intocmite sunt lovite de nulitate absoluta si daca isi asuma si vreo cercetare disciplinara pentru ca a incalcat o dispozitie procedurala.</p> <p>Potrivit abordarii initiatorului, inculpatul nu va suferi nicio consecinta din adoptarea acestei conduite, a carei temeinicie nu poate fi analizata de nimeni, nici macar sanctionarea cu amenda judiciara pentru exercitarea abuziva a unui drept conform art.283 alin.4 lit.n) C.proc.pen., ci doar avocatul va putea fi sanctionat cu amenda judiciara in conformitate cu disp.art.283 alin.3 C.proc.pen., costuri care se vor regasi in onorariile avocatilor achitate de inculpatii potenti financiar.</p> <p>In concluzie norma modificata nu are nicio legatura cu prezumtia de nevinovatie si nu are nici o legatura cu orice logica juridica si rationament care fundamenteaza cadrul legal de desfasurare a procedurilor penale.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 92 alin. 2 - Avocatul suspectului sau inculpatului poate solicita să fie încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.</p>	<p>La articolul 92, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(2) Avocatul suspectului sau inculpatului poate solicita să fie încunoștințat de data și ora efectuării actului de urmărire penală ori a audierii realizate de judecătorul de drepturi și libertăți. Încunoștințarea se face prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin alte asemenea mijloace, cu comunicarea activității ce urmează a se efectua, indicarea datelor de identitate a persoanei care urmează a fi audiate, cu cel puțin 24 de ore înainte de efectuarea activității, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Suspectul sau inculpatul poate participa la efectuarea oricărui act de urmărire penală sau la orice audiere, la solicitarea acestuia. În cazul în care martorii sau subiecții procesuali consideră că au motive de temere în legătură cu aceste împrejurări pot solicita, potrivit legii, procurorului sau judecătorului statut de persoană amenințată sau protejată, după caz, atât în faza de urmărire penală cât și de judecată”.</p>	<p>Trecand peste faptul ca si potrivit legislatiei actuale, avocatul poate participa prin asistare la efectuarea oricarui act de urmarire penala si la administrarea unei probe susceptibile de a-i crea acest drept, tot legislatia in vigoare nu prevede nicio interdictie in privinta inculpatului.</p> <p>Cu toate acestea participarea inculpatului la administrarea unei probe ramane la aprecierea organului de urmarire penala in functie de circumstantele cauzei. Spre exemplu, in cazul unor infractiuni de violenta in familie sau infractiuni sexuale, prezenta inculpatului la audierea unui martor sau la audierea persoanei vatamate poate constitui un factor de presiune si pune persoana chemata in aceasta calitate in pozitia de victimizare repetata.</p> <p>In acest context se observa grija deosebita a initiatorului fata de martori si alti subiecti procesuali de a le acorda statut de martor amenintat sau protejat, dar uita definitiv de persoana vatamata care este inclusa in categoria subiectilor procesuali principali si care, si ea, potrivit disp.prev. de art.113 si art.111 C.proc.pen. poate fi chiar prezumata a fi persoana vulnerabila si poate beneficia de dispozitiile legale referitoare la protectie.</p> <p>Initiatorul inasa se afla in totala confuzie in privinta intelegerii distinctiei intre statutul de martor amenintat, martor protejat si uita definitiv de o alta categorie si anume de martorul vulnerabil (art.125-art.130 C.proc.pen.)</p> <p>Aceasta lacuna ar fi fara importanta la prima vedere, daca consecintele nu ar conduce spre deturnarea scopului procesului penal.</p> <p>Sa ne imaginam urmatoarea situatie: urmeaza sa fie audiat un martor a carei marturie este esentiala pentru solutioarea cauzei si organul de urmarire penala, potrivit normei propuse spre modificare, instiinteaza inculpatul despre data si ora si despre datele de identificare ale persoanei audiate. In continuare, la momentul stabilit, martorul sau persoana vatamata sunt pusi in aceeasi incapere cu inculpatul si urmeaza desfasurarea procedului probatoriu al audierii. In acel moment, martorul declara ca se simte amenintat si ca ar dori, astfel cum propune initiatorul, statut de martor protejat, prin aceasta intelegandu-se protejarea datelor de identificare in conditiile in care</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>identitatea sa si imaginea sunt relevate inculpatului. Se observa deja rationamentul stramb si de neinteles? Da, initiatorul goleste de continut dispozitiile legale referitoare la martorul protejat si nu explica in ce mod aceasta modificare ar fi propusa in garantarea prezumției de nevinovatie.</p> <p>Sa nu uitam si de ipoteza probabila ca inculpatul sa ia legatura cu martorul sau persoana care urmeaza sa fie audiata, avand in vedere ca va fi anuntat din timp cu privire la datele sale de identificare, eventual cu numar de telefon care sa faciliteze luarea legaturii.</p> <p>Si din tot acest peisaj lipseste cu desavarsire protectia persoanei vatamate.</p> <p>Norma propusa spre modificare nu justifica interventia, nu are legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu jurisprudenta CEDO si cu actele normative europene.</p> <p>Intr-o singura situatie se recomanda cel putin prezenta avocatului inculpatului si nu a inculpatului personal la audiere, cand organul judiciar trebuie sa ia masuri, in cazurile cu infrationalitate referitoare la viata in familie sau sexuale si sa asigure conditii de contradictorialitate chiar din acel moment si chiar daca urmarirea penala nu are acest caracter, daca are banuiala ca victima poate fi supusa unor presiuni de natura a-i modifica declaratiile ulterioare. Standardul cerut de CEDO in aceast situatie este de a oferi un cadru procesual inculpatului, in mod efectiv, pentru a-si exercita dreptul de a interoga victima, standard care nu presupune in mod necesar prezenta avocatului, ci doar instiintarea acestuia. Chiar si in situatia in care nu se procedeaza in aceasta maniera, Curtea nu trage in mod automat concluzia ce procedura penala a fost inechitabila in ansamblul ei, ci in mod circumstantiat verifica intreaga procedura desfasurata in fata instantei nationale coroborat cu comportamentul procesual al inculpatului.</p> <p>Cu referire la protecția victimei, inclusiv prin audierea acesteia în absența suspectului/inculpatului, semnalăm cauza Y. împotriva Sloveniei în cuprinsul căreia</p> <p>Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în mod expres că în ceea ce privește conflictele dintre interesele apărării și cele ale martorilor în procesele penale, Curtea a hotărât deja în mai multe</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>rânduri că procesele penale ar trebui să fie organizate în așa fel încât să nu pună în pericol în mod nejustificat viața, libertatea ori siguranța martorilor, în special în cazul victimelor chemate să depună mărturie, și nici interesele lor aflate în general sub incidența art. 8 din Convenție. Astfel, interesele apărării trebuie puse în echilibru cu cele ale martorilor sau victimelor care trebuie să depună mărturie. În această cauză, Curtea a constatat încălcarea art. 8 din Convenție, printre altele, pentru faptul că victima a fost audiată în mai multe rânduri, în prezența presupusului autor al infracțiunii care a avut posibilitatea de a-i adresa în mod direct întrebări. Curtea a arătat că din moment ce o confruntare directă între persoanele inculpate pentru infracțiuni de violență sexuală și presupusele lor victime implică riscul de a le traumatiza și mai mult pe acestea din urmă, în opinia Curții, necesitatea audierii în contradictoriu în persoană a victimei de către pârât trebuie să fie evaluată foarte atent de instanțele naționale, cu atât mai mult cu cât întrebările au un caracter mai intim.</p> <p>De asemenea, Curtea a făcut trimitere la diferite instrumente aplicabile la nivel european, prin care se instituie garanții în favoarea victimelor unor infracțiuni. Spre exemplu, Convenția privind combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice prevede la articolul 56 următoarele măsuri de protecție: (g) asigurarea faptului că se evită, dacă este posibil, contactul dintre victime și agresori în imobilele instanțelor de judecată și ale agențiilor guvernamentale de aplicare a legii; (i) dând posibilitatea victimelor să depună mărturie în sala de judecată, conform regulilor prevăzute de legislația internă, fără a fi prezente sau, cel puțin, fără prezența pretinsului agresor, în special prin utilizarea tehnologiilor de comunicații adecvate, atunci când sunt disponibile. În raport de acestea, considerăm că instituirea posibilității absolute a inculpatului de a participa la audierea martorilor și a victimelor infracțiunii este o măsură disproporționată în raport cu drepturile persoanei vătămate de natură a conduce la încălcarea articolelor 6 sau 8 CEDO.</p> <p>În consecință, modificarea nu justifică necesitatea unui standard mai ridicat, cel puțin nu în forma propusă de initiator cu consecința</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		victimizării multiple a persoanei vatamate și posibilitatea efectivă de a influența martorii.
<p>Art. 94 - Avocatul părților și al subiecților procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi exercitat, nici restrâns în mod abuziv.</p> <p>(4) În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale. După punerea în mișcare a acțiunii penale, restricționarea se poate dispune pentru cel mult 10 zile.</p> <p>(7) În vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi, la care avocatul participă.</p>	<p>La articolul 94, alin. (1), (4) și (7) se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>”(1) Avocatul părților și al subiecților procesuali principali are dreptul de a solicita consultarea dosarului pe tot parcursul procesului penal. Acest drept nu poate fi restrâns.” (4) În cursul urmăririi penale, procurorul poate restricționa motivat consultarea dosarului, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale, pentru o durată de cel mult 20 de zile, de la data solicitării. (7) În vederea pregătirii apărării, avocatul inculpatului are dreptul de a lua cunoștință de întreg materialul dosarului de urmărire penală în procedurile desfășurate în fața judecătorului de drepturi și libertăți privind măsurile privative sau restrictive de drepturi, la care avocatul participă. Judecarea cererilor privind măsurile preventive nu poate începe până la momentul la care avocatului nu i se asigură timpul necesar pregătirii apărării și numai după ce judecătorul se asigură că acesta a avut suficient timp pentru parcurgerea întregului material al dosarului de urmărire penală, dar nu mai puțin de 6 ore. Încălcarea acestui drept atrage nulitatea absolută a încheierii de dispunere a măsurii preventive.”</p>	<p>Acordarea dreptului de consultare a dosarului, în faza de urmărire penală, în forma actuală reprezintă o transpunere fidelă a dreptului UE și a criteriilor stabilite prin jurisprudența CEDO.</p> <p>Mai mult, legiuitorul intern a prevăzut posibilitatea formulării unei plângeri împotriva actului procurorului prin care acesta restrânge dreptul de consultarea și obligația procurorului ierarhic superior de a se pronunța în cel mult 48 de ore (o procedură specială prin raportare la prevederile art. 336 CPP).</p> <p>Introducerea unui termen de cel puțin 6 ore pentru ca avocatul să poată studia întregul dosar de urmărire penală, în condițiile unei durate a reținerii de numai 24 de ore, reprezintă nu doar o abatere de la principiului soluționării cu celeritate a acestui tip de cauze - întrucât în acest interval de timp suspectul sau inculpatul ar urma să fie menținuți în stare de deținere - ci și o încercare de determinare a încetării de drept a unei măsuri preventive cu o durată foarte scurtă, datorită efectelor generate de noua soluție legislativă.</p> <p>În mod evident, se crează posibilitatea ca pe această cale suspectul sau inculpatul căruia măsura reținerii îi expiră să se sustragă procedurilor judiciare intentate împotriva sa, o instituție juridică deosebit de importantă, așa cum este arestarea preventivă, riscând să fie compromisă în detrimentul protejării cu prioritate a ordinii publice.</p> <p>Din formularea legală mai reiese și faptul că acest termen, deși prevăzut în interesul suspectului sau inculpatului este unul imperativ, sancționat cu nulitatea absolută a încheierii de dispunere a măsurii preventive, cu toate că acest tip de încălcare nu este sancționat ca atare în cazul celorlalte părți, fapt de natură să se constituie într-o încălcare a principiului egalității de tratament în fața legii și a autorităților publice.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>O asemenea modificare nu este dictată de rațiuni legate de necesitatea transpunerii în legislația internă a Directivei (UE) 2016/343, iar aceasta este de natură să perturbe și activitatea instanțelor de judecată, care, în condițiile date, vor fi nevoite să judece aceste propuneri în afara programului de lucru, încălcându-se timpul de odihnă al angajaților.</p> <p>În plus, prin posibilitatea oferită de lege ca aceste propuneri să fie judecate în afara programului de lucru, costurile actului de justiție se vor mări în mod semnificativ, datorită dublării onorariilor avocaților din oficiu, în timp ce munca suplimentară a personalului instanțelor și parchetelor va rămâne neremunerată, fapt ce va atrage tensiuni deosebite și riscuri unor erori de judecată datorită stresului și oboselii, toate pe fondul necesității soluționării propunerii până la expirarea duratei reținerii.</p> <p>În tot acest interval de timp, dosarul înaintat la instanță se va afla în mod paradoxal la dispoziția apărătorului, fără ca decidentul, respectiv judecătorul să aibă un interval de tip suficient pentru studierea dosarului, astfel încât riscul unor soluții formale sau pronunțate după expirarea reținerii este unul accentuat, fapt ce denotă că legiuitorul nu manifestă preocupare pentru calitatea actului de justiție, reprezentat de încheierea de arestare preventivă.</p> <p>Determinarea de către legiuitor a unor termene stricte de pregătire a aparării prin raportare la timpul necesar avocatului de a studia materialul de urmărire penală, este de natura a crea inconveniente în chiar desfășurarea cu celeritate a procedurilor penale.</p> <p>Criteriile de evaluare a timpului necesar sunt subiective, raportate la circumstanțele cauzei penale și la modalitatea în care subiecții procesuali principali au avut asigurată reprezentarea sau asistența juridică pe parcursul desfășurării procesului penal.</p> <p>Intervenția legislativă sub acest aspect nu se justifică întrucât organele judiciare dispun de parghii legale suficiente în a garanta</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>exercitarea efectivă a dreptului la apărare, oferind, la cerere (de aceea este un criteriu subiectiv) timpul necesar solicitat de parti și de avocații acestora, indiferent de procedura <i>pendinte</i> și indiferent de faza procesuala incidentă.</p> <p>În plus, stabilirea unor termene determinate, fără a se indica natura acestora, poate crea confuzie cu privire la efectul încălcării sau imposibilității efective de a le asigura. Conținutul unei proceduri penale nu trebuie să fie determinat în mod decisiv de aspecte formale, nu mai mult de limita care poate conduce la golirea de conținut a acesteia. Posibilitatea efectivă de exercitare a dreptului la apărare a fost dezvoltată pe cale jurisprudențială de CEDO și dreptul intern conferă suficientă reglementare în acest sens. Cadrul general de exercitare a dreptului la apărare trebuie să rămână o circumstanță privită de la caz la caz, intervenția legiuitorului, cu titlu de principiu, nefiind nici oportuna și nici justificată.</p> <p>De asemenea, se observă legiferarea unui nou caz de nulitate absolută, dispoziția intrând în contradicție cu disp. Art. 281 C.p.p.</p> <p>Soluția legislativă propusă este contrară jurisprudenței CEDO conform căreia dreptul acuzatului de a obține acces la probele pertinente nu este absolut. Atunci când există interese contrarii – cum sunt cele legate de securitatea națională, necesitatea de a proteja martori care riscă represalii ori cea de a păstra secrete metodele poliției de a investiga infracțiuni, față de cele ale acuzatului. În anumite cazuri este necesar să nu fie prezentate anumite probe apărării pentru a proteja drepturile fundamentale ale altei persoane ori un interes public important, cu condiția ca măsurile care restrâng drepturile apărării să fie absolut necesare și cu condiția de a fi oferite apărării garanții compensatorii în fața organelor judiciare. (par. 85-86, PACI contra Belgiei). <i>În același sens sunt și cauzele Jasper c. UK, Edwards c. UK, Botmeh și Alami c. UK</i>, Curtea Edo statuând în sensul celor de mai sus, vizavi de adoptarea unor garanții compensatorii adecvate, care pot interveni cel mai târziu chiar și în fața instanței de control judiciar.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Garantarea accesului la dosarul cauzei înainte de a se dispune o soluție prin care să fie finalizată urmărirea penală, cu posibilitatea avocatului de a exercita toate drepturile prevăzute de lege, este suficientă. În acest sens este și jurisprudența CEDO care stabilește că <u>modalitățile de asigurare a garanțiilor art. 6 din CEDO pe durata fazei de urmărire penală</u> depind de particularitățile de procedură și de circumstanțele cauzei (Forum Maritime c. România. Garanțiile specifice unei unui proces echitabil (art. 6 CEDO) nu se aplică în mod identic în faza de urmărire penală și cea de judecată. Dacă ar fi așa nu ar mai fi nevoie de faza de judecată atât timp cât tot duelul se poarte purta în faza de urmărire penală.</p> <p>În subsidiar: Alineatul (4) al articolului 94 se modifică și va avea următorul cuprins: (4) În cursul urmăririi penale, după efectuarea în continuare a urmăririi penale față de suspect, procurorul poate restricționa dreptul de acces la dosarul cauzei, prin ordonanță, pe o perioadă ce nu poate depăși 30 de zile, dacă prin aceasta s-ar putea aduce atingere bunei desfășurări a urmăririi penale. Măsura poate fi prelungită dacă temeiurile se mențin sau apar temeiuri noi, fiecare prelungire neputând depăși 30 de zile. După punerea în mișcare a acțiunii penale, restricționarea se poate dispune pentru cel mult 10 zile. După expirarea termenului avocatului i se va pune la dispoziție dosarul, urmând a fi informat în acest sens. Rechizitoriul nu poate fi emis/Urmărirea penală nu poate fi finalizată mai devreme de 10 zile la data data informării avocatului cu privire la posibilitatea de a studia dosarul.</p>
Art. 97 - Proba și mijloacele de probă (1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea	La art. 97, după alin. (3) se introduce un nou alineat, alin. (4) cu următorul cuprins:	Prevederea introdusă la art.97 alin.4 Cod procedură penală este surprinzătoare nu atât prin faptul că obligă organul judiciar la administrarea unui mijloc de probă, așa cum este expertiza, cât mai

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal.</p> <p>(2) Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) declarațiile suspectului sau ale inculpatului; b) declarațiile persoanei vătămate; c) declarațiile părții civile sau ale părții responsabile civilmente; d) declarațiile martorilor; e) înscrisuri, rapoarte de expertiză sau constatare, procese-verbale, fotografii, mijloace materiale de probă; f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis prin lege. <p>(3) Procedul probatoriu este modalitatea legală de obținere a mijlocului de probă.</p>	<p>(4) Pentru a putea servi la pronunțarea unei soluții de trimitere în judecată, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, mijloacele de probă prevăzute la alin. (2) lit. f) trebuie să poată fi verificate din punct de vedere al legalității obținerii lor și expertizate, în vederea stabilirii realității ori veridicității acestora.</p>	<p>ales prin faptul că motivul ce stă la baza acestui demers îl constituie prezumata lipsă de autenticitate a mijloacelor de probă astfel obținute. Pe această cale, se obține și tergiversarea nejustificată a cauzei, iar o astfel de prelungire a duratei procesului este cu atât mai criticabilă cu cât anumite mijloace de probă ar putea să nu poată fi expertizate sau să nu necesite expertizarea, tocmai pentru că nu se contestă de către părți. În plus, soluția legislativă enunțată mărește și costurile actului de justiție, în mod cu totul artificial, cu toate că tendința actuală este în sensul reducerii acestor costuri, datorită numărului tot mai mare de cauze aflate pe rolul instanțelor și parchetelor.</p> <p>Initiatorul restrange în mod nejustificat aria mijloacelor de proba apte de a conduce la aflarea adevărului, fara sa justifice interventia si fara a sublinia importanta modificarii prin raportare la prezumtia de nevinovatie.</p> <p>Conditionarea aptitudinii unei probe de a fi folosita, de efectuarea expertizei asupra acesteia, prezuma absolut ca cel puțin organul de urmarire penala foloseste o proba viciata sub aspectul fiabilitatii in formularea unei acuzatii in materie penala.</p> <p>Legalitatea obtinerii unei probe intotdeauna se verifica in baza art.97 alin.1 lit.f) C.proc.pen., organul judiciar avand obligatia procedurala pozitiva de a verifica mai intai de toate conditia referitoare la admisibilitatea acesteia.</p> <p>Continutul mijlocului de proba, spre exemplu al unei inregistrari video obtinuta de la institutie publica sau privata sau de la orice persoana fizica sau juridica, dupa ce trece de filtrul de legalitate, este analizat in coroborare cu celelalte mijloace de proba, daca exista, dandu-i-se relevanta in baza atributului suprem al organului judiciar de a da valoare probatorie, probele neavand o valoare mai dinainte stabilita. La randul ei, proba astfel admisa poate fi expertizata la cerere in cazul in care ii este contestata continutul sub aspectul veridicitatii acesteia. Nu este nevoie de o interventie legislativa, in acest moment partile avand la dispozitie garantii suficiente in acest sens.</p> <p>Insa, astfel cum este propusa norma spre modificare, apare ca fiind necesara, in primul filtrul in legatura cu admisibilitatea acesteia, pe langa verificarea legalitatii obtinerii probei si a aptitudinii acesteia</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>de a fi expertizata. Cum se realizeaza in fapt aceasta verificare ? La momentul incuviintarii mijlocului de proba, pe langa legalitate, este chemat expertul, desi nu a contestat nimeni veridicitatea, si intrebata doar daca proba este apta de a fi expertizata, dar in acelasi timp este atentat ca nu va realiza o expertiza ? Se propune cumva interventia unui alt organ, altul decat cel judiciar, de a verifica conditiile de admisibilitate si aceasta competenta sa fie lasata la latitudinea unui expert ? Sa intelegem ca se va realiza o expertiza ca sa se poate stabili daca un mijloc de proba poate fi supus unei expertize, la momentul verificarii conditiilor de admisibilitate?</p> <p>Interventia este nejustifica si nu are in vedere ca, in baza legislatiei in vigoare, in cazul in care mijlocul de proba prev. de art.97 alin.2 lit.f) a trecut prin filtrul de legalitate, la cerere sau din oficiu, se poate dispune verificarea veridicitatii acesteia si va fi luata in considerare, in functie de valoarea probatorie care i se da, in favoarea sau in defavoarea inculpatului. Daca proba astfel admisa nu poate fi supusa expertizei pentru a i se verifica veridicitatea in cazul contestarii, aceasta nu este apta sa fie folosita in niciun sens in cadrul procesului penal.</p> <p>In continuare se dovedeste ca initiatorul nu este consecvent in abordarea sa, intrucat aceeasi proba, dar indeplinind numai conditia de legalitate, poate fi folosita in favoarea inculpatului, fara examenul expertizarii acesteia si astfel s-ar presupune in mod absolut ca reda adevarul.</p> <p>Propunerea nu are legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu jurisprudenta CEDO si cu deciziile CCR.</p> <p>Mentinea este inutila atâ timp cât lit. f) este temeiul de legalitate al dispozițiilor art. 139 alin. 3, care este propus pentru abrogare.</p>
<p>Art. 99 alin. 2 Suspectul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția, și are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.</p>	<p>La articolul 99, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>"(2) Suspectul sau inculpatul beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să își dovedească nevinovăția și are dreptul</p>	<p>Potrivit art.83 lit.a) C.proc.pen., suspectului si inculpatului ii este atrasa atentia ca daca refuza sa dea declaratii <u>nu va suferi nicio consecinta nefavorabila</u>. Prin aceasta din urma sintagma se intelege nu numai imposibilitatea ca tacerea sa fie interpretata impotriva persoanei invinuite sub aspectul vinovatiei sale si la fundamentarea unei solutii de condamnare, ci sub toate aspectele, respectiv exercitarea acestui drept nu poate fi folosita impotriva inculpatului</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>de a nu contribui la propria acuzare și dreptul de a nu coopera în cadrul oricărei proceduri penale. Orice dubiu cu privire la vinovăția suspectului sau inculpatului îi profită exclusiv acestuia."</p>	<p>nici macar la stabilirea unei pedepse, la individualizarea executării acesteia, etc., în rezumat, inculpatul nu poate suferi nicio consecință nefavorabilă.</p> <p>Dimpotriva, potrivit standardului CEDO (John Murray -c.Regatul Unit), Curtea a statuat că dreptul la tăcere nu este un drept absolut și că tăcerea acuzatului atunci când faptele relevă necesitatea unei explicații din partea acestuia poate fi reținută în defavoarea acestuia de către instanță.</p> <p>În „Cartea verde” privind prezumția de nevinovăție, Comisia Europeană, raportându-se la jurisprudența CEDO, a reținut trei situații în care sarcina probei nu încumbea, în totalitate, acuzării: în cazul infracțiunilor pur formale, în cazul infracțiunilor pentru care sarcina probei este inversată, în cazul emiterii unui act de confiscare.</p> <p>Curtea a arătat recent (cauza Ibrahim și alții c.Regatul Unit, Marea Cameră, hotărârea din 13.09.2016, paragrafele 266-269) că privilegiul împotriva propriei incriminări nu protejează acuzatul împotriva realizării unor declarații incriminatoare <i>per se</i>, ci împotriva obținerii probelor prin coerciție sau presiune. Existența constrângerii determină ridicarea unor îngrijorări legate de respectarea privilegiului împotriva propriei incriminări.</p> <p>Astfel, în privința dreptului la tăcere, conform art.20 alin.2 din Constituție, organele judiciare vor da prevalență dispozițiilor interne, acestea fiind mai favorabile acuzatului, iar în privința privilegiului împotriva propriei incriminări, acuzatul poate dispune în modalitatea în care dorește, dreptul nefiind unul absolut, până la limita în care se dovedește că a existat o constrângere prin folosirea criteriilor indicate în jurisprudența CEDO.</p> <p>Principiul <i>in dubio pro reo</i> trebuie înțeles altfel: orice îndoială a organelor judiciare trebuie să le determine la un surplus de probatorii și numai după epuizarea tuturor probatoriilor posibile, dubiul se va interpreta în favoarea suspectului sau inculpatului.</p> <p>Ca atare, nu orice îndoială, superficială, nemotivată, poate fi interpretată în favoarea suspectului sau inculpatului, ci numai aceea îndoială, rezultat al unui probatoriu complet și adecvat, a unor reflecții competente, asupra speței și a unei motivări temeinice poate avea consecințele menționate.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Standardul dubiului rezonabil este de sorginte jurisprudențial-europeană, înțelesul fiind regăsit, de exemplu, în Hotărârea din 11 iulie 2006, pronunțată în Cauza Boicenco împotriva Republicii Moldova, paragraful 104, potrivit căreia standardul de probă "dincolo de un dubiu rezonabil" permite deducerea sa și din coexistența unor concluzii suficient de întemeiate, clare și concordate sau a unor prezumții de fapt similare și incontestabile.</p> <p>37. De asemenea, prin <u>Decizia</u> nr. 47 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din data de 27 aprilie 2016, Curtea a reținut că standardul probei dincolo de orice îndoială rezonabilă își are originea în modul de reglementare a sistemului probator, referitor la care doctrina identifică două orientări majore: cea a capacității probelor de a convinge, respectiv de a conduce la formarea convingerii intime a judecătorului aflat în situația de a soluționa o cauză penală, orientare specifică sistemului de drept continental, și cea a capacității probelor de a demonstra vinovăția, dincolo de orice îndoială rezonabilă, specifică sistemului de drept anglo-saxon și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Din analiza sistematică a întregului Cod de procedură penală rezultă înlocuirea de către legiuitor în cuprinsul noii reglementări a orientării specifice dreptului continental, bazată pe formarea convingerii intime a judecătorului, care a existat în Codul de procedură penală din 1968, cu cea de-a doua orientare, preluată în legislația românească din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.</p> <p>În măsura în care dubiul în favoarea suspectului sau acuzatului capătă o tot mai mare consistență, ar fi utilă și definirea acestei noțiuni, pentru ca practica judiciară a instanțelor și parchetelor să se uniformizeze, iar o sintagmă intens uzitată să se bucure de previzibilitate, în lumina unor criterii bine definite, care să confere calitate legii.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 102 - Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal.</p> <p>(3) Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei.</p>	<p>La articolul 102, alineatele (2), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>"(2) Probele obținute în mod nelegal nu pot fi folosite în procesul penal, fiind lovite de nulitate absolută.</p> <p>(3) Nulitatea actului prin care s-a dispus sau autorizat administrarea unei probe ori prin care aceasta a fost administrată determină excluderea probei și a mijloacelor de probă. (5) Probele și mijloacele de probă excluse se păstrează în plic sigilat la sediul parchetului, în ce privește cauzele aflate în faza de urmărire penală, respectiv al instanței, în ce privește cauzele aflate în curs de judecată."</p>	<p>Propunerea este justificata prin raportare la Decizia CCR 22/2018. Insa, initiatorul nu acopera toate ipotezele si nu ia in considerare considerentele deciziei enuntate anterior si este lacunar din mai multe motive:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. In cursul urmaririi penale, organul de urmarire penala nu are competenta de a exclude probele pe care le-a incuviintat si pe care le-a administrat. Competenta exclusiva a excluderii probei apartine judecatorului de camera preliminara. Cel mult, procurorul de caz sau procurorul ierarhic superior pe calea controlului ierarhic, care constata ca o proba a fost administrata cu incalcarea dispozitiilor prevazute de lege, pot decide sa nu o foloseasca in sustinerea acuzarii si astfel, daca celelalte parti nu insista, nu vor mai face obiectul controlului de legalitate in camera preliminara. 2. In faza camerei preliminara, nu numai mijloacele de proba au aptitudinea de a fi excluse fizic, ci si rechizitoriul ca act de sesizare si care cuprinde in sustinerea acuzarii fragmente din, spre exemplu, procesul-verbal de redare a interceptarilor intocmit in baza unui mandat de supraveghere. Evident, Curtea Constitutionala nu a avut in vedere si aceasta din urma ipoteza si nu a prevazut in ce mod va inlatura influentarea judecatorului de a le observa, de vreme ce, prin ipoteza, au fost inlaturate din dosarul penal, in mod fizic, mijloacele de proba viciate, dar actul de sesizare aflat in ochii judecatorului in cele mai multe ocazii, cuprinde pasaje relevante in sustinerea acuzatiei. Intrucat legislatia nu permite excluderea unui act de sesizare, acesta nefiind prin definitie un mijloc de proba, sanctiunea ce ar trebui sa intervina este neregularitatea actului de sesizare cu posibilitatea restituirii in mod automat si neconditionat a acestuia la parchet in vederea regularizarii, o operatiune formala in realitate, in acord cu considerentele CCR in sensul de a inlatura fizic orice trimitere la o proba nelegala, dar care presupune emiterea unui nou act de sesizare in forma ceruta de lege, cu inlaturarea viciilor constatate.

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>3. Initiatorul nu face distincția între proba, mijloc de proba și procedeu probatoriu astfel cum acestea sunt reglementate de disp.art.97 C.proc.pen. Ceea ce poate fi înlăturat în mod fizic din dosarul de urmărire penală este mijlocul de proba administrat, astfel cum este definit de art.97 alin.2 și procedeu probatoriu care constă în actul procedural sau procesual prin care s-a dispus sau s-a încuviințat proba. În privința probei, aceasta reprezintă un element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o și la cunoașterea împrejurărilor necesare pentru justa soluționare a cauzei și care contribuie la aflarea adevărului în procesul penal și prin acest atribut nu poate fi înlăturată în mod fizic din dosarul penal și nici într-o altă modalitate, elementul de fapt reprezentând obiectul probației și putând fi probat prin orice alt procedeu probatoriu sau mijloc de proba în condiții de legalitate. A exclude proba, ca element de fapt, ar însemna decăderea din dreptul de a proba, operațiune specifică dreptului privat și nu în procesul penal.</p> <p>4. Având în vedere considerentele deciziei nr. 51/2016 a Curții Constituționale, se constată că nelegalitatea dispunerii, autorizării, consemnării sau administrării actului atrage sancțiunea nulității absolute sau relative, potrivit distincțiilor prevăzute la art. 281 și 282 C. proc. pen.</p> <p>5. Cu privire la sancțiunea ce poate interveni în cazul probelor obținute cu nerespectarea legii sau atunci când condițiile legale sunt respectate, însă ele nu corespund exigențelor Curții Europene a Drepturilor Omului, nu trebuie să se dispună excluderea automată a lor, ci este necesar să se analizeze, în continuare, dacă încălcarea are caracter substanțial și semnificativ și dacă aceasta, în împrejurările concrete ale cauzei, face ca menținerea mijlocului de probă astfel administrat să aducă atingere caracterului echitabil al procesului penal în ansamblu.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>6. Judecătorul intern trebuie să evalueze necesitatea aplicării sancțiunii excluderii prin raportare la gravitatea încălcării drepturilor inculpaților, în procesul de administrare a probatoriului, la impactul pe care caracterul nelegal al probei îl poate avea cu privire la credibilitatea mijlocului de probă, precum și la importanța pe care mijlocul de probă o prezintă în susținerea acuzării.</p> <p>7. În cauza Dumitru Popescu contra României, Curtea a stabilit că utilizarea de înregistrări nelegale aduce atingere dispozițiilor art. 8 din Convenție privind respectarea vieții private și de familie, însă nu reprezintă o încălcare a dispozițiilor art. 6, privind dreptul la un proces echitabil, întrucât stabilirea admisibilității unor probe este atributul instanțelor naționale. Aceeași idee, conform căreia administrarea unei probe constând în interceptarea unor convorbiri telefonice sau în mediul ambiental cu încălcarea dispozițiilor legale nu conduce, de plano, la încălcarea dispozițiilor art. 6 din Convenție a fost exprimată și în cauzele Khan contra Marii Britanii, P.G. și J.H. contra Marii Britanii, Heglás contra Republicii Cehe, Bykov contra Rusiei.</p> <p>8. Stabilirea unei singure sancțiuni pentru orice nelegalitate a dispunerii, autorizării sau administrării probei, cea a nulității absolute, este contrară conținutului textului de lege, astfel cum a fost identificat de CCR în decizia 383/2015, când a stabilit că “o probă nu poate fi obținută nelegal decât dacă mijlocul de probă și/sau procedeu probatoriu prin care este obținută este nelegal, aceasta presupunând nelegalitatea dispunerii, autorizării sau administrării probei. Or, nelegalitatea acestora este sancționată de prevederile art.102 alin.(3) din Codul de procedură penală, <u>prin aplicarea regimului nulității absolute sau relative.</u>”</p> <p>9. Nulitatea, fiind o sancțiune, are două forme – nulitate absolută și nulitate relativă – pentru a se putea răspunde proporțional cu gravitatea faptei sancționate. A sancționa cu</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>nulitatea absolută și omisiunea de a informa inculpatul, înainte de audiere, că are dreptul de a formula orice alte cereri ce țin de soluționarea laturii penale și civile a cauzei (art. 83, lit. e Cpp) și obținerea aceleiași declarații fără asistența unui avocat, într-un caz de asistență juridică obligatorie, este lipsită de orice logică juridică. De altfel, se constată că, practic, ansamblul modificărilor propuse fac să nu mai existe nelegalități care să fie sancționate cu nulitate relativă, cu consecința unei virtuale imposibilități de realizare de către stat a funcției de protejare a cetățenilor de comiterea oricăror infracțiuni. La același rezultat se ajunge și ca urmare ușurinței cu care se va putea desființa un mijloc probatoriu, opri procesul penal prin neprezentarea avocaților aleși, a imposibilității de a păstra, pe timpul necesar relizării acestui scop, caracterul secret al urmăririi penale (“Curtea ... apreciind că specificul secret al fazei de urmărire penală se putea justifica prin motive legate de protecția vieții private a părților din proces și interesele justiției ...”, Forum Maritime c. România, par. 134) și înlăturarea posibilității de a folosi unele mijloace de probă (a se vedea abrogarea art. 139 alin. 3 Cpp)</p>
<p>Art. 103 - Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.</p>	<p>La articolul 103, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați. De asemenea, aceasta nu se poate întemeia pe declarațiile inculpaților din acea cauză, ale martorilor care beneficiază de exonerare</p>	<p>CEDO nu a sancționat în repetate rânduri practica instanțelor naționale care și-au întemeiat hotărârile judecătorești pe declarații ale persoanelor interesate sau care au furnizat probe în schimbul unor avantaje procesuale având în vedere faptul că CEDO nu analizează probele admisibile sau nu în procedura internă. Ce a sancționat Curtea este dispunerea unei condamnări în care proba unică sau determinantă nu a putut fi contestată de inculpat. În plus, în cauza <i>Al-Khawaja și Tahery c. Regatul Unit</i>[1], CEDO a concluzionat că atunci când o declarație dată în faza urmăririi penale este citită în ședință publică, fără ca martorul să dea declarația oral în fața instanței (hearsay/ouï-dire)[2] și fără ca acuzatul să aibă posibilitatea să interogheze martorul, iar această declarație fundamentează în mod exclusiv sau determinant soluția de condamnare, nu va exista o încălcare automată a art. 6 par. 1. Cu</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>de răspundere pentru faptele denunțate sau pe declarațiile celor care beneficiază de dispoziții legale de favoare pentru declarațiile date în fața organelor judiciare, dacă aceste probe nu se coroborează și cu altele, administrate legal în cauză. Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în nicio măsură pe refuzul de a da declarații al inculpatului.”</p>	<p>toate acestea, atunci când o condamnare este întemeiată într-un mod exclusiv sau determinant pe declarația unui martor absent, Curtea trebuie să supună procesul unei analize extrem de atente. Din cauza riscurilor admiterii unui asemenea mijloc de probă, vor trebui să existe suficiente garanții procedurale care să le contrabalanseze, printre care măsuri care să permită o evaluare echitabilă și justă a gradului de încredere în mijlocul de probă respectiv.</p> <p>Modificarea propusa nu are nicio legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu jurisprudenta CEDO si deciziile CCR.</p> <p>Prin interventia sa, initiatorul limiteaza sfera mijloacelor de proba, in mod nepermis si nejustificat, prezumand in mod absolut ca declaratiile celorlalti inculpati, ale martorilor care beneficiaza de exonerare de raspundere sunt date, in mod neloial, in defavoarea inculpatului si este neindoielnic necesar sa fie coroborate cu alte probe.</p> <p>In acest context rationamentul prezumtiv este eronat si observatiile sunt inutile, pentru simplul motiv ca nu are relevanta.</p> <p>In realitate, initiatorul perverteste in mod voit notiunea autonoma dezvoltata de jurisprudenta CEDO referitoare la „<i>testul determinant sau exclusiv al probei</i>”, pentru a goli de continut activitatea judiciara si de a impiedica instanta in a afla adevarul.</p> <p>Prin „<i>martori anonimi</i>” instanta europeana are in vedere persoanele care au fost audiate cu protejarea identitatii sau prin includerea in programe speciale de protectie si care au dat declaratii cu privire la faptele de care este acuzata o persoana si a carei identitate nu este cunoscuta apararii. In cadrul notiunii sunt inclusi si agentii infiltrati, care sunt reprezentanti ai organelor de ancheta si care, prin activitatea desfasurata sub protectia anonimatului, contribuie la strangerea de probe in acuzarea unei persoane.</p> <p>Curtea Europeana a Drepturilor Omului a relevat in jurisprudenta sa un standard minim de protectie privind echitabilitatea procedurii in ansamblu, in legatura cu dificultatea in care se afla inculpatul/avocatul acestuia de a interoga o persoana (martor protejat, coinalpat sub protectie, investigator sub acoperire, persoana vatamata aflata sub protectie) a carei identitate nu o</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>cunoaste si a carei credibilitate este foarte greu de verificat. Doar in legatura cu aceste persoane, numai in aceste conditii si numai pentru dificultatile enuntate anterior.</p> <p>Art. 103 alin.2 in vigoare instituie un mecanism compensatoriu al restrangerii inerente dreptului la aparare, chiar si in situatia in care probele au trecut testul loialitatii si legalitatii in camera preliminara, prevazand imposibilitatea folosirii cu caracter determinant sau exclusiv a declaratiilor acestor categorii de persoane la pronuntarea unei solutii de condamnare si standardul de protectie este potrivit standardului CEDO.</p> <p>Pentru celelalte categorii de persoane, coinalpati, martori denuntatori, etc, a caror identitate este cunoscuta si inculpatul/avocatul are la indemana toate parghiile conferite de lege in a le verifica credibilitatea, stabilirea valorii probatorii conditionate prin lege nu se justifica.</p> <p>Credibilitatea acestor persoane poate fi verificata in aceleasi conditii ca si credibilitatea altor martori, echitabilitatea procedurii in ansamblu fiind conditionata de ocazie adecvata si suficienta oferita apararii de a supune martorul interogatoriului sub toate aspectele. (Comisia, Webb c.Regatului Unit, decizia din 2 iulie 1997 sau Comisia, Baragiola c.Elvetiei, decizia din 21 octombrie 1993 sau CEDO, Veroek c.Olandei, decizia din 27 ianuarie 2004)</p> <p>Din jurisprudenta Curtii rezulta ca relevante pentru stabilirea echitatii in astfel de cauze sunt urmatoarele elemente: 1.existenta unor proceduri echitabile privind admisibilitatea si fiabilitatea declaratiilor, inclusiv o modalitate adecvata si eficienta prin care acuzatul sa conteste probele administrate si concluziile procurorului, 2.administrarea altor mijloace de proba care sa permita contestarea, nu sa existe in mod necesar, a fiabilitatii declaratiilor si a credibilitatii persoanelor care au obtinut avantaje in urma declaratiilor date,3. Informarea apararii cu privire la existenta si continutul oricarei intelegeri incheiate intre procuror si martori, 4. Evitarea procedurilor paralele pentru acuzatii care sunt intemeiate pe aceleasi fapte.</p> <p>In consecinta, chiar daca pe cale jurisprudentiala s-a dezvoltat principiului conditionarii valorii probatorii a declaratiilor date de</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>catre persoane care obtin avantaje, aceasta posibilitate trebuie sa ramana un deziderat exclusiv in competenta instantei, prin raportare la circumstantele stricte ale cauzei si fara ca legiuitorul sa intervina legislativ in etapa cea mai intima si cea mai importanta a actului de justitie, evaluarea probelor.</p> <p>Este suficient ca inculpatului/avocatului sa i se ofera ocazia adecvata pentru a contesta proba, ca in situatia audierii oricarui martor si echitatea procedurii este asigurata fara consecinta de conditionare a valorii probante, in unele cazuri, fiind singurele care pot fi administrate.</p>
<p>Art. 103 - Aprecierea probelor</p> <p>(1) Probele nu au o valoare dinainte stabilită prin lege și sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză.</p> <p>(2) În luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă.</p> <p>(3) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile investigatorului, ale colaboratorilor ori ale martorilor protejați.</p>	<p>După alin. (3) al art. 103 se introduc două noi alineate, alin. (4) și (5), cu următorul cuprins:</p> <p>„(4) Condamnarea, renunțarea la aplicarea pedepsei sau amânarea aplicării pedepsei nu pot fi dispuse pentru alte fapte decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată. Nu se poate dispune extinderea procesului penal în faza de judecată pentru alte fapte sau circumstanțe decât cele pentru care s- a dispus trimiterea în judecată. Schimbarea încadrării juridice poate fi dispusă numai în cazul în care situația de fapt poate primi o altă încadrare juridică decât cea reținută în actul de trimitere în judecată. (5) Hotărârea de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei trebuie să cuprindă descrierea elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care s-a dispus soluția, probele pe care se întemeiază fiecare element constitutiv, inclusiv latura subiectivă</p>	<p>Solicităm respingerea amendamentului deoarece dispoziția este inutilă, nu are niciun impact practic și încarcă legislația fără nicio justificare, instanța în prezent putând să judece doar în limitele sesizării.</p> <p>Prin intrarea în vigoare a Legii nr.135/2010, judecata se face în limitele sesizării, modificându-se dispozițiile vechiului CPP, lege care permitea o asemenea ipoteză, făcându-se o confuzie asupra legislației.</p> <p>Mențiunea din cuprinsul textului propus privind "extinderea procesului penal pentru alte circumstanțe" este un nonsens juridic. Circumstanțele sunt fapte sau împrejurari anterioare, concomitente sau ulterioare savarsirii infracțiunii, privind persoana inculpatului, a victimei sau a modului de savarsire a faptei, care nu intra in continutul constitutiv al infracțiunii.</p> <p>Împrejurarea că în faza de judecată nu s-ar putea proceda la extinderea procesului penal pentru alte "circumstanțe" decât cele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, pe lângă faptul că reprezintă o formulare incorectă din punct de vedere juridic, este și incorectă din punct de vedere logic, deoarece o astfel de circumstanță nu se poate valorifica prin extinderea ei, iar ignorarea sa poate produce deservicii chiar inculpatului, atunci când ea nu a fost avută în vedere de procuror. Pe de altă parte, este posibil ca o astfel de circumstanță să apară pe parcursul judecății ori să se bucure de o probațiune mai solidă în această fază procesuală, astfel că ignorarea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>precum și motivele pentru care probele și argumentele în apărare au fost înlăturate.”</p>	<p>ei cu desăvârșire reprezintă o gravă abatere de la principiul aflării adevărului în procesul penal. În sfârșit, incertă este și formularea privitoare la posibilitatea de a dispune încadrarea juridică numai atunci când situația de fapt permite aceasta, în condițiile în care orice schimbare de încadrare juridică nu ar fi putut avea ca obiect decât actele și faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată și care se pretează unui schimbări a încadrării juridice, și nu unei extinderi a obiectului judecării.</p>
<p>Art. 106 - Reguli speciale privind ascultarea</p> <p>(1) Dacă, în timpul audierii unei persoane, aceasta prezintă semne vizibile de oboseală excesivă sau simptomele unei boli care îi afectează capacitatea fizică ori psihică de a participa la ascultare, organul judiciar dispune întreruperea ascultării și, dacă este cazul, ia măsuri pentru ca persoana să fie consultată de un medic.</p> <p>(2) Persoana aflată în detenție poate fi audiată la locul de deținere prin videoconferință, în cazuri excepționale și dacă organul judiciar apreciază că aceasta nu aduce atingere bunei desfășurări a procesului ori drepturilor și intereselor părților.</p> <p>(3) În cazul prevăzut la alin. (2), dacă persoana audiată se află în vreuna dintre situațiile prevăzute la art. 90, ascultarea nu poate avea loc decât în prezența avocatului la locul de deținere.</p>	<p>La art. 106, după alin. (1) se introduce un nou alineat, alin. (11), cu următorul cuprins:</p> <p>”(11) Audierea unei persoane nu poate dura mai mult de 6 ore din 24 de ore.”</p>	<p>Nu se impune modificarea acestui articol în sensul propus în proiect. Nu este necesară această reglementare, întrucât dispozițiile art. 106 alin. 1 prevăd că dacă, în timpul audierii unei persoane, aceasta prezintă semne vizibile de oboseală excesivă sau simptomele unei boli care îi afectează capacitatea fizică ori psihică de a participa la ascultare, organul judiciar dispune întreruperea ascultării și, dacă este cazul, ia măsuri pentru ca persoana să fie consultată de un medic. În plus, Prin <u>Decizia</u> din data de 19 martie 2013 pronunțată în cauza Patriciu c. României (cererea nr. 43750/05), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că durata audierii reclamantului, timp de 16 ore, nu a atins pragul minim de gravitate cerut de articolul 3 din Convenție.</p> <p>Limitarea duratei maxime a audierii unei persoane va impune citarea martorilor la ore diferite, deși nu se poate stabili de la începutul ședinței de judecată care va fi durata exactă a audierii martorilor. Orice audiere într-o cauză depinde de complexitatea cauzei, de numărul părților și de numărul întrebărilor ce vor fi adresate martorului. Or, aceste aspecte nu pot fi anticipate niciodată cu exactitate, astfel încât să se poată pune în aplicare textul modificat. Durata audierii poate fi influențată de conduita procesuala a persoanei audiate, iar în unele cazuri și de timpul necesar traducerii (în cazul în care este nevoie de interpret).</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		Astfel, in cazurile prev. de art. 105 C.p.p., cand audierea se face prin interpret, intotdeauna procedeul probatoriu va presupune un timp indelungat pentru a se asigura traducerea corespunzatoare a relatarii libere a persoanei ascultate, a intrebarilor si a raspunsurilor, timp care un poate fi apreciat, iar audierea nu poate fi intrerupta la expirarea termenului de sase ore.
<p>Art. 110 - Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării.</p> <p>(2) Dacă este de acord cu conținutul declarației scrise, suspectul sau inculpatul o semnează. Dacă suspectul sau inculpatul are de făcut completări, rectificări ori precizări, acestea sunt indicate în finalul declarației, fiind urmate de semnătura suspectului sau a inculpatului.</p> <p>(3) Când suspectul sau inculpatul nu poate sau refuză să semneze, organul judiciar consemnează acest lucru în declarația scrisă.</p> <p>(4) Declarația scrisă este semnată și de organul de urmărire penală care a procedat la audierea suspectului sau a inculpatului, de judecătorul de drepturi și libertăți ori de președintele completului de judecată și de grefier, de avocatul suspectului, inculpatului, al persoanei vătămate, părții civile sau părții responsabile civilmente, dacă aceștia au</p>	<p>La art. 110, alin. (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”(1) Declarațiile suspectului sau inculpatului se consemnează în scris. În declarație se consemnează întrebările adresate pe parcursul ascultării, menționându-se cine le-a formulat, și se menționează de fiecare dată ora începerii și ora încheierii ascultării. Întrebările respinse se consemnează în cuprinsul declarației, împreună cu motivele respingerii.”</p> <p>La articolul 110, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, (1 ind. 1), cu următorul cuprins:</p> <p>„(1 ind. 1) Declarațiile suspectului sau inculpatului vor fi obligatoriu înregistrate cu mijloace tehnice audio sub sancțiunea excluderii acestei probe.”</p>	<p>Dispoziția nu face decât să îngreuneze și mai mult procedura soluționării unei cauze penale și să prelungească durata audierilor.</p> <p>Propunem după alin. (1) introducerea unui nou alin. (1/1) care va avea următorul conținut:</p> <p>”În faza de urmărire penală, atunci când audierea este înregistrată audio sau audio-video, după finalizarea audierii conținutul acesteia se redă în formă scrisă, procesul-verbal de redare fiind atașat la dosarul cauzei împreună cu suportul optic pe care a fost fixată înregistrarea, nefiind necesară consemnarea simultană, în scris, a declarației. Procesul-verbal de redare va fi semnat de persoana care efectuează redarea și certificat pentru autenticitate de procuror. Persoanei audiate i se eliberează, la cerere, o copie a procesului verbal de redare”.</p> <p>Excluderea declarațiilor suspectului sau inculpatului nu poate opera în mod automat, prin simpla lor neînregistrare, atâta vreme cât, uneori, impedimentele de ordin tehnic pot conduce la imposibilitatea înregistrării, iar o astfel de deficiență nu este de natură să producă vreo vătămare în contextul redării declarației în formă scrisă. Pe de altă parte, în cuprinsul proiectului legislativ nu există norme tranzitorii, intrarea în vigoare a noilor dispoziții procedurale făcând ca în absența aparatului de înregistrare activitatea organelor de urmărire penală să fie practic compromisă. În egală măsură, dacă prin instituirea acestei garanții se urmărește alinierea justiției penale din România la unele din standardele europene în domeniu, firesc ar fi ca aceste înregistrări să devină de generală aplicare, probele astfel</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>fost prezenți, precum și de interpret când declarația a fost luată printr-un interpret.</p> <p>(5) În cursul urmăririi penale, audierea suspectului sau inculpatului se înregistrează cu mijloace tehnice audio sau audiovideo. Atunci când înregistrarea nu este posibilă, acest lucru se consemnează în declarația suspectului sau inculpatului, cu indicarea concretă a motivului pentru care înregistrarea nu a fost posibilă.</p>		<p>obținute capătând o forță probantă mult mai mare, iar persoanele audiate fiind descurajate în a-și mai retracta declarațiile inițiale în fața judecătorului, prin invocarea unor așa-zise presiuni din partea organelor de urmărire penală.</p> <p>Pentru ca o probă să fie exclusă, ar trebui – în primul rând – să se constate că aceasta este nelegală, în sensul că obținerea s-a realizat prin încălcarea oricăror dispoziții legale, indiferent că acestea reglementează desfășurarea procesului penal sau reglementează alte domenii privind conviețuirea socială. În al doilea rând, ar trebui demonstrat că această încălcare a legii a produs o vătămare însemnată drepturilor și intereselor persoanei interesate să solicite excluderea probei obținute în mod nelegal.</p> <p>Excluderea unei probe legal administrate prin simpla voință a legiuitorului care nu se preocupă și de dificultățile de ordin etnic și logistic cu care se confruntă organele judiciare, dovedește intenția de a împiedica desfășurarea procesului penal și aplicarea legii penale, atunci când este cazul.</p> <p>Premergator introducerii în lege a unei astfel de prevederi, este necesar a fi efectuate studii cu privire la impactul bugetar pe care îl implica asigurarea dotarilor logistice, inclusiv a tuturor subunităților/posturilor de poliție, atât în ceea ce privește mijloacele tehnice audio necesare, cât și amenajarea unor spații (incaperi) adecvate înregistrării audierilor.</p>
<p>Art. 116 - Martorul este audiat asupra unor fapte sau împrejurări de fapt care constituie obiectul probațiunii în cauza în care a fost citat.</p> <p>(2) Audierea martorului poate fi extinsă asupra tuturor împrejurărilor necesare pentru verificarea credibilității sale.</p> <p>(3) Nu pot face obiectul declarației martorului acele fapte sau împrejurări al căror secret ori confidențialitate poate fi</p>	<p>La articolul 116, după alineatul (2) se introduc patru noi alineate, alin. (21) - (24), cu următorul cuprins:</p> <p>„(2¹) Martorul poate refuza să depună mărturie cu privire la acele fapte sau împrejurări care ar putea atrage răspunderea sa pentru săvârșirea unei fapte penale. (2²) O persoană audiată în calitate de martor protejat sau amenințat nu poate fi audiată în</p>	<p>Soluția legislativă de la art.116 alin.2¹ Cod procedură penală se îndepărtează de la prevederile Directivei (UE) 2016/343, care garantează dreptul de a nu se incrimina numai în favoarea suspectului sau acuzatului, normele europene în materie stipulând că statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate au dreptul de a păstra tăcerea în legătură cu infracțiunea de săvârșirea căreia sunt suspectate sau acuzate și că acestea au dreptul de a nu se autoincrimina. Martorul, potrivit art.114 și art.116 Cod procedură penală, este persoana care are cunoștința despre fapte și împrejurări de fapt ce constituie probe în cauza penală și care are obligația de a spune adevărul, astfel încât audierea sa poate fi extinsă asupra tuturor</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>opusă prin lege organelor judiciare.</p> <p>(4) Faptele sau împrejurările prevăzute la alin. (3) pot face obiectul declarației martorului atunci când autoritatea competentă sau persoana îndreptățită își exprimă acordul în acest sens sau atunci când există o altă cauză legală de înlăturare a obligației de a păstra secretul sau confidențialitatea.</p>	<p>aceeași cauză, în calitate de martor cu identitate reală decât dacă au încetat temeiurile care au condus la acordarea altei calități. (2³) O persoană nu poate avea mai multe calități de martor fără identitate reală și nici nu poate fi în același timp și martor amenințat și martor protejat în aceeași cauză. (2⁴) Martorul poate fi însoțit de avocat în fața organelor judiciare și se poate consulta cu acesta pe tot parcursul audierii.”</p>	<p>împrejurărilor necesare pentru verificarea credibilității sale. Prin urmare, martorul nu poate refuza să spună adevărul, iar dacă acesta dobândește ulterior calitatea de suspect sau de inculpat, declarația dată în calitate inițială de martor nu poate fi folosită împotriva sa, potrivit dispozițiilor art.118 Cod procedură penală. Chiar și această declarație însă și, cu atât mai mult, declarația dată în condițiile legislative preconizate, poate fi folosită împotriva altor persoane și, în mod evident, în favoarea martorului însuși, pentru că scopul declarat al Directivei și câmpul ei de aplicare este altul, fiind legat de protejarea intereselor persoanelor care au dobândit calitatea de suspect sau inculpat. Astfel, potrivit art.2 din Directivă, aceasta “se aplică persoanelor fizice care sunt suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale. Prezenta directivă se aplică în toate fazele procedurilor penale, din este momentul în care o persoană suspectată sau acuzată de comiterea unei infracțiuni sau a unei presupuse infracțiuni până când hotărârea prin care se stabilește că persoana respectivă a comis infracțiunea în cauză rămâne definitivă”.</p> <p>Martorul are dreptul de a refuza sa raspunda doar in cazul in care prin marturia sa participa la propria incriminare. Cu toate acestea, organul judiciar este singurul in masura a aprecia cu privire la exercitarea acestui drept si daca se justifica, si nu martorul. Acesta nu se poate sustrage de la obligatia instituita prin lege, fara a cadea sub incidenta sanctiunii savarsirii marturiei mincinoase, aprecierea in concret fiind facuta de organul judiciar in fata caruia se administreaza proba. Simpla invocare generala si fara argumente a exercitarii dreptului, fara filtru, poate conduce la sanctiunea prevazuta de lege.</p> <p>In consecinta, reglementarea trebuie completata pe de o parte, cu filtrul obligatoriu pe care trebuie sa il realizeze organul judiciar, si pe de alta parte cu disp.prev. de art.118 C.proc.pen., martorul aflat in aceasta situatie avand doua posibilitati: renunta la privilegiul impotriva propriei incriminari, accepta sa dea o declaratie, dar declaratia data nu va putea sa fie folosita impotriva sa in cercetarea faptei penale, fie, dupa filtrul de temeinicie, refuza sa dea declaratie</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>prin care se incrimineaza si prin aceasta nu va fi atrasa nicio consecinta nefavorabila impotriva sa.</p> <p>O suprareglementare care nu isi gaseste justificare. Acordarea calitatii de martor protejat, amenintat sau vulnerabil se realizeaza in conditiile prev. de art.125-130 C.proc.pen.si acest statut se mentine, evident, cata vreme se mentin si temeiurile. Competenta in a analiza in concret este data organelor judiciare tot de disp.prev. de 125-130 C.proc.pen.</p> <p>Statutul de martor protejat si amenintat se acorda in conditiile prev. de art.125-129 C.proc. pen. si da, spre stiinta initiatorului, este posibil ca un martor sa fie si amenintat si sa aiba nevoie si de masuri de protejare a identitatii.</p> <p>In concluzie, reglementarea este in contra intereselor participantilor la infaptuirea actului de justitie.</p> <p>In privinta posibilitatii ca un martor sa aiba mai multe calitati de martor fara identitate reala, este greu de identificat la ce ar fi vrut sa se refere initiatorul, in toate cazurile norma aparand ca fiind neclara. Mai multe calitati, in sensul ca i se confera o singura data statut de martor protejat iar identitatea sa nereala este prezentata sub nume diferite? Sau, este audiat in aceeasi cauza de mai multe ori in aceasta calitate?</p> <p>Initiatorul trebuie sa propuna modificarea cu indeplinirea cerintei de claritate.</p> <p>Nu orice martor poate fi insotit de un avocat in fata organelor judiciare, ci doar acela care prin declaratia sa ofera proba impotriva propriei incriminari. Organul judiciar are obligatia procedurala pozitiva, de indata ce constata ca martorul tinde in a se autoincrimina, sa ii aduca acestuia la cunostinta de dreptul sau de a refuza sa dea declaratie fara a suferi nicio consecinta nefavorabila, de dreptul de a fi asistat de avocat si de posibilitatea de a renunta la dreptul la tacere cu aducerea la indeplinire a disp.prev. de art.118 C.proc.pen., respectiv ca declaratia sa consemnata in calitate de martor sa nu fie folosita impotriva sa.</p> <p>Daca s-ar accepta ca in toate situatiile martorul sa fie asistat de un avocat, procedeu probatoriu folosit si mijlocul de proba astfel</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		obținut, ar fi golite de conținut. Obligatia de a declara adevarul este prevazuta de lege, este o obligatie personala si netransferabila, sanctiunea aplicabila fiind in conformitate cu conținutul obligatiei, respectiv infractiunea de marturie mincinoasa, o infractiune cu autor unic si calificata „ <i>in persona propria</i> ”.
<p>Art. 117 - Persoanele care au dreptul de a refuza să dea declarații în calitate de martor</p> <p>(1) Au dreptul de a refuza să fie audiate în calitate de martor următoarele persoane:</p> <p>a) soțul, ascendenții și descendenții în linie directă, precum și frații și surorile suspectului sau inculpatului;</p> <p>b) persoanele care au avut calitatea de soț al suspectului sau al inculpatului.</p> <p>(2) După comunicarea drepturilor și obligațiilor potrivit art. 120, organele judiciare comunică persoanelor prevăzute la alin. (1) dreptul de a nu da declarații în calitate de martor.</p> <p>(3) Dacă persoanele prevăzute la alin. (1) sunt de acord să dea declarații, în privința acestora sunt aplicabile dispozițiile privitoare la drepturile și obligațiile martorilor.</p> <p>(4) Persoana care îndeplinește una dintre calitățile prevăzute la alin. (1) în raport cu unul dintre suspecți sau inculpați este scutită de obligația de a depune mărturie și împotriva celorlalți suspecți sau inculpați, în cazul în care declarația sa nu poate fi limitată doar la aceștia din urmă.</p>	<p>La articolul 117 alineatul (1), după lit. b) se adaugă o nouă literă, lit. c), care va avea următorul cuprins:</p> <p>„c) persoanele care, conviețuind cu suspectul sau inculpatul, au stabilit cu acesta în relații asemănătoare celor dintre soți sau celor dintre părinți și copii, precum și persoanele care s-au aflat în trecut în această situație.”</p>	Fără observatii

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 139 alin. 3 - Înregistrările prevăzute în prezentul capitol, efectuate de părți sau de alte persoane, constituie mijloace de probă când privesc propriile convorbiri sau comunicări pe care le-au purtat cu terții. Orice alte înregistrări pot constitui mijloace de probă dacă nu sunt interzise de lege.</p>	<p>La articolul 139, alineatul (3) se abrogă.</p>	<p>Initiatorul restrange în mod nejustificat aria mijloacelor de proba apte de a conduce la aflarea adevarului, fara sa justifice interventia si fara a sublinia importanta modificarii prin raportare la prezumtia de nevinovatie.</p> <p>Abrogarea alineatului 3 al art.139 Cod procedură penală nu ar nici un fel de justificare obiectivă, venind în contradicție cu dispozițiile de generală aplicare ale art.97 alin.2 lit. f, atât în forma inițială, cât și în forma modificată. Astfel, probele obținute în acest mod nu contravin cu nimic legii pentru a fi eliminate, pe de o parte, iar pe de altă parte, în măsura eliminării lor, o bună parte din obiectul expertizării dispare, astfel că normele art.97 alin.2 lit. f Cod procedură penală ar trebui explicitate, din perspectiva câmpului lor de aplicare. Acest tip de înregistrări și-au dovedit în mod incontestabil utilitatea în procesul penal, iar în măsura în care ele ar oferi un grad de incertitudine, nimic nu împiedică pe judecător a le înlătura ca mijloace de probă și a le da o abordare similară celorlalte mijloace de probă, care pot oferi și ele un grad mai înalt sau mai scăzut de incertitudine.</p> <p>Prin Decizia nr. 54/14.01.2009, Curtea Constituțională a statuat că prin subpunctul 118 s-a modificat art. 91 ind. 6 din Codul de procedură penală de la 1968, în sensul eliminării posibilității de a se folosi ca mijloace de probă înregistrările realizate de părți sau de alte persoane fără încălcarea vreunei dispoziții legale, posibilitate prevăzută expres în reglementarea actuală. Se elimină astfel, spre exemplu, posibilitatea de a se utiliza ca mijloace de probă imaginile înregistrate de camerele de supraveghere video din incinta unei bănci pentru identificarea autorilor unui jaf, înregistrările efectuate de victima unei agresiuni în propriul domiciliu, înregistrările efectuate de persoane particulare cu ocazia unui grav accident de circulație în urma căruia au rezultat victime, iar autorul accidentului a părăsit locul faptei etc.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Prin eliminarea posibilității de probațiune, se limitează dreptul persoanei vătămate prin infracțiune, și nu numai al acesteia, de a se apăra pe cale judiciară, încălcându -se astfel principiul dreptului la apărare consacrat prin art. 24 alin. (1) din Constituție, ca și principiile accesului la justiție și al dreptului la un proces echitabil, prevăzute de art. 21 din legea fundamentală .</p> <p>În plus, aprecierea probelor este un atribut al autorităților judiciare, sistemul judiciar din România fiind unul format din magistrați de carieră, perfect capabili să aprecieze calitatea și importanța unei probe. Diminuarea sferei de apreciere a judecătorului, raportat la probe, trebuie să aibă un caracter de excepție și să fie justificat în mod obiectiv.</p> <p>Abrogarea este direct contrară directivei pe care ar trebui să o transpună.</p> <p>Proiectul de lege care își propune, conform denumirii, să transpună <i>Directiva privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale</i> înlătură din legislația națională, prin abrogarea art. 139 alin. 3 Cpp, posibilitatea utilizării mijlocului de probă constând în înregistrări video, <u>în timp ce Directiva însăși, în exemplul concret pe care îl dă în considerentul 18 pentru a explica situațiile reglementate de art. 3 alin. 3 din Directivă (netranspuse prin proiectul de lege pus în discuție), face referire la <u>posibilitatea utilizării materialelor video, fără a distinge după cum provin de la părți ori terți.</u></u></p> <p>Astfel, art. 3 alin. 3 din Directivă prevede că „Obligația prevăzută la alineatul (1) de a nu se referi la persoane suspectate sau acuzate ca și cum ar fi vinovate nu împiedică autoritățile publice să difuzeze informații în mod public privind procedurile penale atunci când acest lucru este strict necesar din motive legate de ancheta penală sau în interes public.”.</p> <p>Considerentul 18 arată, exemplificativ, care ar fi o situație în care considerente legate de ancheta penală ar justifica difuzarea de către autoritățile publice de informații în mod public privind procedurile penale: „Obligația de a nu se referi la persoanele</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		suspectate sau acuzate ca fiind vinovate nu ar trebui să împiedice autoritățile publice să publice informații privind procedurile penale în cazul în care acest lucru este strict necesar din motive legate de ancheta penală , cum ar fi în cazul în care materialele video sunt făcute publice și publicului i se solicită să ajute la identificarea autorului presupus infracțiunii”.
<p>33. ART. 143- Consemnarea activităților de supraveghere tehnică</p> <p>(1) Procurorul sau organul de cercetare penală întocmește un proces-verbal pentru fiecare activitate de supraveghere tehnică, în care sunt consemnate rezultatele activităților efectuate care privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, datele de identificare ale suportului care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică, numele persoanelor la care se referă, dacă sunt cunoscute, sau alte date de identificare, precum și, după caz, data și ora la care a început activitatea de supraveghere și data și ora la care s-a încheiat.</p> <p>(2) La procesul-verbal se atașează, în plic sigilat, o copie a suportului care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică. Suportul sau o copie certificată a acestuia se păstrează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat și va fi pus la dispoziția instanței, la solicitarea acesteia. După sesizarea instanței, copia suportului care conține activitățile de supraveghere</p>	<p>La articolul 143, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (4 ind. 1) cu următorul cuprins:</p> <p>„(4 ind. 1) Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării, care nu au legătură cu infracțiunea sau persoanele care fac obiectul cercetării ori care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor nu pot fi folosite sau atașate la dosarul de urmărire penală. Acestea se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității și pot fi puse la dispoziția celui vizat, la solicitarea acestuia. La soluționarea definitivă a cauzei, acestea vor fi șterse sau, după caz, distruse de către procuror, încheindu-se în acest sens un proces-verbal, dacă nu s-a obținut mandat de interceptare și pentru restul convorbirilor.</p> <p>În cazul în care pe parcursul derulării activității de interceptare sau înregistrare a convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor rezultă indicii săvârșirii și ai altor infracțiuni,</p>	<p>Reglementarea art.143 alin.4¹ Cod procedură penală surprinde prin caracterul deficitar al conținutului reglementării, care nu permite folosirea înregistrărilor decât cu privire la fapta care formează obiectul cercetărilor, deși din conținutul înregistrărilor pot rezulta indicii de pregătire sau de săvârșire a altor infracțiuni, pentru care urmărirea penală poate fi începută și efectuată ulterior, dar care, fiind insuficient probate, nu permit o soluție imediată sau concomitentă celei pentru care se efectuează cercetări. Nu există nici un motiv pentru care aceste mijloace de probă să nu fie folosite și pentru probarea altor fapte și, deci, pentru utilizarea lor în cauze penale distincte, instrumentate în paralel și care se pot finaliza la date diferite, în funcție de probațiunea existentă la un anumit moment. Deși textul modificat ar permite ca pentru alte infracțiuni ce ar rezulta din conținutul înregistrărilor inițiale să fie obținut un nou mandat de supraveghere tehnică, acest mandat va produce efecte numai cu privire la viitoarele discuții sau comunicări, neputând acoperi situații de domeniul trecutului și care au intrat în aria de incidență a vechiului mandat.</p> <p>De aceea, în condițiile în care un mandat distinct nu ar putea produce efecte decât cu începere de la data emiterii lui, deci cu privire la situații viitoare, informațiile obținute cu privire la alte fapte decât cele ce formează obiectul cercetării trebuie valorificate în virtutea mandatului inițial, completarea sa ulterioară neputând acoperi informații obținute la o dată anterioară.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>tehnică și copii de pe procesele-verbale se păstrează la grea instanței, în locuri speciale, în plic sigilat, la dispoziția exclusivă a judecătorului sau completului investit cu soluționarea cauzei.</p> <p>(2¹) Orice persoană autorizată care realizează copii ale unui suport de stocare a datelor informatice care conține rezultatul activităților de supraveghere tehnică are posibilitatea să verifice integritatea datelor incluse în suportul original și, după efectuarea copiei, să semneze datele incluse în aceasta, utilizând o semnătură electronică extinsă bazată pe un certificat calificat eliberat de un furnizor de servicii de certificare acreditat și care permite identificarea neambiguă a persoanei autorizate, aceasta asumându-și astfel responsabilitatea în ceea ce privește integritatea datelor.</p> <p>(3) Convorbirile, comunicările sau conversațiile purtate într-o altă limbă decât cea română sunt transcrise în limba română, prin intermediul unui interpret, care are obligația de a păstra confidențialitatea.</p> <p>(4) Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, care privesc fapta ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, sunt redade de către procuror sau organul de cercetare penală într-un proces-verbal în care se menționează mandatul emis</p>	<p>poate fi cerută completarea mandatului și cu privire la acele infracțiuni. Convorbirile, comunicările sau conversațiile interceptate și înregistrate, pot fi folosite numai pentru probarea faptei ce formează obiectul cercetării ori contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor pentru care s-a solicitat autorizarea de la judecătorul de drepturi și libertăți, restul consemnărilor rezultate din mandatul de supraveghere tehnică urmând a fi distruse în termen de 30 de zile de la obținerea acestora.”</p>	<p>Mai mult, potrivit art. 131 alin. 1 din Constituția României: ”În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”. Astfel, constată că rolul Ministerului Public ar fi diminuat, nemaiputând apăra ordinea de drept și drepturile și libertățile cetățenilor, aici fiind incluse și drepturile persoanelor vătămate. Care ar fi situația dacă în cursul cercetării unor fapte de corupție din interceptări reies date că se pregătește săvârșirea unei infracțiuni de omor?</p> <p>O asemenea reglementare încalcă art. 2 cu privire la efectuarea unei anchete efective în cazul infracțiunilor contra vieții și 6 CEDO cu privire la dreptul la un proces echitabil, al victimei unei infracțiuni. Se produce un dezechilibru nejustificat între interesele infractorului și ale victimei sau ale societății.</p> <p>Încalcă dispozițiile art. 124 alin. 2 din Constituție – ”justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.” Se produce un dezechilibru nejustificat între interesele infractorului și ale victimei sau ale societății.</p> <p>Încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție - Accesul liber la justiție și 131 din Constituție - Rolul Ministerului Public.</p> <p>De asemenea, intră în contradicție cu art. 5 CPP - Aflarea adevărului, art. 7 CPP - Obligatorietatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale, art. 8 CPP - Caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal.</p> <p>Nu există nicio rațiune pentru a exclude o probă obținută printr-un procedeu legal.</p> <p>Nu există nicio rațiune pentru care interceptările încuviințate de judecător să nu poată fi folosite pentru dovedirea tuturor infracțiunilor care rezultă din convorbirile purtate, ci doar a celor pentru care s-a încuviințat măsura de supraveghere respectivă.</p> <p>Pe de altă parte, dispoziția privind “completarea mandatului” contrazice disp. Art. 142 alin. 5 și 6 C.p.p., conform cărora datele rezultate din măsurile de supraveghere tehnică pot fi folosite și în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informații</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>pentru efectuarea acestora, numerele posturilor telefonice, datele de identificare ale sistemelor informatice ori ale punctelor de acces, numele persoanelor ce au efectuat comunicările, dacă sunt cunoscute, data și ora fiecărei convorbiri sau comunicări. Procesul-verbal este certificat pentru autenticitate de către procuror.</p> <p>(5) După încetarea măsurii de supraveghere, procurorul informează judecătorul de drepturi și libertăți despre activitățile efectuate.</p>		<p>concludente și utile privitoare la pregătirea ori săvârșirea unei alte infracțiuni dintre cele prevăzute la art. 139 alin. (2).</p> <p>Datele rezultate din măsurile de supraveghere care nu privesc fapta ce formează obiectul cercetării sau care nu contribuie la identificarea ori localizarea persoanelor, dacă nu sunt folosite în alte cauze penale potrivit alin. (5), se arhivează la sediul parchetului, în locuri speciale, cu asigurarea confidențialității.</p> <p>Textul de lege propus nu are nicio legătură cu Directiva (UE) 2016/343, fiind mai degrabă o măsură care are ca scop împiedicarea constatării săvârșirii unor infracțiuni și limitarea posibilităților strănerii de probe.</p>
<p>Art. 145 - (1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa.</p> <p>(2) După momentul informării, persoana supravegheată are dreptul de a lua cunoștință, la cerere, de conținutul proceselor-verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate. De asemenea, procurorul trebuie să asigure, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică.</p> <p>(3) Termenul de formulare a cererii este de 20 de zile de la data comunicării informării scrise prevăzute la alin. (1).</p> <p>(4) Procurorul poate să amâne motivat efectuarea informării sau a prezentării</p>	<p>La articolul 145, alineatele (1) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins: „(1) După încetarea măsurii de supraveghere tehnică, procurorul informează, în scris, în cel mult 10 zile, pe fiecare subiect al unui mandat și pe orice persoană independent de calitatea avută de aceasta în cadrul urmăririi penale, despre măsura de supraveghere tehnică ce a fost luată în privința sa. (5) Amânarea nu poate fi mai mare de 1 an de la data survenirii uneia din situațiile prevăzute la lit. a)-c).”</p> <p>35. La articolul 145, după alineatul (5) se introduc nouă alineate noi, alineatele (6)- (14), cu următorul cuprins:</p> <p>"(6) Persoana informată potrivit alin. (1) poate face contestație, atât cu</p>	<p>Initiatorul deturnezeaza in mod voit sensul dat de Decizia CCR nr.244/2017.</p> <p>In esenta, instanta de contencios constitutional a sanctionat legiuitorul ca nu a prevazut o cale de atac pentru persoana care a fost supravegheata si instiintata in conditiile art. 145 C.proc.pen., aceasta posibilitate fiindu-i conferita in mod exclusiv doar inculpatului, in faza de camera preliminara.</p> <p>Plecand de la argumentele retinute de Curtea Constitutionala se poate observa ca omisiunea legiuitorului de a nu conferi oricarei persoane vizate dreptul de a contesta legalitatea procedurii probatorii prin care s-a dispus emiterea mandatului de supraveghere tehnica, poate aduce atingere a dreptului la viata privata a persoanei interceptate, masura supravegherii tehnice fiind considerata o ingerinta in executarea acestui drept. Altfel spus, Curtea Constitionala solicita legiuitorului sa intervina legislativ si sa ofere acces la instanta acelei persoane care se considera vatamata in dreptul sau.</p> <p>Insa, consecintele accesului la instanta sunt distincte.</p> <p>Daca inculpatul este cel care isi exercita acest drept, acesta supune atentiei instantei de judecata doua categorii de drepturi, legate sau nu intre ele. Astfel, daca in procedura de camera preliminara inculpatul contesta Incheierea prin s-a dispus emiterea mandatului de supraveghere, consecinta acestui demers poate consta in anularea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>suporturilor pe care sunt stocate activitățile de supraveghere tehnică ori a proceselor-verbale de redare, dacă aceasta ar putea conduce la:</p> <p>a) perturbarea sau periclitarea bunei desfășurări a urmăririi penale în cauză;</p> <p>b) punerea în pericol a siguranței victimei, a martorilor sau a membrilor familiilor acestora;</p> <p>c) dificultăți în supravegherea tehnică asupra altor persoane implicate în cauză.</p> <p>(5) Amânarea prevăzută la alin. (4) se poate dispune cel mai târziu până la terminarea urmăririi penale sau până la clasarea cauzei.</p>	<p>privire la legalitatea, temeinicia și proporționalitatea măsurii de supraveghere tehnică căreia i-a fost supusă și traducerea transcriptelor realizate pe baza unor discuții într-o altă limbă decât cea română, cât și cu privire la legalitatea modalității de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică. (7) Contestația prevăzută de alin. (6) se adresează instanței de judecată în cadrul căreia funcționează judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus sau confirmat măsura de supraveghere tehnică și se soluționează de către judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța superioară, respectiv de completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când măsura a fost dispusă sau confirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție în ședință în camera de consiliu, cu participarea procurorului și cu citarea persoanei care a formulat contestația. (8) Termenul de formulare a contestației este de 10 zile și curge: a) de la data la care procurorul a informat, potrivit alin. (1), persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, atunci când se contestă legalitatea, temeinicia și proporționalitatea respectivei măsuri de supraveghere tehnică; b) de la data la care persoana care a fost supusă unei măsuri de supraveghere tehnică, alta decât inculpatul, a luat cunoștință, la cerere,</p>	<p>procedeuul iprobatoriu și excluderea mijlocului de proba astfel rezultat, cu consecința directă în plan procesual. Tot în cadrul controlului <i>a posteriori</i>, instanța de control poate constata și ca a fost adusă o atingere nejustificată a dreptului la viața privată a inculpatului prin modalitatea concretă prin care s-a dispus măsura. Prin urmare, inculpatul poate obține două rezultate: excluderea probei în plan procesual și constatarea încălcării dreptului la viața privată, ocrotit de art.8 din Convenție și art.53 alin.2 din Constituție. În legătură cu acest drept, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, nu de puține ori, a reținut că, chiar dacă a existat o încălcare a dreptului prev. de art.8 din Convenție, nu întotdeauna această constatare a atras după sine și constatarea unei proceduri penale inechitabile.</p> <p>Această introducere a fost necesară pentru a observa care este poziția unei alte persoane care nu are nicio calitate în procesul penal în care s-a dispus măsura supravegherii, dar care a fost subiectul unei astfel de măsuri. Această persoană are posibilitatea, astfel cum a stabilit instanța de contencios constituțional, să supună măsura supravegherii controlului unei instanțe.</p> <p>Însă, consecința unui asemenea demers nu trebuie să nu justifice și o consecință în privința procesului penal aflat în desfășurare, întrucât persoana interesată nu pretinde pentru sine realizarea unui drept procesual, ci realizarea unui drept substanțial, respectiv să se constate că dreptul la viața privată i-a fost lezat în mod nejustificat sau cu încălcarea dispozițiilor legale și eventual, dorește repararea pecupuniară.</p> <p>În consecință, în nicio circumstanță persoana vizată și care nu are legătura cu procesul penal, pe calea contestației nu poate obține realizarea unui drept procesual, pentru simplu fapt că nu are legitimitate procesuală.</p> <p>În acest context, se observă că initiatorul adaugă în mod deliberat la Decizia CCR o sancțiune fără nicio legătură cu dreptul persoanei vizate, respectiv o sancțiune în plan procesual constând în distrugerea probelor și imposibilitatea de a fi folosite în vreun proces penal, inclusiv în procesul penal în care s-a dispus măsura.</p> <p>Consecința firească constă în aceea că se creează o cale artificială de excludere a probei, sub motivul protejării unui drept substanțial a</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>de conținutul proceselor verbale în care sunt consemnate activitățile de supraveghere tehnică efectuate ori de la data la care i s-a asigurat, la cerere, ascultarea convorbirilor, comunicărilor sau conversațiilor ori vizionarea imaginilor rezultate din activitatea de supraveghere tehnică, atunci când se contestă modul de punere în executare a mandatului de supraveghere tehnică.</p> <p>(9) Când contestația prevăzută de alin. (6) se referă la un mandat de supraveghere tehnică ori la modalitatea de punere în executare a unui mandat de supraveghere tehnică dispus ori încuviințat de judecătorul de drepturi și libertăți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, aceasta este soluționată de completul competent, potrivit legii, de la Înalta Curte de Casație și Justiție. (10) Contestația prevăzută de alin. (6) se soluționează prin încheiere, care nu este supusă niciunei căi de atac, putându-se pronunța una dintre următoarele soluții:</p> <p>1. respingerea cererii:</p> <p>a) când contestația este tardivă;</p> <p>b) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau era întemeiată și proporțională;</p> <p>c) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică s-a făcut în condițiile legii;</p>	<p>unei terte persoane, excludere care apare nefiind conditionata nici macar de sanctiunea nulitatii si nici macar daca ar fi in favoarea inculpatului.</p> <p>Mergand mai departe, in cazurile pendinte, exista posibilitatea ca persoana care nu a fost anuntata ca a facut obiectul unei masuri de supraveghere, sa formuleze cale de atac impotriva procedului probatoriu, chiar daca cauza penala a ajuns in faza de apel, urmand ca in caz de admitere proba sa fie distrusa.</p> <p>Vointa instantei de contencios constitutional nu fost formulata in acest sens si nu cu asemenea sanctiuni, iar initiatorul adauga in mod nejustificat.</p> <p>Modificarea nu are legatura cu prezumtia de nevinovatie si cu actele normative europene invocate, reprezinta doar deturnarea scopului procesului penal si este in contradictie vadita cu decizia CCR.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>2. admiterea cererii:</p> <p>a) când se apreciază că măsura de supraveghere tehnică nu a fost dispusă ori confirmată în condițiile legii sau nu era întemeiată și proporțională;</p> <p>b) când se apreciază că punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică nu s-a făcut în condițiile legii.</p> <p>(11) Dacă în cauza în care a fost dispusă măsura de supraveghere tehnică a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația prevăzută de alin. (6) se depune la instanță și se soluționează de judecătorul de camera preliminară în cadrul procedurii prevăzute de art. 345 alin. (1). Dispozițiile alin. (8), și (10) se aplică în mod corespunzător. (12) În caz de admitere a cererii, probele obținute sunt distruse în totalitate și nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal și pentru dovedirea vreunei fapte penale. (13) În caz de admitere a contestației, potrivit alin. (10) pct. 2 se acordă și despăgubiri. (14) Procurorul distruge înregistrările obținute în mod nelegal și întocmește un proces-verbal în acest sens, pe care îl atașează la dosarul cauzei.”</p>	
	<p>După articolul 145 se introduce un nou articol, articolul 1451 cu următorul cuprins:</p> <p>„Art. 1451 – (1) Datele, informațiile și rezultatele mandatelor de</p>	<p>Reglementarea oferită de noul art.145¹ Cod procedură penală nu permite utilizarea înregistrărilor efectuate în baza Legii nr.51/1991, cu toate că indiciile de săvârșire a unor infracțiuni, altele decât cele ce afectează siguranța națională, își pot avea izvorul în această autorizare originară. Legiuitorul nici nu oferă soluția cu privire la</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>supraveghere tehnică obținute în baza Legii nr. 51/1991 nu pot fi utilizate în alte cauze și pentru cercetarea altor infracțiuni decât cele ce afectează siguranța națională, potrivit acestei legi și pentru care au existat suspiciunile care au fundamentat solicitarea, sub sancțiunea nulității absolute.</p> <p>(2) Prin fapte prevăzute de Legea nr. 51/1991 care afectează siguranța națională se înțeleg infracțiunile prevăzute de Titlul X - XII din Codul penal, cele prevăzute de Legea nr. 535/2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu modificările și completările ulterioare precum și cele prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 159/2001 pentru prevenirea și combaterea utilizării sistemului financiar-bancar în scopul finanțării de acte de terorism. Extinderea situațiilor pentru care pot fi obținute mandate de siguranță națională prin orice acte normative sau administrative este interzisă și se pedepsește, potrivit legii.</p> <p>(3) Datele, informațiile și rezultatele mandatelor de supraveghere tehnică obținute cu încălcarea dispozițiilor alin. (1) și (2) nu pot fi utilizate în cadrul niciunui proces penal, indiferent de stadiul de soluționare a cauzei.”</p>	<p>acest tip de înregistrări deja efectuate și interzice în chip absolut ca aceste date și informații să fie folosite în alte cauze, impunând ca faptele ce ar rezulta din aceste înregistrări să fie ocluate, doar pentru că indiciile lor de săvârșire au rezultat din alt tip de interceptări decât cel ce le specific în mod obișnuit.</p> <p>O asemenea abordare nu numai că aduce atingere principiului aflării adevărului, dar reprezintă o gravă abatere de la principiul oficialității, aplicabil tuturor infracțiunilor, cu excepțiile prevăzute de lege.</p> <p>Aparent legiuitorul nu are minime cunoștințe în ceea ce privește tehnica legislativă și corelarea textelor în cadrul aceluiași act normativ astfel încât modificarea propusă este nelegală, inexactă și lipsită de logică elementară.</p> <p>Un prim aspect vizează faptul că în temeiul Legii nr. 51/1991 nu se pot obține mandate de supraveghere tehnică, supravegherea tehnică fiind o procedură circumscrisă materiei penale. Pentru cultura juridică a legiuitorului este important de precizat că mandatele obținute în baza Legii nr. 51/1991 sunt mandate de securitate națională, ele sunt obținute în cadrul unei proceduri extra-penale și condițiile și procedurile aplicabile acestora nu pot fi modificate sau limitate prin intermediul Codului de procedură penală.</p> <p>Pe de altă parte utilizarea comunicărilor obținute prin punerea în executare a mandatelor de securitate națională era posibilă, în cadrul procesului penal, în baza art 139 alin. (3) C. proc. pen. natura acestora fiind de înregistrări făcute de terți, într-o altă procedură prevăzută de lege. Având în vedere că prin prezentul proiect art 139 alin. (3) C. proc. pen. se dorește a fi abrogat legiuitorul pare fie să nu cunoască mecanismele de modificare a actelor normative fie să nu cunoască ce anume dorește în realitate să modifice, în ambele cazuri fiind evident caracterul nejustificat al modificărilor.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 146¹ - Obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane</p> <p>”(5) În cazurile în care există urgență, iar obținerea mandatului în condițiile alin. (1) sau (2) ar conduce la o întârziere substanțială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor ori ar pune în pericol siguranța victimei sau a altor persoane și sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1) sau, după caz, alin. (2), procurorul poate dispune obținerea datelor privind tranzacțiile financiare efectuate sau care urmează a fi efectuate. Dispozițiile art. 141 se aplică în mod corespunzător</p>	<p>La art. 146¹ alin. (5) se abrogă.</p>	<p>Solicitam menținerea acestui text de lege.</p> <p>1. Prezentul text de lege asigură posibilitatea ca, în cazuri urgente, procurorul să poată obține datele privind tranzacțiile financiare efectuate sau care urmează a fi efectuate.</p> <p>2. Având în vedere faptul că textul de lege face trimitere la prevederile art. 141 CPP, considerăm că persoanele vizate au suficiente garanții, deoarece ordonanța procurorului va fi supusă controlului judecătorului de drepturi și libertăți, contrar celor susținute în mod tendențios de către inițiator.</p> <p>Mai mult, potrivit art. 131 alin. 1 din Constituția României: ”În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor”. Astfel, se constată că rolul Ministerului Public ar fi diminuat, nemaiputând apăra ordinea de drept și drepturile și libertățile cetățenilor, aici fiind incluse și drepturile persoanelor vătămate.</p> <p>Abrogarea textului de lege nu are nicio legătură cu Directiva (UE) 2016/343, fiind mai degrabă o măsură care are ca scop limitarea posibilităților de strângere de probe. Textul de lege se circumscrie jurisprudenței CEDO.</p> <p>Textul prezintă suficiente garanții, prin controlul instituit de judecătorul de drepturi și libertăți asupra măsurii dispuse de procuror. Din moment ce procurorul poate dispune reținerea pe o durată de 24 de ore, nu există nicio rațiune pentru care acesta să nu poată să dispună deloc o măsură intruzivă în viața privată, cum este cea de la art. 146¹ C.pr.pen. Necesitatea urmăririi penale poate impune în unele cazuri luarea unor astfel de măsuri urgente, supuse controlului post-factum din partea judecătorului.</p>
<p>Art. 153 Obținerea de date privind situația financiară a unei persoane</p> <p>Procurorul poate solicita unei instituții de credit sau oricărei altei instituții care</p>	<p>La articolul 153, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(1) Procurorul poate solicita, cu încuviințarea prealabilă a judecătorului</p>	<p>Solicitam respingerea amendamentului deoarece, din interpretarea coroborată a acestui text de lege cu prevederile art. 146¹ CPP, reiese faptul că procurorul poate solicita doar date privind situația financiară a unei persoane, comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare, nefiind solicitate date privind tranzacțiile financiare, care se pot</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>deține date privind situația financiară a unei persoane comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor unei persoane, în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe.</p> <p>(2) Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță care trebuie să cuprindă, în afara mențiunilor prevăzute la art. 286 alin. (2): instituția care este în posesia ori care are sub control datele, numele suspectului sau inculpatului, motivarea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1), menționarea obligației instituției de a comunica imediat, în condiții de confidențialitate, datele solicitate.</p> <p>(3) Instituția prevăzută la alin. (1) este obligată să pună de îndată la dispoziție datele solicitate.</p>	<p>de drepturi și libertăți, unei instituții de credit sau oricărei alte instituții care deține date privind situația financiară a unei persoane comunicarea datelor privind existența și conținutul conturilor și a altor situații financiare în cazul în care există indicii temeinice cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și există temeiuri pentru a se crede că datele solicitate constituie probe.”</p> <p>La articolul 153, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1 ind. 1) cu următorul cuprins:</p> <p>„(1 ind. 1) Solicitarea procurorului trebuie să cuprindă datele de identificare ale persoanelor pentru care se solicită datele financiare și indicarea infracțiunilor pentru care există indicii temeinice că ar fi fost săvârșite de fiecare persoană în parte. Datele privind alte persoane decât cele pentru care a fost formulată cererea sunt confidențiale și nu constituie mijloc de probă împotriva persoanelor care nu fac obiectul solicitării.”</p>	<p>obține doar cu mandat de la judecătorul de drepturi și libertăți (doar obținerea datelor privind tranzacțiile financiare ale unei persoane reprezintă o măsură intruzivă).</p> <p>Textul de lege propus nu are nicio legătură cu Directiva (UE) 2016/343, fiind mai degrabă o măsură care are ca scop limitarea posibilităților străngerii de probe. Mai mult, sunt instituții publice care au acces direct la aceste informații.</p> <p>A se avea în vedere că textul art. 153 alin. 1 a fost modificat prin OUG nr. 18/2016, iar în nota de fundamentare a acestui act normativ s-a reținut că obținerea de date privind situația financiară nu este o procedură intruzivă de natura celor care reclamă garanția reprezentată de autorizarea dată de judecătorul de drepturi și libertăți. În plus, se împieteză asupra angajamentelor României asumate în plan internațional de a răspunde cu celeritate la cererile de asistență judiciară în materie penală.</p>
<p>Art. 159 - Efectuarea percheziției domiciliare</p> <p>”(8) Persoanelor prevăzute la alin. (5) și (6) li se solicită, înainte de începerea percheziției, predarea de bunăvoie a persoanelor sau a obiectelor căutate. Percheziția nu se mai efectuează dacă persoanele sau obiectele indicate în mandat sunt predate.”</p>	<p>La art. 159, după alin. (8) se introduce un nou alineat, alin. (8 ind. 1), cu următorul cuprins:</p> <p>”(8 ind. 1) Neindicarea obiectelor sau a persoanelor căutate împiedică efectuarea percheziției de către organul judiciar. Refuzul persoanei percheziționate de a preda persoanele sau obiectele căutate, precis identificate, se menționează în procesul verbal de</p>	<p>Solicităm respingerea amendamentului deoarece reglementarea acestei condiții va face imposibilă obținerea unor probe în procesul penal. Organul judiciar nu va putea indica precis bunurile și cantitățile care vor putea fi găsite la percheziție.</p> <p>În foarte multe dintre situații, organul judiciar are date privind activitatea infracțională, neavând date privind particularitățile bunurilor sustrate. Cum ar putea organul judiciar să indice precis cantitățile de bunuri care vor fi găsite la percheziții, acesta cunoscând cel mult natura acestora.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 161 - Procesul-verbal trebuie să cuprindă:</p> <p>a) numele, prenumele și calitatea celui care îl încheie;</p> <p>b) numărul și data mandatului de percheziție;</p> <p>c) locul unde este încheiat;</p> <p>d) data și ora la care a început și ora la care s-a terminat efectuarea percheziției, cu menționarea oricărei întreruperi intervenite;</p> <p>e) numele, prenumele, ocupația și adresa persoanelor ce au fost prezente la efectuarea percheziției, cu menționarea calității acestora;</p> <p>f) efectuarea informării persoanei la care se va efectua percheziția cu privire la dreptul de a contacta un avocat care să participe la percheziție;</p> <p>g) descrierea amănunțită a locului și condițiilor în care înscrisurile, obiectele sau urmele infracțiunii au fost descoperite și ridicate, enumerarea și descrierea lor amănunțită, pentru a putea fi recunoscute; mențiuni cu privire la locul și condițiile în care suspectul sau inculpatul a fost prins;</p> <p>h) obiectiile și explicațiile persoanelor care au participat la efectuarea percheziției, precum și mențiunile referitoare la înregistrarea audiovideo</p>	<p>percheziție. Lipsa acestei mențiuni din procesul verbal de percheziție, precum și continuarea percheziției fără a fi solicitate sau dacă au fost predate se sancționează cu nulitatea absolută. Probele obținute în baza unui proces verbal nul pentru aceste motive nu pot fi folosite în cadrul procesului penal.”</p> <p>La alin. (2) al art. 161, după litera i) se introduce o nouă literă, il), cu următorul cuprins:</p> <p>”1) mențiuni despre persoanele sau obiectelor căutate și refuzate a fi predate, potrivit art. 159 alin. (8);”</p>	<p>De asemenea, această prevedere intră în contradicție flagrantă cu prevederile art. 157 alin. 1 CPP, care vorbește de existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni de către o persoană ori la deținerea unor obiecte sau înscrisuri (...) și se presupune că percheziția poate conduce la (...), art. 157 alin. 1 fiind în conformitate cu standardele CEDO.</p> <p>Sanctiunea propusa este nejustificata avand in vedere, pe de o parte, ca dreptul la viata privata nu este un drept absolut si persoana protejata poate dispune asupra acestuia dupa propria vointa si este singura care poate arata vatamarea care este adusa si pe de alta parte, sanctiunea intervine pentru neindeplinirea unei formalitati, dovada realizandu-se cu inscrisul obiectivat sub forma procesului-verbal, in conditiile in care, in realitate actiunea celor care au actionat la punerea in executare a mandatului de perchizitie a fost in sensul dorit de legiuitor, dar nu s-au facut consemnarile corespunzatoare.</p> <p>In consecinta, raportat la dreptul protejat si interesul general in realizarea scopului procesului penala, sanctiunea nulitatii absolute fara un control <i>a posteriori</i> in concret si realizat de judecatorul de camera preliminar, astfel cum a indicat Curtea Constitutionala prin Decizia CCR nr.244/2017, nu se justifica si conduce la golirea de continut a procedurilor penale cu efect direct asupra drepturilor celorlalti participanti, inclusiv inculpati, persoane vatamate.</p> <p>Modificarea propusa nu are legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu actele normative a Uniunii Europene. Poate fi justificata de decizia CCR nr.244/2017 daca ar fi fost realizata in sensul indicat in decizie, respectiv o analiza <i>a posteriori</i> de catre judecatorul de camera preliminar a procedului probatoriu pentru a oferi acces la o instanta, indiferent de calitatea persoanei care pretinde realizarea unui drept.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>sau fotografiile efectuate; i) mențiuni despre obiectele care nu au fost ridicate, dar au fost lăsate în păstrare; j) mențiunile prevăzute de lege pentru cazurile speciale.</p>		
<p>Art. 162 Măsurile privind obiectele ori înscrisurile ridicate ”(4) Obiectele care nu au legătură cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparțin, cu excepția celor care sunt supuse confiscării, în condițiile legii.”</p>	<p>La articolul 162, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins: „(4) Obiectele care nu au legătura cu cauza se restituie persoanei căreia îi aparțin, în termen de 30 de zile de la data ridicării, cu excepția celor care sunt supuse confiscării, în condițiile legii sau pentru care a fost obținut ulterior mandat de percheziție.”</p> <p>După alin. (5) al art. 162 se adaugă un nou alineat, alin. (6), cu următorul cuprins: ”(6) Prin obiecte care nu au legătură cu cauza, potrivit alin. (4) se înțelege orice obiect, suport electronic de date, sau înscris care nu servește ca mijloc de probă pentru dovedirea infracțiunii pentru care a fost autorizată percheziția sau pentru care a fost obținut ulterior mandat de percheziție de la judecătorul competent, potrivit legii.”</p>	<p>Solicitam respingerea amendamentului, deoarece, în cauzele complexe, organelor judiciare le va fi imposibil ca într-un termen foarte scurt să stabilească care sunt bunurile ridicate ce nu au legătură cu cauza. De multe ori bunurile ridicate fac obiectul unor expertize care durează în timp, din motive obiective.</p> <p>Textul de lege nu are nicio legătură cu Directiva (UE) 2016/343, fiind mai degrabă o măsură care are ca scop limitarea posibilităților strângerii de probe.</p> <p>Instanța de judecată trebuie să fie cea care să decidă care obiecte au legătură cu cauza. Ar trebui reglementată posibilitatea restituirii acestora de instanță, la cererea persoanei interesate.</p>
<p>Art. 164 - Dispoziții speciale privind perchezițiile efectuate la o autoritate publică, instituție publică sau la alte persoane juridice de drept public</p>	<p>La art. 164 se adaugă un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins: ”(2) Dispozițiile art. 157–163 se aplică în mod corespunzător.”</p>	<p>Solicitam respingerea amendamentului deoarece în conținutul actualului text de lege există dispoziția potrivit căreia „prevederile prezentei secțiuni” sunt aplicabile.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 168 Percheziția informatică</p> <p>45. Percheziția informatică</p> <p>(1) Prin percheziție în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice se înțelege procedeul de cercetare, descoperire, identificare și strângere a probelor stocate într-un sistem informatic sau suport de stocare a datelor informatice, realizat prin intermediul unor mijloace tehnice și proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea informațiilor conținute de acestea.</p> <p>(2) În cursul urmăririi penale, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate dispune efectuarea unei percheziții informatice, la cererea procurorului, atunci când pentru descoperirea și strângerea probelor este necesară cercetarea unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice.</p> <p>(3) Procurorul înaintează cererea prin care se solicită încuviințarea efectuării percheziției informatice împreună cu dosarul cauzei judecătorului de drepturi și libertăți.</p> <p>(4) Cererea se soluționează în camera de consiliu, fără citarea părților.</p>	<p>La articolul 168, după alineatul (15) se introduce un nou alineat, alineatul (15 ind. 1) cu următorul cuprins:</p> <p>„(15 ind. 1) Datele obținute dintr-un sistem informatic sau dintr-un sistem de stocare a datelor informatice care nu au legătură cu infracțiunea pentru care se efectuează urmărirea penală și pentru care a fost autorizată percheziția în acea cauză se șterg definitiv din copiile efectuate în baza alin. (9) și nu pot fi folosite în alte cauze penale și pentru dovedirea altor fapte, pentru care nu există mandat de percheziție.</p> <p>În cazul în care, pe parcursul percheziționării sistemului de stocare a datelor informatice, se descoperă indicii din care rezultă suspiciuni de săvârșire a altor fapte penale, se poate solicita mandat de percheziție informatică și în legătură cu acele fapte sau persoane.”</p>	<p>Solicitam respingerea amendamentului, deoarece reglementarea acestei condiții va face imposibilă obținerea unor probe în procesul penal.</p> <p>Organele de urmărire penală ar deveni, în mod indirect, selective în cercetarea și probarea unor infracțiuni.</p> <p>Astfel, dacă o infracțiune este constatată de un organ de urmărire penală, prin alte mijloace decât cele reglementate în art. 188 CPP, aceasta va putea fi cercetată, spre deosebire de infracțiunile descoperite cu ocazia unei percheziții informatice (dacă la o percheziție informatică într-un dosar de corupție organele de urmărire penală vor găsi materiale privind infracțiunea de pornografie infantilă, care va fi condusa acestora cu privire la cele constatate?).</p> <p>De asemenea, organele de urmărire penală ar putea deveni subiecți ai unor infracțiuni tocmai pentru că nu au constatat acele infracțiuni.</p> <p>Mai mult, potrivit art. 131 alin. 1 din Constituția României: ”În activitatea judiciară, Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor.” Astfel, se constată că rolul Ministerului Public ar fi diminuat, nemaiputând apăra ordinea de drept și drepturile și libertățile cetățenilor, aici fiind incluse și drepturile persoanelor vătămate. Care ar fi situația dacă, în cursul cercetării unor fapte de corupție, din interceptări reies date că se pregătește săvârșirea unei infracțiuni de omor?</p> <p>O asemenea reglementare încalcă art. 2 cu privire la efectuarea unei anchete efective în cazul infracțiunilor contra vieții și 6 CEDO cu privire la dreptul la un proces echitabil, al victimei unei infracțiuni. Se produce un dezechilibru nejustificat între interesele infractorului și ale victimei sau ale societății.</p> <p>Încalcă dispozițiile art. 124 alin. 2 din Constituție - justiția este unică, imparțială și egală pentru toți. Se produce un dezechilibru nejustificat între interesele infractorului și ale victimei sau ale societății.</p> <p>Încalcă dispozițiile art. 21 din Constituție - Accesul liber la justiție și 131 din Constituție - Rolul Ministerului Public.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(5) Judecătorul dispune prin încheiere admiterea cererii, atunci când aceasta este întemeiată, încuviințarea efectuării percheziției informatice și emite de îndată mandatul de percheziție.</p> <p>(6) Încheierea instanței trebuie să cuprindă:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) denumirea instanței; b) data, ora și locul emiterii; c) numele, prenumele și calitatea persoanei care a emis mandatul; d) perioada pentru care s-a emis mandatul și în cadrul căreia trebuie efectuată activitatea dispusă; e) scopul pentru care a fost emis; f) sistemul informatic sau suportul de stocare a datelor informatice care urmează a fi percheziționat, precum și numele suspectului sau inculpatului, dacă este cunoscut; g) semnătura judecătorului și ștampila instanței. <p>(7) Încheierea prin care judecătorul de drepturi și libertăți se pronunță asupra cererii de încuviințare a efectuării percheziției informatice nu este supusă căilor de atac.</p> <p>(8) În cazul în care, cu ocazia efectuării percheziției unui sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice, se constată că datele informatice căutate sunt cuprinse într-un alt sistem informatic ori suport de stocare a datelor informatice și sunt</p>		<p>De asemenea, considerăm că aprecierile „privind scopul organelor de urmărire penală de a provoca ori de a preconstitui probe cu rea credință” intră în competența judecătorului de cameră preliminară. O asemenea reglementare ar reduce semnificativ rolul judecătorului de cameră preliminară.</p> <p>Nu există nicio rațiune pentru care datele care probează săvârșirea altor infracțiuni să nu poată fi folosite pentru a se dispune extinderea urmăririi penale pentru noile infracțiuni constatate.</p> <p>Textul de lege nu are nicio legătură cu Directiva (UE) 2016/343, fiind mai degrabă o măsură care are ca scop împiedicarea constatării săvârșirii unor infracțiuni și limitarea posibilităților străngerii de probe.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>accesibile din sistemul sau suportul inițial, procurorul dispune de îndată conservarea, copierea datelor informatice identificate și va solicita de urgență completarea mandatului, dispozițiile alin. (1)-(7) aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>(9) În vederea executării percheziției dispuse, pentru asigurarea integrității datelor informatice stocate pe obiectele ridicate, procurorul dispune efectuarea de copii.</p> <p>(10) Dacă ridicarea obiectelor care conțin datele informatice prevăzute la alin. (1) ar afecta grav desfășurarea activității persoanelor care dețin aceste obiecte, procurorul poate dispune efectuarea de copii, care servesc ca mijloc de probă. Copiile se realizează cu mijloace tehnice și proceduri adecvate, de natură să asigure integritatea informațiilor conținute de acestea.</p> <p>(11) Percheziția în sistem informatic sau a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează în prezența suspectului ori a inculpatului, dispozițiile art. 159 alin. (10) și (11) aplicându-se în mod corespunzător.</p> <p>(12) Percheziția în sistem informatic ori a unui suport de stocare a datelor informatice se efectuează de un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora, în prezența procurorului sau a organului de cercetare penală.</p> <p>(13) Procesul-verbal de percheziție</p>		

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>informatică trebuie să cuprindă:</p> <p>a) numele persoanei de la care a fost ridicat sistemul informatic sau suporturile de stocare a datelor informatice ori numele persoanei al cărei sistem informatic este cercetat;</p> <p>b) numele persoanei care a efectuat percheziția;</p> <p>c) numele persoanelor prezente la efectuarea percheziției;</p> <p>d) descrierea și enumerarea sistemelor informatice ori suporturilor de stocare a datelor informatice față de care s-a dispus percheziția;</p> <p>e) descrierea și enumerarea activităților desfășurate;</p> <p>f) descrierea și enumerarea datelor informatice descoperite cu ocazia percheziției;</p> <p>g) semnătura sau ștampila persoanei care a efectuat percheziția;</p> <p>h) semnătura persoanelor prezente la efectuarea percheziției.</p> <p>(14) Organele de urmărire penală trebuie să ia măsuri ca percheziția informatică să fie efectuată fără ca faptele și împrejurările din viața personală a celui la care se efectuează percheziția să devină, în mod nejustificat, publice.</p> <p>(15) Datele informatice identificate cu caracter secret se păstrează în condițiile legii.</p> <p>(16) În cursul judecății, percheziția informatică se dispune de către instanță, din oficiu sau la cererea procurorului, a</p>		

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>părților ori a persoanei vătămate, în cazurile prevăzute la alin. (2). Mandatul de efectuare a percheziției informatice dispuse de instanță se comunică procurorului, care procedează potrivit alin. (8)-(15)</p>		
	<p>46. După art. 171 se introduce un nou articol, art. 171 ind. 1, cu următorul cuprins:</p> <p>(1) Obiectele, înscrisurile sau datele informatice predate sau ridicate silit, potrivit art. 170 și 171 pot fi folosite ca probe numai pentru dovedirea infracțiunilor ce fac obiectul dosarului în care au fost solicitate.</p> <p>În cazul în care, pe parcursul percheziționării, se descoperă indicii din care rezultă suspiciuni de săvârșire a altor fapte penale, se poate solicita mandat de percheziție și în legătură cu acele fapte sau persoane.</p> <p>(2) Obiectele, înscrisurile sau datele informatice care nu au fost utilizate în scopul prevăzut la alin. (1) se restituie proprietarului sau se distrug, după caz, în termen de 30 de zile de la data la care se constată că nu sunt utile pentru dovedirea faptei aflată în curs de cercetare penală pentru care au fost predate ori ridicate silit sau pentru care ulterior a fost obținut mandat de percheziție sau care au fost ridicate silit în mod legal.”</p>	<p>Intră în contradicție cu dispozițiile art. 5 CPP - Aflarea adevărului, art. 7 PP - Obligativitatea punerii în mișcare și a exercitării acțiunii penale, art. 8 CPP - Caracterul echitabil și termenul rezonabil al procesului penal, art. 159 alin. 13 CPP – ”Obiectele sau înscrisurile (...) în privința cărora există suspiciunea că pot avea o legătură cu săvârșirea unei infracțiuni pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu se ridică întotdeauna”.</p> <p>Nu există nicio rațiune pentru a exclude o probă obținută printr-un procedeu legal.</p> <p>Introducerea dispoziției privind posibilitatea organelor de urmarire penala de a solicita un alt mandat de perchezitie nu va avea nicio finalitate, ci va întârzia în mod nejustificat strângerea probelor.</p> <p>Pe de altă parte, procedura de obținere a unui alt mandat va acorda infractorilor suficient timp pentru a încerca să șteargă, să ascundă sau să distrugă probele.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>ART. 172 - Dispunerea efectuării expertizei sau a constatării (2) Expertiza se dispune, în condițiile art. 100, la cerere sau din oficiu, de către organul de urmărire penală, prin ordonanță motivată, iar în cursul judecății se dispune de către instanță, prin încheiere motivată.</p>	<p>La art. 172, după alin. (2) se introduce un nou alineat, alin. (21), cu următorul cuprins: ”(21) Experții judiciari se desemnează aleatoriu, de pe lista experților autorizați în acea materie, prin tragere la sorți, în prezența tuturor părților sau a avocaților acestora, legal citați în acest scop, dacă desemnarea nu se face în cadrul ședinței de judecată la termenul pentru care părțile au termen în cunoștință. Neprezentarea părților sau a avocaților acestora nu împiedică desemnarea expertului.”</p>	<p>Fără observații.</p>
<p>48. ART. 172 Dispunerea efectuării expertizei sau a constatării (1) Efectuarea unei expertize se dispune când pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză este necesară și opinia unui expert. (2) Expertiza se dispune, în condițiile art. 100, la cerere sau din oficiu, de către organul de urmărire penală, prin ordonanță motivată, iar în cursul judecății se dispune de către instanță, prin încheiere motivată. (3) Cererea de efectuare a expertizei trebuie formulată în scris, cu indicarea faptelor și împrejurărilor supuse evaluării și a obiectivelor care trebuie lămurite de expert. (4) Expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau</p>	<p>La art. 172, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alineatul (9 ind. 1), cu următorul cuprins: ”(9 ind. 1) Raportul de constatare nu poate fi efectuat în domenii în care există experți judiciari specializați în acele domenii, în acest caz fiind obligatorie efectuarea expertizei direct de un expert judiciar, fixându-se termene urgente de efectuare, dacă este cazul.”</p>	<p>Raportat la condițiile în care se poate dispune constatarea tehnico-științifică, respectiv “când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei”, în cazul primei situații dacă organele de urmărire penală au posibilitatea de a înlătura acel pericol, nu vor dispune efectuarea unei constatări, ci vor lua măsurile necesare pentru conservarea urmelor, ridicarea obiectelor materiale, efectuare de fotografii, etc. În cel de al doilea caz, urgența efectuării constatării este impusă de necesitatea justei orientări a organelor de urmărire penală în efectuarea activității de cercetare, acestea fiind singurele în măsură să aprecieze asupra existenței necesității și relevanței datelor furnizate de specialiști sau tehnicieni în orientarea constructivă a investigațiilor. Circumstanțele speciale care reclamă efectuarea unei constatări tehnico-științifice, precum și caracterul strict tehnic al aprecierilor înscrise în raportul de constatare, particularizează adecvat procedura de folosire a unor specialiști, aceasta fiind mult simplificată față de procedura expertizei. Limitările aduse dreptului la apărare în procedura efectuării constatării, rezidând în faptul că organelor de urmărire nu le incumbă obligația aducerii la cunoștința părților a obiectivelor stabilite pentru specialiști, faptul că subiecții procesuali nu pot desemna un expert</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii.</p> <p>(5) Expertiza și examinarea medico-legală se efectuează în cadrul instituțiilor medico-legale.</p> <p>(6) Ordonanța organului de urmărire penală sau încheierea instanței prin care se dispune efectuarea expertizei trebuie să indice faptele sau împrejurările pe care expertul trebuie să le constate, să le clarifice și să le evalueze, obiectivele la care trebuie să răspundă, termenul în care trebuie efectuată expertiza, precum și instituția ori experții desemnați.</p> <p>(7) În domeniile strict specializate, dacă pentru înțelegerea probelor sunt necesare anumite cunoștințe specifice sau alte asemenea cunoștințe, instanța ori organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Dispozițiile relative la audierea martorului sunt aplicabile în mod corespunzător.</p> <p>(8) La efectuarea expertizei pot participa experți independenți autorizați, numiți la solicitarea părților sau subiecților procesuali principali.</p> <p>(9) Când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, organul de urmărire penală poate dispune prin ordonanță efectuarea unei constatări.</p>	<p>La art. 172, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (10 ind. 1), cu următorul cuprins:</p> <p>”(10 ind. 1) La efectuarea raportului de constatare, specialistul este obligat să respecte standardele și reglementările profesiei din domeniul în care se efectuează raportul de constatare, fiind angajată răspunderea sa civilă, disciplinară, profesională sau penală, după caz, pentru nerespectarea acestora. Răspunderea profesională a acestuia poate fi angajată și în fața organelor de disciplină ale asociației profesionale de la care a obținut acreditarea profesională corespunzătoare domeniului în care este specialist.”</p> <p>La articolul 172, alineatul (12) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, efectuarea unei expertize este obligatorie. Neefectuarea expertizei, în caz de contestare a raportului de constatare, atrage eliminarea acestuia din cauză.”</p>	<p>parte sau nu pot participa la efectuarea constatării, sunt contrabalansate din plin de dispozițiile art. 172 al. 12, respectiv, după finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, se poate dispune efectuarea unei expertize</p> <p>Condiționarea efectuării raportului de constatare va conduce imposibilitatea folosirii în procesele penale a certificatelor medico-legale solicitate de victimele actelor de violență, la întârzierea majoră a posibilității de verificare a urmelor papilare ridicate de la fața locului, la imposibilitatea de constatare a existenței/inexistenței substanțelor interzise în materialele supuse verificării, la imposibilitatea efectuării expertizelor în cazul în care nu există experți în anumite domenii etc.</p> <p>Pe de altă parte, până în prezent au fost efectuate investiții logistice și de infrastructură astfel încât efectuarea acestor constatări să fie realizabilă prin colaborarea organelor de urmărire penală cu diverse alte instituții, astfel:</p> <ul style="list-style-type: none"> - cf. art. 8 din OUG 78/2016, în structurile DIICOT se încadrează specialiști în domeniul prelucrării și valorificării informațiilor, economic, financiar, bancar, vamal, informatic, etc., pentru clarificarea unor aspecte tehnice sau de specialitate în activitatea de urmărire penală - cf. art. 11 din OUG nr. 43/2002 în cadrul DNA sunt numiți specialiști cu înaltă calificare în domeniul economic, financiar, bancar, vamal, informatic pentru clarificarea unor aspecte tehnice în activitatea de urmărire penală - În cadrul IGPR funcționează INEC ca direcție, la nivel teritorial existând 41 de servicii criminalistice în cadrul inspectoratelor de poliție județene - cf. art. 21 lit. r din OUG 104/2001, în aria sa de competență Poliția de frontieră efectuează constatări tehnico-științifice prin laboratoarele și experții proprii acreditați - cf. art. 3 al. 2 lit. k din HG nr. 401/2006 Oficiul Român pentru Drepturile de Autor efectuează constatări tehnico-științifice cu privire la caracterul original al produselor purtătoare de drepturi de autor sau de drepturi conexe

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>(10) Constatarea este efectuată de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora.</p> <p>(11) Certificatul medico-legal are valoarea unui raport de constatare.</p> <p>(12) După finalizarea raportului de constatare, când organul judiciar apreciază că este necesară opinia unui expert sau când concluziile raportului de constatare sunt contestate, se poate dispune efectuarea unei expertize.</p>		<p>- cf. art. 49 din Legea nr. 339/2005 se pot efectua cu autorizarea Ministerului Sănătății constatări tehnico-științifice cu privire la plantele, substanțele sau preparatele cu efect psihotrop</p> <p>- cf. art. 4 lit. n din HG nr. 259/2005, Centrul Național pentru Securitate la Incendiu și Protecție Civilă execută constatări tehnico-științifice în privința cauzelor generatoare în producerea incendiilor Deci, facilitarea efectuării acestor constatări în multiple domenii de activitate a fost edificată de-a lungul timpului pe o întreagă arhitectură normativă, în vederea eficientizării activității de urmărire penală, înlăturarea lor din ansamblul procedeele de probațiune ducând practic la risipirea unor multiple resurse financiare și logistice, fără o altă finalitate decât cea contrară scopului inițial.</p> <p>Excluderea posibilității folosirii rapoartelor de constatare ar conduce de multe ori la dublarea muncii și cheltuielilor pentru efectuarea din nou a unor expertize cu același obiect.</p> <p>Valoarea probatorie a rapoartelor de constatare este un aspect distinct, care ține de aprecierea tuturor probelor în cauză. Inculpatul are posibilitatea contestării concluziilor acestora și solicitării efectuării unei expertize, în cursul urmăririi penale sau în cursul judecății, această posibilitate fiind de natură să acopere lipsurile rapoartelor de constatare.</p> <p>Sanctiunea eliminării raportului de constatare în cazul neefectuării expertizei reprezintă o abatere nejustificată de la principiile de generală aplicare ale art.100 alin.3,4 Cod procedură penală, potrivit cărora atributul respingerii sau admiterii probei aparține organului judiciar, potrivit regulilor statornicite în mod expres acolo.</p> <p>În opinia inițiatorului, simpla contestare a raportului de constatare obligă organul judiciar să efectueze expertiza, or, o astfel de soluție este de natură să aducă atingere principiului independenței judecătorului, pe care chiar noile dispoziții ale art.8 alin.2 l-au consacrat.</p> <p>Această soluție legislativă conține chiar și o imprecizie de redactare, căci de vreme ce organul judiciar apreciază asupra necesității expertizei, acest mijloc de probă nu poate obligatoriu, dar lăsat și la</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>aprecierea sa, totodată. Soluția de a impune judecătorului efectuarea unui raport de expertiză, prin simpla contestare a raportului de constatare, alături de sancțiunea eliminării raportului de constatare în caz de neefectuare a expertizei, este cu atât mai criticabilă cu cât, prin art.172 alin.9¹ Cod procedură penală, s-a statuat asupra obligativității efectuării raportului de constatare de către anumiți experți judiciari specializați în unele domenii, așa încât, odată exprimată opinia unui expert, neefectuarea unei noi expertize nu poate justifica o sancțiune atât de severă, precum excluderea probei</p> <p>Locul reglementării este inoportun și nu are legătura cu desfășurarea procesului penal. Raspunderea specialistului este și trebuie să fie reglementată în cadrul actelor normative care le organizează activitatea și nu în codul de procedură penală.</p> <p>Plasată în acest context nici măcar nu se poate banui care este efectul acestei reglementări din punct de vedere procesual-penal.</p> <p>Propunerea de modificare nu are nicio legătură cu prezumția de nevinovăție, cu actele normative europene, cu jurisprudența CEDO și cu jurisprudența CCR.</p> <p>Nu se impune modificarea acestui articol în sensul propus în proiect, și revenirea la forma anterioară modificării operate prin OUG nr.18/2016. De asemenea, obligativitatea efectuării expertizei intră în contradicție cu disp. art.100 alin. 4 CPP.</p> <p>Oportunitatea administrării unei probe trebuie să rămână atributul organului judiciar în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei și poziția părților implicate.</p> <p>În modalitatea în care este propusă modificarea apare ca fiind obligatorie un procedeu probatoriu, pentru prima teză, chiar și în situația în care raportul de constatare nu este contestat. Or, aprecierea concluziilor unui raport este atributul organului judiciar și astfel, obligarea la efectuarea unei expertize pentru o apreciere pur subiectivă apare ca nefiind oportună și nici măcar justificată.</p> <p>Propunerea de modificare nu are nicio legătură cu prezumția de nevinovăție, cu actele normative europene, cu jurisprudența CEDO și cu jurisprudența CCR.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 175 alin. 2 - Expertul are dreptul să ia cunoștință de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei.</p>	<p>La articolul 175, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: „(2) Expertul are dreptul să ia cunoștința de materialul dosarului necesar pentru efectuarea expertizei. Expertul se va raporta la toate actele și înscrisurile depuse în probațiune la dosarul cauzei și nu se va limita doar la concluziile rapoartelor de constatare tehnico-științifice efectuate în cauză de specialiștii organelor de urmărire penală, având acces la toate datele și informațiile la care au avut acces acești specialiști. De aceleași drepturi beneficiază și experții independenți autorizați, desemnați potrivit art. 172 alin. (8).”</p>	<p>Expertul se raportează întotdeauna la obiectivele stabilite de instanța de judecată sau de organul de urmărire penală. În raport obiectivele stabilite, expertul va avea la dispoziție materialul de urmărire penală sau de cercetare judecătorească relevante sub acest aspect.</p> <p>Intervenția legiuitorului arată necunoaștere sau ignoranță și nu surprinde semnificația instituțiilor juridice:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Expertul se va baza în efectuarea expertizei pe mijloacele de probă administrate până la momentul efectuării expertizei, mijloace de probă care rezultă din efectuarea unui procedeu probatoriu, după ce acesta a fost în prealabil încuviințat de organul judiciar. - Expertul nu are nicio competență în a admite vreun mijloc de probă, fie că sunt denumite înscrisuri sau altfel. - Expertul nu va efectua o expertiză pe baza înscrisurilor “depuse” în probațiune, nu înainte ca acestea să fie încuviințate de instanța sau organul de urmărire penală. <p>Astfel, modificarea propusă nu are fundament sau logică juridică. Nu se impune modificarea acestui articol în sensul propus în proiect. Nu poate fi echivalat expertul-parte cu expertul desemnat de către organul judiciar. Experții independenți autorizați sunt experți desemnați la solicitarea părților sau a subiecților procesuali principali. Aceștia sunt plătiți și nominalizați de către părți sau subiecți procesuali principali și prestează o activitate în interesul părții sau subiectului care i-a solicitat. Rolul lor nu este acela de a efectua expertiză, ci de a asista partea în stabilirea obiectivelor expertizei, în analizarea efectuării acesteia și în evaluarea rezultatelor expertizei.</p>
<p>Art. 178 (1) După efectuarea expertizei, constatările, clarificările, evaluările și opinia expertului sunt consemnate într-un raport. (2) Când sunt mai mulți experți se întocmește un singur raport de expertiză.</p>	<p>La articolul 178, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2 ind. 1), cu următorul cuprins: „(2 ind. 1) Experții independenți autorizați, desemnați potrivit art. 172 alin. (8) participă împreună cu experții</p>	<p>Fără observații</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Opiniile separate se motivează în același raport.</p> <p>(3) Raportul de expertiză se depune la organul judiciar care a dispus efectuarea expertizei.</p> <p>(4) Raportul de expertiză cuprinde:</p> <p>a) partea introductivă, în care se arată organul judiciar care a dispus efectuarea expertizei, data când s-a dispus efectuarea acesteia, numele și prenumele expertului, obiectivele la care expertul urmează să răspundă, data la care a fost efectuată, materialul pe baza căruia expertiza a fost efectuată, dovada încunoștințării părților, dacă au participat la aceasta și au dat explicații în cursul expertizei, data întocmirii raportului de expertiză;</p> <p>b) partea expozitivă prin care sunt descrise operațiile de efectuare a expertizei, metodele, programele și echipamentele utilizate;</p> <p>c) concluziile, prin care se răspunde la obiectivele stabilite de organele judiciare, precum și orice alte precizări și constatări rezultate din efectuarea expertizei, în legătură cu obiectivele expertizei.</p> <p>(5) În situația în care expertiza a fost efectuată în lipsa părților ori a subiecților procesuali principali, aceștia sau avocatul lor sunt încunoștințați cu privire la întocmirea raportului de expertiză și cu privire la dreptul la studierea raportului.</p>	<p>desemnați de organele judiciare la efectuarea expertizei. Opiniile separate ale acestora se consemnează în cuprinsul raportului de expertiză întocmit de experții desemnați de organele judiciare.”</p>	

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>ART. 181^{^1} Obiectul constatării și raportul de constatare (1) Organul de urmărire penală stabilește prin ordonanță obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul și termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea. (2) Raportul de constatare cuprinde descrierea operațiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor și echipamentelor utilizate și concluziile constatării.</p>	<p>La articolul 181 alin. 1, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins: „(3) Dispozițiile art. 173 alin. (4), art. 177 și art. 178 alin. (2) se aplică în mod corespunzător”.</p>	<p>Solicitam respingerea acestui amendament. Constatarea se dispune în situații de urgență, incompatibile cu efectuarea unei proceduri complexe care se desfășoară într-un interval de timp îndelungat, așa cum este procedura expertizei. Practic prin acest articol se transformă constatarea într-o expertiză denumită constatare.</p>
<p>Art. 209 - (11) Suspectului sau inculpatului reținut i se înmânează un exemplar al ordonanței prevăzute la alin. (10).</p>	<p>La articolul 209, alineatul (11) se modifică și va avea următorul cuprins: "(11) Suspectului sau inculpatului reținut i se înmânează un exemplar al ordonanței prevăzute la alin. (10) <u>împreună cu întregul material probator administrat.</u>"</p>	<p>Utilizarea expresiei “i se înmânează” materialul de urmărire penală conduce la ideea că i se predă inculpatului o copie a dosarului. Or, inițiatorul nu a luat în considerare că unele dosare au sute sau mii de volume și că, în orice caz, inculpatul nu le poate depozita la locul de detenție. Pe de altă parte, având în vedere dispoziția propusă la art. 10 alin. 2 C.p.p., potrivit căreia avocatului i se pune la dispoziție materialul de urmărire penală în format electronic, această dispoziție constituie o simplă încercare de a pune în dificultate organele de urmărire penală, existând o imposibilitate obiectivă de respectare a normei legale propuse. În plus, inițiatorul omite faptul că la momentul reținerii pot fi în desfășurare metode de supraveghere tehnică, acestea, în mod evident neputând fi puse la dispoziția inculpatului.</p>
<p>Art. 213 alin. 2 - Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului.</p>	<p>Art. 213 alin. (2) se modifică și va avea următorul conținut: ”(2) Judecătorul de drepturi și libertăți sesizat conform alin. (1) fixează termen de soluționare în camera de consiliu și dispune citarea inculpatului. Contestația formulată de inculpat se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.</p>	<p>Soluția legislativă introdusă la art.213 alin.2 Cod procedură penală reprezintă o abatere nejustificată de la regula generală statornicită de art.268 alin.1 Cod procedură penală, întrucât decăderea ca sancțiune intervine atunci când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen. În cazul soluționării plângerii împotriva ordonanței procurorului, judecătorul nu acționează în vederea unui drept propriu, a cărui nerespectare să atragă încetarea efectelor măsurii preventive, astfel că măsura controlului judiciar nu poate înceta de drept prin simpla intervenție a unor motive, ce ar putea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	Termenul de 5 zile este termen de decădere, sub sancțiunea încetării efectelor măsurii preventive.”	<p>atrage nesoluționarea plângerii în termenul de 5 zile. De altfel, nerespectarea acestui termen se poate datora și unor motive obiective, precum lipsa de apărare, necesitatea pregătirii apărării sau incidentele procedurale privind îndeplinirea procedurii de citare, toate aceste cauze neputând profita suspectului sau inculpatului, care prin propria sa voință ar putea tergiversa și el judecata cauzei.</p> <p>Potrivit art. 268 alin. 1 C.p.p., când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen.</p> <p>Inițiatorul nu cunoaște efectele nerespectării termenului de decădere, inventând sancțiuni care nu există din punct de vedere procesual penal.</p> <p>Încetarea de drept a măsurilor preventive este reglementată de disp. Art. 241 C.p.p., condițiile și termenele fiind în mod expres prevăzute de lege.</p>
<p>Art. 218</p> <p>(1) Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).</p> <p>(2) Aprecierea îndeplinirii condițiilor prevăzute la alin. (1) se face ținându-se seama de gradul de pericol al infracțiunii, de scopul măsurii, de sănătatea, vârsta, situația familială și alte împrejurări privind persoana față de care se ia măsura.</p> <p>(3) Măsura nu poate fi dispusă cu</p>	<p>La articolul 218, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”(1) Arestul la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 alin. (1) și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1).”</p> <p>La articolul 218, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (11), cu următorul cuprins:</p> <p>”(11) Măsura arestului la domiciliu a inculpatului poate fi luată și dacă din</p>	<p>Solicitam respingerea acestui amendament deoarece între privarea de libertate și restrângerea libertății de mișcare nu există decât o diferență de intensitate, nu de natură sau de esență.</p> <p>În cauza <i>Guzzardi c. Italia</i>, CEDO a considerat că impunerea unei reședințe obligatorii a reclamantului timp de 16 luni, pe o insulă pustie, având posibilitatea de mișcare pe un perimetru de 2,5 km, constituie o privare de libertate în sensul art. 5 din Convenție.</p> <p>Un element important ce constituie o garanție contra arbitrarului este „calitatea” normelor juridice, sau altfel spus, necesitatea ca legea națională care autorizează privarea de libertate să fie accesibilă și previzibilă, actualele reglementări permițând <i>expressis verbis</i> verificarea jurisprudenței CEDO la luarea măsurilor de prevenție.</p> <p>Pentru aceste considerente, nu sunt aplicabile prevederile art.6 din Convenție la luarea unei măsuri de arest la domiciliu, garanțiile ce trebuie respectate la luarea acestei măsuri fiind cele prevăzute de art. 5 din Convenție, care consacră dreptul la libertate și siguranță.</p> <p>Apreciem că secțiunea privind arestul la domiciliu ar trebui abrogată sau reformată.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>privire la inculpatul față de care există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit o infracțiune asupra unui membru de familie și cu privire la inculpatul care a fost anterior condamnat definitiv pentru infracțiunea de evadare.</p> <p>(4) Persoanei față de care s-a dispus măsura arestului la domiciliu i se comunică, sub semnătură, în scris, drepturile prevăzute la art. 83, dreptul prevăzut la art. 210 alin. (1) și (2), dreptul de acces la asistență medicală de urgență, dreptul de a contesta măsura și dreptul de a solicita revocarea sau înlocuirea acestei măsuri cu o altă măsură preventivă, iar în cazul în care persoana nu poate ori refuză să semneze, se va încheia un proces-verbal.</p>	<p>probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, cumulativ, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constata că privarea sa de libertate este absolut necesară</p> <p>La articolul 220, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alin. (5), cu următorul cuprins:</p> <p>"(5) Luarea măsurii arestului la domiciliu față de persoana față de care mai fusese dispusă o măsură preventivă privativă de libertate, nu se poate baza pe aceleași temeiuri care au fundamentat dispunerea primei măsuri preventive privative de libertate, în lipsa unor temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate."</p>	<p>S-a extras artificial din categoria măsurii preventive a controlului judiciar, acea formă care presupune limitarea libertății de circulație la teritoriul locuinței persoanei față de care se ia această măsură (sunt cazuri în care „domeniul” care constituie locuința infractorului poate însuma sute de hectare), și a fost denumită arest la domiciliu, fiind asimilată arestării preventive.</p>
<p>Art. 223 Condițiile și cazurile de aplicare a măsurii arestării preventive</p> <p>”(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de</p>	<p>La articolul 223, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(2) Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată și dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârșit o infracțiune intenționată contra vieții, o infracțiune prin care s-a cauzat vătămarea corporală</p>	<p>Limitarea cazului de arestare preventivă de la art.223 alin.2 Cod procedură penală nu este în nici un fel motivată și nici justificată de rațiuni obiective, în condițiile în care în lipsa unui text suficient de acoperitor, cum este cel redactat în prezent, numeroase infracțiuni cu un pericol social concret extrem de ridicat pot rămâne în afara măsurii arestării preventive, ca măsură imediată și necesară de înlăturare a unei stări de pericol concret pentru ordinea publică, evidențiată prin stări, date și împrejurări grefate pe circumstanțele reale și cele personale. De altfel, această opțiune a legiuitorului nu este una întemeiată, în condițiile în care inițiatorul proiectului de lege</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive, o infracțiune privind nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive, trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile, acte de terorism, spălare a banilor, falsificare de monede, timbre sau de alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate în mod ilegal, evaziune fiscală, ultraj, ultraj judiciar, o infracțiune de corupție, o infracțiune săvârșită prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică sau o altă infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare și, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constată că privarea sa de libertate este necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică</p>	<p>sau moartea unei persoane, o infracțiune contra securității naționale prevăzută de Codul penal și alte legi speciale, o infracțiune de corupție, o infracțiune de trafic de stupefiante, trafic de arme, trafic de persoane, de terorism și care vizează acte de terorism, falsificare de monede ori alte valori, șantaj, viol, lipsire de libertate, ultraj, ultraj judiciar sau o altă infracțiune comisă cu violență și, cumulativ, pe baza evaluării gravității faptei, a modului și a circumstanțelor de comitere a acesteia, a anturajului și a mediului din care acesta provine, a antecedentelor penale și a altor împrejurări privitoare la persoana acestuia, se constata ca privarea sa de libertate este absolut necesara pentru înlăturarea unei stări de pericol concret pentru ordinea publică”.</p>	<p>impune judecătorului, prin noile dispoziții ale art.223 alin.3 Cod de procedură penală, să motiveze în concret pericolul pentru ordinea publică, ca temei al cazului de arestare, dar îi limitează acestuia posibilitățile de a dispune măsura arestării, prin eliminarea a numeroase infracțiuni, care, independent de limitele speciale ale pedepsei, pot prezenta un pericol social foarte ridicat, ce rezidă inclusiv din circumstanțele personale ale autorului. Bunăoară, sunt eliminate infracțiuni prevăzute de lege cu limite de pedeapsă nu foarte ridicate, dar care, prin natură lor, un pericol social deosebit de ridicat, cum sunt cele referitoare la traficul de substanțe psihoactive, ale căror efecte s-au dovedit devastatoare pentru sănătatea tinerilor, devenind un fenomen extrem de nociv pentru unele din colectivitățile locale expuse unui astfel de trafic, în considerarea poziției lor geografice.</p> <p>Solicitam respingerea amendamentului, pentru urmatoarele motive: Noțiunile de infracțiune de trafic de stupefiante și de trafic de arme au fost declarate neconstituționale prin Decizia CCR nr.553/2015 (în cazul sintagmei trafic de arme s-a reținut în considerente că are aceeași natură cu cea de trafic de stupefiante, care făcea obiectul excepției pct. 14 din decizie).</p> <p>Înlăturarea din enumerarea expresă a unor infracțiuni deosebit de grave precum: <i>spălare a banilor, infracțiunile săvârșite prin sisteme informatice sau mijloace de comunicare electronică; evaziune fiscală; nerespectarea regimului armelor, munițiilor; nerespectarea regimului materialelor nucleare; nerespectarea regimului materiilor explozive; trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile; trafic de droguri, de efectuare de operațiuni ilegale cu precursori sau cu alte produse susceptibile de a avea efecte psihoactive.</i> De asemenea, prin eliminarea dintre infracțiunile pentru care se poate dispune arestarea preventivă a infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 5 ani ori mai mare, sunt înlăturate de la incidența acestei măsuri preventive unele infracțiuni deosebit de grave: tâlhăria sau pirateria comise prin amenințare, infracțiuni contra capacității de luptă a forțelor armate, infracțiuni de genocid (art. 438 alin.1 lit d,e), contra umanității (art. 439 alin. 1 lit. d, j, alin. 2) și de război (440 alin. 1 lit. d), constituirea unui grup</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>infracțional organizat, spălare de bani, contrabandă, furt (inclusiv din locuință), distrugere calificată, delapidare, infracțiuni de serviciu, infracțiuni electorale, infracțiuni contra siguranței și circulației pe drumurile publice, contra înfăptuirii justiției, proxenetismul, actul sexual cu un minor, agresiunea sexuală (atunci când constrângerea se face prin amenințare).</p> <p>Prin această reglementare propusă, expunem populația unui risc inerent de lăsare în libertate a unor infractori periculoși, care vor putea să-și continue liniștit activitatea. În plus, aceste categorii de infractori vor fi încurajate să continue comiterea unor astfel de fapte. Arestarea preventivă nu este doar un instrument juridic destinat asigurării bunei desfășurări a procesului penal, această măsură preventivă este totodată un instrument esențial în asigurarea ordinii și siguranței publice, care este pusă în pericol.</p> <p>Ar trebui lăsată o marjă mai largă de apreciere a judecătorului cu privire la infracțiunile care impun luarea măsurii arestării preventive. Limitarea excesivă a acestor infracțiuni, printr-o reglementare ce se dorește a fi exhaustivă se poate dovedi ulterior foarte deficitară.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 235 - Propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive.</p>	<p>La articolul 235, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) Propunerea de prelungire a arestării preventive împreună cu dosarul cauzei se depun la judecătorul de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive, sub sancțiunea prevăzută de dispozițiile art.268 alin.(1) și eliberarea de îndată a inculpatului.”</p>	<p>Potrivit art. 268 alin. 1 C.p.p., când pentru exercitarea unui drept procesual legea prevede un anumit termen, nerespectarea acestuia atrage decăderea din exercițiul dreptului și nulitatea actului făcut peste termen. Încetarea de drept a măsurilor preventive este reglementată de disp. Art. 241 C.p.p., condițiile și termenele fiind în mod expres prevăzute de lege. Legiuitorul creează în mod artificial un nou caz de încetare de drept a măsurii arestării preventive, ignorând că măsura arestării preventive luată inițial subzistă pentru perioada de timp pentru care a fost dispusă.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 242 - Măsura preventivă se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventivă mai grea, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai grea este necesară pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).</p>	<p>La articolul 242, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) Măsura preventiva se înlocuiește, din oficiu sau la cerere, cu o măsură preventiva mai grea, daca sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia, s-au schimbat temeiurile care au determinat luarea măsurii și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventiva mai grea este absolut necesara pentru realizarea scopului prevăzut la art. 202 alin. (1).”</p>	<p>Solicitam respingerea amendamentului.</p>
<p>Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate.</p> <p>(5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile</p>	<p>La articolul 249, alineatele (4) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins: „(4) Măsurile asigurătorii în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile ce urmează a fi confiscate. Măsurile asigurătorii nu pot depăși o durată rezonabilă și vor fi revocate dacă această durată este</p>	<p>În primul rând, impunerea automată a unei durate maxime pentru măsurile asigurătorii în cuprinsul art.249 alin 4 C.pr.pen. nu ține cont de complexitatea investigațiilor financiare necesar a fi efectuate pentru identificarea produsului infracțiunii, fiind complet artificială. În plus, Legiuitorul nu poate indica care ar fi durata ”rezonabilă” a tuturor proceselor posibile, pentru a putea impune o perioadă fixă în care să fie luate măsurile asigurătorii.</p> <p>În practică, identificarea produsului infracțiunii ocultat sub parvanul unor societăți fictive înființate, de regulă, în jurisdicții off-shore pentru a fi interpușe în acționariatul unor societăți românești nu este o operațiune facilă.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.</p>	<p>depășită sau dacă temeiurile avute în vedere la luarea măsurilor asigurătorii nu mai subzistă. Durata măsurilor asigurătorii în faza de urmărire penală nu poate depăși 1 an, iar durata totală nu poate depăși 3 ani. (5) Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora. În vederea stabilirii valorii bunurilor asupra cărora se vor institui măsuri asigurătorii, organele judiciare care instituie măsura au obligația dispunerii unei expertize evaluatorii sau stabilirii valorii bunurilor în baza grilelor utilizate de Camera Notarilor Publici."</p>	<p>Or, distinct de recuperarea prejudiciului, organele judiciare trebuie să fie preocupate și de dispunerea unor măsuri asigurătorii, în vederea confiscării speciale/confiscării extinse.</p> <p>Reamintim că în materia recuperării produsului infracțiunii este obligatorie, în lumina disp. art. 112 alin 1 lit. e C. pen. și art. 112 alin 6 C. pen., atât confiscarea produselor directe ale infracțiunii - bunurile dobândite prin săvârșirea unor fapte prevăzute de legea penală, cât și produsele indirecte, rezultate din punerea în valoare a produsului infracțiunii, legislația românească fiind aliniată, în aceasta privință, standardelor internaționale în lumina cărora trebuie aplicate dispozițiile din materia recuperării produsului infracțiunii. A nu confisca bunurile produse prin săvârșirea infracțiunilor înseamnă a nesocoti natura măsurii de siguranță a confiscării speciale în sistemul nostru de drept penal: sancțiune de drept penal – fără a fi însă sancțiune penală – caracterul represiv transpus, inter alia, prin posibilitatea constrângerii la executare nefiind aplicabil decât pedepselor, singurele sancțiuni penale autentice: pe cale de consecință, nici principiul personalității răspunderii penale nu este legat indisolubil de sancțiunea de drept penal a confiscării, deoarece această sancțiune nu reprezintă în fapt decât o consecință civilă a săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, având scop eminentement preventiv, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea faptei săvârșite¹.</p> <p>Or, dispozițiile cuprinse în art. 112 alin. (1) lit. e din Cod Penal în vigoare – sediul general al materiei confiscării – nu impun condiția că se poate confisca doar de la proprietar. De lege lata, nicio dispoziție din legea penală română nu interzice aducerea la bugetul statului a produsului infracțiunii din mâinile oricui s-ar găsi. Având în vedere că în domeniul criminalității economico-financiare se apelează, nu de puține ori, la cele mai sofisticate inginerii financiare, derularea unei investigații financiare devine o sarcină formidabilă ce presupune cooperarea tuturor actorilor implicați în procesul de</p>

¹ Constantin Mitrache, „Drept penal român. Partea Generală”, Casa de editură și presă „Șansa” SRL, București, 1997, p. 168.

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>prevenire a infiltrării produsului infracțiunii în circuitul legal² : fie că avem în vedere <i>gatekeeperii</i>, chemați să utilizeze cele mai adecvate standarde de cunoaștere a clientelei (KNOW YOUR CUSTOMER) în vederea depistării riscului de spălare a banilor cu unitățile de informații financiare (FIU-uri)³, cu organele judiciare, dar și cu specialiști din spațiul public sau privat, precum și utilizarea celor mai adecvate tehnologii în reconstituirea fluxurilor financiare.</p> <p>Investigația financiară, a cărei definiție o regăsim în Nota interpretativă a Recomandării nr. 30 a Grupului de Acțiune Financiară Internațională (GAFI/FATF)⁴, devine, așadar, condiție obligatorie pentru recuperarea produsului infracțiunii.</p> <p>Întinderea investigațiilor financiare trebuie să vizeze toate bunurile mobile și imobile ale suspectilor/inculpaților, inclusiv conturile, acțiunile și activele societăților în care aceștia figurează ca împuterniciți, beneficiari reali, asociați sau administratori, situate în țară sau în străinătate, ale soțiilor/fostelor soții ale acestora, ale rudelor de gradul I și ale altor persoane în posesia cărora există bunuri cu privire la care există presupunerea rezonabilă că provin din faptele penale deduse judecății, cu evidențierea tuturor actelor de dispoziție efectuate asupra acestora care se vor identifica în cursul procedurii de îndeplinire a măsurilor asigurătorii.</p> <p>Având în vedere că bunurile reprezentând produsul infracțiunii pot fi mutate în câteva minute sau uneori chiar printr-un simplu click pe mouse, organele judiciare trebuie ca, la luarea măsurilor asigurătorii, să fie extrem de sensibile la factorul timp. Orice întârziere în executarea unui ordin de sechestru după ce a fost luată măsura arestării preventive sau după ce suspectului i s-a dezvăluit natura acuzației poate fi fatală pentru procesul de recuperare a prejudiciului infracțiunii. Decizia privind factorul timp în care trebuie dispuse și aduse la îndeplinire măsurile</p>

² a se vedea și C. Bogdan, Deturnarea entităților cooperatiste, inclusiv a prestatorilor de servicii pentru trusturi și utilități, în Curierul Fiscal, nr 7/2008, p.28-33

³ În România, unitatea de informație financiară este Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. Potrivit art 26 alin. 2 din Legea nr 656/2002, Oficiul are ca obiect de activitate prevenirea și combaterea spălării banilor și a finanțării terorismului, scop în care primește, analizează, prelucrează informații și sesizează, în condițiile art. 8 alin. (1), Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Serviciul Român de Informații

⁴ Nota interpretativa a Recomandarii 30 poate fi consultata la: http://www.fatf-gafi.org/media/fatf/documents/recommendations/pdfs/FATF_Recommendations.pdf, p.97

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>asigurătorii cântărește cel mai greu în economia dosarului: dacă măsurile asigurătorii sunt instituite prea devreme, există riscul ca infractorului să îi poată fi dezvăluită derularea procedurilor și să ceseze bunurile sau activitățile în cadrul cărora manageriază produsul infracțiunii. Cel mai adesea, aceasta se întâmplă atunci când se dispun unele mijloace de supraveghere tehnică, precum percheziții, interceptări, sau când se desfășoară anumite acte procesuale precum audierea martorilor, emiterea unor ordine de arestare, aducerea la cunoștință a învinuirii, emiterea unor ordine de confiscare⁵. Pe cale de consecință, vor deveni dificil de îndeplinit alte activități procesuale având ca obiect strângerea dovezilor privind contribuția altor participanți la mecanismul infracțional, punerea sub supraveghere a conturilor bancare sau a identificării tuturor tipologiilor infracționale⁶. Este crucial ca fondurile să fie blocate în doar câteva ore de la depistare, jurisdicțiile în care acest principiu fundamental al recuperării produsului infracțiunii nu este înțeles constituind adevărate oaze de liniște pentru infractori⁷. Se poate solicita indisponibilizarea produsului infracțiunii în vederea confiscării speciale și după rămânerea definitivă a hotărârii, dacă prin hotărâre s-a dispus confiscarea în echivalent și indisponibilizarea tuturor bunurilor mobile și imobile ale inculpaților, inclusiv a conturilor și activelor societăților comerciale în care aceștia figurează ca împuterniciți, beneficiari reali, asociați sau administratori, situate în țară sau în străinătate, ale soțiilor/fostelor soții ale acestora, ale rudelor de gradul I și ale altor persoane în posesia cărora există bunuri cu privire la care există presupunerea rezonabilă că provin din faptele penale deduse judecătii, cu evidențierea tuturor actelor de dispoziție efectuate asupra acestora care se vor identifica în cursul procedurii de îndeplinire a măsurilor asigurătorii.</p>

⁵Jean-Pierre Brun, Clive ScottKevin, M. Stephenson, Larissa Gray, *Asset Recovery Handbook: A Guide for Practitioners*, Washington, 2011, p.85;

⁶Jean-Pierre Brun, Clive ScottKevin, M. Stephenson, Larissa Gray, *Asset Recovery Handbook: A Guide for Practitioners*, Washington, 2011, p.85;

⁷M. Pieth, prefață la International Centre for Asset Recovery, *Tracing Stolen Assets: a Practitioner's Handbook*, Basel Institute on Governance(ediția a II-a), 2010

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Însă, deși pledăm pentru îmfăptuirea justiției cu celeritate, precizăm că durata rezonabilă a unui proces penal nu poate fi apreciată în abstracto de legiuitor, deoarece s-ar depăși limitele puterii legislative. În acest sens, CEDO a statuat într-o jurisprudență constantă că, în ceea ce privește caracterul rezonabil al duratei procedurii trebuie să fie apreciat în lumina circumstanțelor cauzei și cu trimitere la următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților competente, precum și miza litigiului pentru reclamant.</p> <p>Chiar dacă pe parcursul procesului penal s-ar antama durata nerezonabilă a procedurilor, este important ca sechestrul să fie menținut până în etapa la deliberării: în mod just se afirmă în doctrina de specialitate că drepturile pe care o persoană le are asupra unei alte persoane, în particular creanțele, indiferent de faptul că sunt de origine legală, contractuală, delictuală sau quasi delictuală, nu au valoare decât în măsura în care ele pot fi exercitate⁸.</p> <p>Conchizând, apreciem că impunerea de plano a unei durate maxime a măsurilor asigurătorii este o instituție străină Dreptului procesual. FJR solicită respingerea modificărilor preconizate în cuprinsul art 64 din Proiect vizand modificarea 249 alin 5 C pr pen, în considerarea argumentului că și persoana în posesia/proprietatea căreia se află produsul infracțiunii ar putea fi obligată la plata cheltuielilor judiciare, conform standardelor CEDO și Directivei nr.42/2014 Statul român având obligația de a le consacra participarea în calitate de parte în procedurile de confiscare si in mod corelativ ar trebui revăzut și disp.art.249 alin.5 C.pr.pen, deoarece si impotriva bunurilor acestor persoane s-ar putea institui sechestre in vederea garantarii platii cheltuielilor judiciare.</p>

⁸T. Briciu, Măsurile asigurătorii în procesul civil, Editura C.H. Beck, București, 2008, p.1.

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>De lege lata, în etapa cercetării judecătorești, în etapa apelului, judecătorul are obligația de a cita, conform disp art 366 C pr pen, terții a căror bunuri ar putea fi indisponibilizate în vederea unei viitoare confiscări extinse/speciale, acordându-le garanțiile exercitării drepturilor la apărare, terții fiind citați, după luarea sechestrului, având posibilitatea de a studia dosarul și de a solicita judecătorului cauzei reanalizarea situației lor: dacă se constată că măsura de indisponibilizare ar viza patrimoniul unui terț de bunăcredință, măsura se ridică de îndată. Dacă cererea se respinge, devine obligatorie obligarea tertului la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat conform dis part 275 alin 2 C pr pen.</p>
<p>Art. 250 alin. 6 - Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată*) poate face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii.</p> <p>Art. 250 Contestarea măsurilor asigurătorii (1) Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia suspectul ori inculpatul sau orice altă</p>	<p>La articolul 250, alineatul (6) se modifică și va avea următorul cuprins: „(6) Împotriva măsurii asigurătorii precum și a modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la data dispunerii sau a punerii în executare a măsurii, după caz.</p> <p>La articolul 250, după alineatul (9) se introduce un nou alineat, alin. (10), cu următorul cuprins: „(10) Suspectul, inculpatul sau orice altă persoană interesată poate formula o nouă contestație ori de câte ori intervin</p>	<p>Solicităm respingerea modificărilor preconizate în cuprinsul art 65-67 din Proiect vizând introducerea unor cai de atac împotriva ordinelor de sechestr dispuse în procedura de camera preliminară/faza de judecată/ori de câte ori se considera necesar, în considerarea următoarelor argumente: În prezent, legislația română permite analiza cu respectarea tuturor garanțiilor impuse de exigențele respectării dreptului la un proces echitabil a pretențiilor oricărei persoane interesate, inclusiv a tertilor ce ar putea fi lezați prin luarea/aducerea la îndeplinire a unui ordin de sechestr/confiscare dispus de instanța, chiar și faza apelului, nefiind necesară introducerea unor noi căi de atac împotriva măsurilor asigurătorii dispuse de instanță. De lege lata, analiza în cursul judecătii (fază în care intră și etapa apelului, potrivit arhitecturii Codului român de procedură penală) a obligativității luării măsurii sechestrului asigurător în vederea confiscării speciale se justifică față de dispozițiile art. 249 C. pr. pen. raportat la art. 107 alin. (3) C. pen. și art. 112 alin. (1) lit. e) C. pen. ori de câte ori organul de urmărire penală nu dispune aceste măsuri în faza de urmărire penală, mai ales că prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal nu s-au adus modificări și unor texte din legislația specială care consacră obligativitatea măsurilor asigurătorii</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.</p> <p>(2) Contestația nu este suspensivă de executare.</p> <p>(3) Procurorul înaintea judecătorului de drepturi și libertăți dosarul cauzei, în termen de 24 de ore de la solicitarea dosarului de către acesta.</p> <p>(4) Soluționarea contestației se face în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă. Participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(5) Dosarul cauzei se restituie procurorului în termen de 48 de ore de la soluționarea contestației.</p> <p>(5¹) Dacă, până la soluționarea contestației formulate conform alin. (1), a fost sesizată instanța prin rechizitoriu, contestația se înaintea, spre competență soluționare, judecătorului de cameră preliminară. Dispozițiile alin. (4) se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(6) Împotriva modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii luate de către judecătorul de cameră preliminară ori de către instanța de judecată, procurorul, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată*) poate</p>	<p>împrejurări noi referitoare la măsura asigurătorie dispusă."</p>	<p>Proportionalitatea ingerinței aduse dreptului de proprietate a reclamantului trebuie analizată, la luarea măsurii, în raport cu interesul general al statului Având în vedere valoarea deosebit de ridicată a produsului infracțional de recuperat pentru bugetul de stat, apreciem că sechestrul trebuie în mod obligatoriu a fi menținute până la deliberare, judecătorul fiind obligat, în exercitarea atribuțiilor de imperium, ca atunci când dispune prin hotărâre un ordin de confiscare, să îi asigure efectivitatea prin dispunerea/menținerea unui sechestrul (în doctrina de specialitate -<i>Rudy Laher</i>, Imperium et jurisdictio en droit judiciaire privé- afirmându-se, de altfel, că doar prin jocul dialectic permanent între jurisdictio și imperium Dreptul procesual poate garanta triumful normelor de drept substanțial). Raționând altfel, am acredita ideea că voința legiuitorului unui stat membru al Uniunii Europene ar fi aceea că recuperarea produsului infracțiunii să se facă doar pe hârtie, Statul român fiind în incapacitate de a recupera banii sifonați la buget.</p> <p>Exempli gratia, în practica instanelor judecătorești, instanța supremă a hotărât că sentința prin care prima instanță a dispus luarea unei măsuri asigurătorii poate fi atacată cu apel sub acest aspect de către orice persoană fizică sau juridică ale cărei drepturi legitime au fost vătămăte nemijlocit prin măsura asigurătorie dispusă de prima instanță, în temeiul art. 409 alin. (1) lit. f) C. proc. pen. În consecință, contestația formulată împotriva dispoziției cuprinsă în sentință, prin care prima instanță a luat o măsură asigurătorie, este inadmisibilă, o astfel de dispoziție putând fi cenzurată prin exercitarea căii de atac a apelului. În speță, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că, în afara căilor de atac prevăzute de lege nu pot fi folosite alte mijloace procedurale în scopul de a obține reformarea sau retractarea unei hotărâri judecătorești, astfel că recunoașterea admisibilității contestațiilor ar constitui o încălcare a principiului legalității căilor de atac și, din acest motiv, apare ca o soluție inadmisibilă în ordinea de drept. Însă, în principiu, calificarea greșită de către parte a căii de atac exercitate nu poate răpi dreptul acesteia la respectiva cale de</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>face contestație la acest judecător ori la această instanță, în termen de 3 zile de la data punerii în executare a măsurii</p> <p>(7) Contestația nu suspendă executarea și se soluționează, în ședință publică, prin încheiere motivată, cu citarea părților, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia. Participarea procurorului este obligatorie.</p> <p>(8) După rămânerea definitivă a hotărârii, se poate face contestație potrivit legii civile numai asupra modului de aducere la îndeplinire a măsurii asigurătorii.</p> <p>(9) Întocmirea minutei este obligatorie.</p> <p>Contestarea măsurilor asigurătorii dispuse în cursul judecății</p> <p>(1) Împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea unei măsuri asigurătorii de către judecătorul de cameră preliminară, de instanța de judecată sau de instanța de apel, inculpatul, procurorul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare. Contestația se depune, după caz, la judecătorul de cameră preliminară, instanța de judecată sau instanța de apel care a pronunțat încheierea atacată și se înaintează, împreună cu dosarul cauzei, după caz, judecătorului de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară, respectiv instanței ierarhic superioare, în termen</p>	<p>La articolul 2501, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:</p> <p>„(4) Inculpatul, procurorul sau orice alta persoana interesată poate formula o nouă contestație atunci când au intervenit împrejurări noi referitoare la măsura asiguratorie dispusă.”</p>	<p>atac, întrucât căile de atac nu sunt cele menționate de părți, ci acelea prevăzute de lege. (<u>Decizia nr. 1533 din 13 decembrie 2016 pronunțată de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție având ca obiect contestație măsuri asigurătorii dispuse prin sentință</u>)</p> <p>În plus, în etapa cercetării judecătorești, în etapa apelului, judecătorul are obligația de a cita, conform disp art 366 C pr pen, terții a căror bunuri ar putea fi indisponibilizate în vederea unei viitoare confiscări extinse/speciale, acordându-le garanțiile exercitării drepturului la apărare, terții fiind citati, după luarea sechestrului, având posibilitatea de a studia dosarul și de a solicita judecătorului cauzei reanalizarea situației lor: dacă se constată că măsura de indisponibilizare ar viza patrimoniul unui terț de bunăcredință, măsura se ridică de îndată.</p> <p>Nu în ultimul rând, în situația în care ordinul de sechestru/confiscare s-ar dispune direct prin decizia asupra fondului, în apel, împotriva luării ordinului de sechestru/confiscare terții care ar putea fi lezați de luarea sechestrului ar avea deschisă de plano posibilitatea să formuleze o contestație la executare vizând o nelămurire la hotărârea ce se execută, întemeiată pe disp.art.598 alin.1 litc C pr.pen. Aceasta cale de atac se soluționează de către aceiași judecători care au soluționat cauza în apel, orice interpretare contrară care ar permite introducerea unei cai suplimentare de atac împotriva unei hotărâri ramase definitive fiind de natură să lezeze principiul autorității de lucru judecat al hotărârilor penale ramase definitive.</p> <p>În acest context, opțiunea legiuitorului de a introduce noi căi de atac împotriva ordinelor de sechestru dispuse de instanțele de judecată nu se justifică în raport cu exigențele europene și nu ar face decât să temporizeze inutil judecata cauzei într-un termen rezonabil.</p> <p>În textul de lege, modificările preconizate sunt fundamentate pe Decizia Curții Constituționale nr.24/2016, prin care forul nostru constituțional a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art.250 alin.6 C.pr.pen, în condițiile în care excludeau posibilitatea exercitării controlului de o instanță superioară asupra sechestrului</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>de 48 de ore de la înregistrare.</p> <p>(2) Contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de cameră preliminară de la Secția penală a Înaltei Curte de Casație și Justiție a luat o măsură asigurătorie se soluționează de un complet format din 2 judecători de cameră preliminară, iar contestația împotriva încheierii prin care Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță sau în apel, a luat o măsură asigurătorie se soluționează de Completul de 5 judecători.</p> <p>(3) Contestația formulată potrivit alin. (1) nu este suspensivă de executare. Contestația se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare, în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea inculpatului și a părților interesate care au formulat-o. Prevederile art. 425¹ și următoarele se aplică în mod corespunzător.</p>		<p>dispuse prin deciziile pronunțate de instanțele de apel, rămase definitive.</p> <p>Prin prezentul demers reamintim că din moment ce procedura de luare a sechestrului nu privește „temeinicia” unei acuzații penale în sensul art. 6 par. 1 din Convenție, nu există nici un argument de ordin logico-juridic care să impună obligativitatea exercitării unei căi de atac împotriva dispoziției de indisponibilizare: de altfel, că existența dublului grad de jurisdicție nu figurează printre garanțiile dreptului la un proces echitabil, consacrate în disp.art.6 din Convenția europeană a drepturilor omului și îndatoririlor fundamentale⁹ recunoaște și forul nostru de contencios constituțional, după cum rezultă din Decizia nr. 207 din 31 martie 2015. Pentru a conchide altfel, trimitem, din nou, la explicațiile noastre exhaustive privind natura juridică a sechestrului și confiscării în sistemul nostru de drept, cu convenitele referiri la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, pentru a demonstra lipsa de fundament a susținerii hative a autorului excepției de neconstituționalitate a împrerurării că standardele CEDO asimilează confiscarea cu o pedeapsă, fără nicio trimitere la jurisprudența CEDO relevantă¹⁰.</p> <p>După ce am exclus, ab initio, justificarea Curții Constituționale potrivit căreia dreptul la o cale efectivă de atac este inclusă printre garanțiile unui proces echitabil, am verificat în ce măsură rezistă testului logico-juridic cealaltă explicație oferită de Curte pentru a legifera o cale de atac împotriva sechestrului asigurător atunci când măsura se ia în vederea garantării unui ordin de confiscare, am justificat și de ce măsurile de siguranță a confiscării speciale și a</p>

⁹ Convenția europeană a drepturilor omului și îndatoririlor fundamentale a fost ratificată de Statul român prin Legea nr. 30/1994 privind ratificarea Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor adiționale la această convenție, publicată în M.of., partea I, din 31.05.1994

¹⁰C.Bogdan, Unele precizări privind calea de atac împotriva sechestrului dispus în faza de judecata a apelului, în lumina principiilor statuate în Deciziei nr. 24 din 20 ianuarie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.250 alin.(6) din Codul de procedură penală, <https://www.juridice.ro/439488/unele-precizari-privind-calea-de-atac-impotriva-sechestrului-dispus-in-faza-de-judecata-a-apelului-in-lumina-principiilor-statuete-in-deciziei-nr-24-din-20-ianuarie-2016-referitoare-la-exceptia-de-n.html>, C.Bogdan, Observații critice privind regimul recuperării produsului infracțiunii în procesul de transpunere a Directivei nr.42/2014, <https://www.juridice.ro/511397/observatii-critice-privind-regimul-recuperarii-produsului-infracțiunii-procesul-de-transpunere-directivei-nr-422014.html>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>cele extinse nu sunt pedepse în sensul art.7 CEDO, așa cum argumentează în mod contrar realității Avocatul Poporului într-un document public, apt să producă consecințe juridice, forțând interpretarea forului de contencios constituțional care a ridicat standardul peste cel stabilit de CEDO și a precizat expres acest lucru în paragrafele 27-28 a Deciziei.</p> <p>Pornim de la premisa că a nu confisca, cu titlu de confiscare specială sau cu confiscare extinsă, bunurile produse prin săvârșirea infracțiunilor deduse judecății sau a a altor activități infracționale, după caz, înseamnă a nesocoti natura măsurii de siguranță a confiscării speciale/confiscării extinse în sistemul nostru de drept penal: sancțiuni de drept penal – fără a fi însă sancțiuni penale – caracterul represiv transpus, inter alia, prin posibilitatea constrângerii la executare nefiind aplicabil decât pedepselor, care sunt singurele sancțiuni penale autentice: pe cale de consecință, principiul personalității răspunderii penale nu este legat indisolubil de sancțiunea de drept penal a confiscării, deoarece această sancțiune nu reprezintă în fapt decât o consecință civilă a săvârșirii unei fapte prevăzute de legea penală, având scop eminent preventiv, putând fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea faptei săvârșite.</p> <p>Vom arăta ca de lege lata sistemul nostru de drept în materia recuperării produsului infracțiunii este dotat cu garanțiile consacrate în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului: este nepotrivit a se concluziona, pe cale de consecință, că încalcă dispozițiile constituționale judecătorul care oferă posibilitatea persoanei asupra bunurilor aflate în posesia/detenția căreia s-a dispus măsura sechestrului asigurător în vederea confiscării speciale sau a confiscării extinse să-și formuleze apărările pe care le consideră necesare încalcă art.44 alin 8 din Constituție; la fel de nepotrivită este aserțiunea potrivit căreia produsul infracțiunii nu poate fi sechestrat prin decizie de către instanța de apel, de vreme ce dispunerea măsurii de indisponibilizare a sechestrului este obligatorie ori de câte ori legea dispune, inclusiv în vederea confiscării speciale/confiscării</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>extinse, cu condiția respectării garanțiilor prevăzute în articolele 6 paragraf 1 latura civilă și articolul 1 din Primul protocol adițional la Convenția EDO, deoarece a devenit deja un truism afirmația că doar o represiune penală desfășurată în condițiile prevăzute de lege și cu stricta respectare a garanțiilor procesuale duce la realizarea rolului civilizator pe care Justiția și Dreptul îl au în societatea umană.</p> <p>În fapt, de lege lata, se impune a se observa, contrar mențiunilor inserate în Decizia Curții Constituționale nr.24/2016, criticată de noi în doctrină, Codul român de procedură penală oferă cadrul legal și garanțiile necesare instanțelor ca la deliberare să poată analiza dacă se mai impune menținerea unui sechestr dispus de completul de judecată în vederea recuperării produsului infracțiunii și totodată, corolar al împrejurării că au fost citați terții în posesia/detenția cărora se aflau bunuri sechestrului în vederea confiscării speciale/confiscării extinse, în cadrul prevăzut de disp.art.366 alin.3 C.pr.pen., le-a fost asigurat dreptul la apărare, le-a fost acordată posibilitatea să ofere o explicație plauzibilă modalității în care au dobândit bunul vizat, cu respectarea garanțiilor dreptului la un proces echitabil conținute în art. 6 par.1 la Convenția Europeană a drepturilor omului și a Primului protocol adițional la Convenție, nimic nu împiedică instanța de apel să dispună sechestrul asigurător direct prin decizie definitivă.</p> <p>Având în vedere că garanțiile dublului grad de jurisdicție nu figurează printre garanțiile dreptului la un proces echitabil, iar sistemul nostru de drept permite, de lege lata, luarea unei dispoziții de sechestr/confiscare cu respectarea tuturor garanțiilor dreptului la un proces echitabil, consacrate în art 6 par.1 Convenția EDO, și cu prevederile Directivei 42/2014, apreciem că se impune, de urgență, retragerea din Proiect a textelor de lege care permit introducerea unei căi de atac împotriva ordinelor de sechestr pronunțate de instanțele de judecată.</p> <p>Apreciem, în plus, din lecturarea dispozițiilor tranzitorii, că aceste modificări ar afecta toate hotărârile judecătorești pronunțate până la intrarea în vigoare a Legii de modificare, fapt ce ar atrage încălcarea principiului securității juridice, condiție sine qua non a respectării dreptului la un proces echitabil.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 265 Mandatul de aducere</p> <p>Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă această măsură se impune în interesul rezolvării cauzei.</p>	<p>La articolul 265, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(2) Suspectul sau inculpatul poate fi adus cu mandat de aducere, chiar înainte de a fi fost chemat prin citație, dacă acesta este cercetat pentru săvârșirea uneia din infracțiunile la care face referire art. 223 alin. (2) sau există una din situațiile enumerate la art. 223 alin. (1)”.</p>	<p>Motivele care susțin modificarea adusă art.265 alin.2 Cod procedură penală sunt insuficient motivate, iar practica unor organe de urmărire penală nu poate fi adusă ca argument legislativ, atâta vreme cât ea nu este împărtășită și de instanțele de judecată și nici nu este una generalizată la nivelul întregului sistem judiciar. De aceea, limitarea câmpului de aplicare a mandatului de aducere nu are o bază obiectivă, asigurarea prezenței suspectului sau inculpatului în fața organului judiciar fiind o chestiune de oportunitate, care trebuie apreciată de la caz la caz, în funcție de particularitățile fiecărei spețe, necesitatea aflării adevărului sau împiedicării riscului de fugă și alte asemenea elemente.</p> <p>Solicităm respingerea amendamentului, deoarece situația care ar putea impune aducerea cu mandat a suspectului sau a inculpatului nu trebuie să fie condiționată de natura infracțiunii, ci de persoana acestuia (riscul de a se sustrage, de a împiedica desfășurarea urmăririi penale), de împrejurările cauzei, etc.</p> <p>Exigențele art. 6 din Convenție cu privire la dreptul la un proces echitabil, implică și o componentă privind termenul rezonabil. Aducerea suspectului sau inculpatului cu mandat de aducere, nu îi încalcă acestuia niciun drept și nu îi produce nicio vătămare.</p>
<p>ART. 267 - Accesul la bazele electronice de date</p> <p>(1) În vederea realizării procedurii de citare, a comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfășurarea procedurilor, procurorul sau instanța au drept de acces direct la</p>	<p>La art. 267, alin. (2) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>(2) Organele administrației de stat care dețin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanța de judecată în vederea asigurării accesului direct al acestora la</p>	<p>Prin modificarea art. 267 alin. 2 din Codul de procedură penală, organele judiciare vor fi private de un instrument indispensabil în investigarea infracțiunilor și anume accesul rapid la informații pentru a putea acționa eficient pentru descoperirea faptelor.</p> <p>Trebuie menționat că orice instituție este obligată să comunice organelor judiciare orice informații necesare în cadrul unei anchete, iar prin accesul la bazele de date crește doar viteza de reacție pentru identificarea rapidă a autorilor unei infracțiuni.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>bazele electronice de date deținute de organele administrației de stat.</p> <p>(2) Organele administrației de stat care dețin baze electronice de date sunt obligate să colaboreze cu procurorul sau cu instanța de judecată în vederea asigurării accesului direct al acestora la informațiile existente în bazele electronice de date, în condițiile legii.</p>	<p>informațiile existente în bazele electronice de date, în scopul comunicării actelor de procedură sau a aducerii cu mandat la desfășurarea procedurilor, în condițiile legii. Este interzis organelor administrației de stat să furnizeze date și informații din bazele electronice de date la care părțile, experții parte sau avocații părților nu au asigurat accesul, pentru garantarea principiului egalității de arme.”</p>	<p>Nu poate fi condiționat accesul organelor judiciare la instrumente investigative de acordarea aceluiași drept și autorilor infracțiunilor. Dreptul la apărare presupune garanții pentru persoana cercetată, nu eliminarea instrumentelor la care are acces organele judiciare, pentru a-l împiedica să descopere infracțiunile săvârșite.</p> <p>De asemenea, considerăm că dreptul la apărare și egalitatea armelor sunt asigurate prin posibilitatea ca suspectul/inculpatul și apărătorul acestuia să ia cunoștință de datele astfel obținute și, în cazul în care consideră necesar, prin solicitarea de probe suplimentare, iar aceste garanții se regăsesc deja în Codul de procedură penală.</p> <p>Principiul egalității de arme nu presupune asigurarea accesului părților, experților parte sau avocaților părților la bazele electronice de date deținute de către organele administrației. Ceea ce trebuie asigurat acestora este posibilitatea de a contesta veridicitatea datelor, cea ce este asigurat în prezent. Prin această modificare nu se urmărește permiterea accesului persoanelor sus menționate la respectivele baze de date, ci blocarea accesului organelor judiciare la acele baze de date.</p> <p>Suspecții sau inculpații au posibilitatea contestării folosirii în procesul penal a acestor date sau informații. O imposibilitate <i>de plano</i> a obținerii acestora nu este de natură să contribuie la atingerea scopului procesului penal.</p>
<p>Art. 281 alin. 1 lit. b) - competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;</p>	<p>La articolul 281, alineatul (1) litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„b) competența materială și după calitatea persoanei, a organului de urmărire penală, competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când urmărirea penală respectiv judecata a fost efectuată de un organ de urmărire penală/o instanță necompetentă după materie sau calitatea persoanei;”</p>	<p>Inițiatorul nu renunța și infatisează un alt motiv de tergiversare a soluționării cauzei decât pastrează, cel puțin, la nivel de principiu, disp.prev. de art.8 C.proc.pen. în componenta referitoare la termenul rezonabil de desfășurare a procedurilor judiciare.</p> <p>În mod nerezonabil și fără justificare extinde sfera cazurilor de necompetență dar și sfera sancțiunilor care intervin prin modificarea disp.prev.de art.281 alin.1 lit.b) C.proc.pen., respectiv nulitatea absolută.</p> <p>Deși legiuitorul inițial a considerat că numai necompetența materială și după calitatea persoanei a instanței <i>inferioare</i> celei competente este de natură a leza drepturilor procesuale ale inculpatului, în chiar esența lor și astfel se justifică și momentul procesual până la care poate fi reclamată încălcarea dar și sancțiunea care intervine,</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>La articolul 281, alineatul (1) după litera b) se introduce o nouă literă, lit. b1), cu următorul cuprins: "b1) competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală</p> <p>La articolul 282, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: "(2)Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate, precum și din oficiu, de către judecătorul de drepturi și libertăți, judecătorul de cameră preliminară și instanța de judecată."</p>	<p>nulitatea absoluta, initiatorul, fara explicatie si fara legatura cu dreptul aparat, extinde inexplicabil sfera si sanctiunea, apreciind fara studiu si prezumand in mod absolut ca o instanta sau un organ de urmarire penala superior instantei sau organului de urmarire penala competent sa solutioneze cauza, ar fi „necompetent” profesional sa participe la dezlegarea ei.</p> <p>Atfel spus, nu mai este luata in considerare experienta profesionala a magistratilor care functioneaza la instante sau parchete superioare si nu mai are relevanta acest aspect, initiatorul prezumand absolut o lipsa de pregatire profesionala demna de a fi sanctionata la modul cel mai dur, prin desfiintarea tuturor actelor procedurale si procesuale efectuate in acea cauza, dar avand pretentia, de ce nu, a solutionarii cu celeritate a cauzei, stiut fiind faptul ca magistratii, la nivel de efectiv, vor fi direct afectati de noile modificari ale legilor justitiei.</p> <p>De altfel, privitor la necompeteta parchetelor, in cuprinsul deciziei nr. 302/2017, Curtea Constitutionala a precizat în paragraful 48 că nu poate fi de acceptat ca un parchet ierarhic inferior să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală în cauze care, potrivit legii, sunt date în competența unui parchet ierarhic superior, confirmand astfel că numai necompetența organelor judiciare inferioare poate constitui motiv de nulitate absolută.</p> <p>Art. 282 alin. 2 – Fara observatii</p>
<p>Art. 290 alin. 1 - Denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.</p>	<p>La articolul 290, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) Denunțul este încunoștințarea făcută de către o persoană fizică sau juridică despre săvârșirea unei infracțiuni.”</p>	<p>La alin. 1 se propune un text identic cu cel in viogare</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>La articolul 290, după alin. (1), se introduc două noi alineate, alin. (1)¹ și (1)²</p> <p>„(11) Pentru ca o persoană să beneficieze de dispozițiile referitoare la reducerea limitelor de pedeapsă denunțul trebuie să fie depus într-un termen de maxim 6 luni de la data la care persoana a luat cunoștință de săvârșirea infracțiunii. Condamnarea, renunțarea la judecată sau amânarea executării pedepsei față de o persoană nu poate fi dispusă exclusiv pe baza mărturiei denunțatorului dacă acestea nu sunt însoțite de alte probe</p>	<p>Textul propus denotă o grijă pentru infractorii care nu pot sa traiasca mereu in stres ca cineva ii poate denunta, mai ales pe lucruri care le-au facut acum multi ani.</p> <p>Pe de altă parte, nu există instituția “renunțării la judecata”, ci institutia renunțării la aplicarea pedepsei si este reglementată de art. 80 si urm. C.p.</p> <p>De asemenea, precizăm că utilizarea expresiei “marturia denunțatorului” este neavenită, întrucât nu există calitatea procesual penală de denunțator. Denunțatorii sunt fie martori, fie persoane vătămate, urmând a fi audiați în această calitate.</p>
<p>Art. 305 Începerea urmăririi penale</p> <p>”(1) Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege, organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la fapta săvârșită ori a cărei săvârșire se pregătește, chiar dacă autorul este indicat sau cunoscut.”</p>	<p>La articolul 305, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„(1) Când actul de sesizare îndeplinește condițiile prevăzute de lege și se constata că nu exista vreunul dintre cazurile care împiedică exercitarea acțiunii penale prevăzute la art. 16 alin. (1) și sunt indicate numele persoanelor ce se presupune că ar fi săvârșit infracțiunea ce face obiectul sesizării, organul de urmărire penala dispune obligatoriu începerea urmăririi penale cu privire la fapta și făptuitori. Toate probele administrate în această perioadă, fără respectarea acestor</p>	<p>Obligativitatea începerii urmăririi penale în urma unei simple indicări a persoanei, nu numai că este de natură să înfrângă încă din start principiul prezumției de nevinovăție, dar este de natură să producă o deplasare artificială a competenței organului de urmărire penală, potrivit cu scopul și interesele autorului sesizării, care se poate dovedi de rea-credință.</p> <p>Începerea urmăririi penale presupune nu doar existența unei persoane determinate, ci și probe în sprijinul acuzației penale, or, prin soluția legislativă preconizată simpla manifestare de voință a titularului sesizării este suficientă în determinarea organului de urmărire penală competent și începerea urmăririi penale, fapt ce poate produce grave deservicii persoanei vizate prin această măsură, atât pe plan moral, cât și profesional.</p> <p>Această soluție legislativă vine în contradicție flagrantă cu principiul aflării adevărului în procesul penal, prevăzut de art.5 Cod procedură</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>condiții sunt lovite de nulitate absolută și nu pot fi utilizate împotriva persoanei a cărei identitate era indicată la data administrării lor.”</p>	<p>penală, care prevede în mod imperativ că organele judiciare au obligația de a asigura, pe bază de probe, nu pe baza unor simple afirmații, aflarea adevărului cu privire la faptele și împrejurările cauzei, precum și cu privire la persoana suspectului sau inculpatului. Practic, prin propria voință a titularului sesizării, orice persoană poate deveni suspect, întrucât urmărirea penală va fi începută în personam, în lipsa unor cazuri care să împiedice exercitarea acțiunii penale.</p> <p>Solicitam respingerea amendamentului pentru următoarele motive: Se va ajunge la situația în care majoritatea persoanelor „indicate în actele de sesizare”, să devină, în mod automat, suspecti cu consecințe asupra imaginii persoanei ori a statutului acesteia. Simpla plângere a unei persoane va duce la dobândirea calității de suspect, fără administrarea unor alte mijloace de probă. Formularea unei acuzații împotriva unei persoane nu reprezintă o formă de garantare a dreptului la apărare.</p> <p>Ar putea fi folosită ca mijloc de îndepărtare a unor magistrați din dosarele în care lucrează. Astfel, printr-o simplă plângere penală a uneia dintre părți se va începe urmărirea penală față de acel magistrat care va deveni incompatibil. În legătură cu acest aspect dorim să subliniem faptul că se pot contura temerile semnalate în legătură cu înființarea Secției speciale.</p> <p>Textul de lege propus se dovedește a conține inexactități juridice (începerea urmăririi penale față de făptuitor; nu se corelează cu dispozițiile propuse în vederea modificării art. 307 alin. 1 CPP).</p> <p>Modificarea încalcă art. 1 alin. 3 și 5 din Constituție atâta vreme cât atribuirea calității de suspect reprezintă o notificare oficială cu privire la o acuzație în materie penală (jurisprudența CCR și CEDO).</p> <p>Modificarea este contrară și jurisprudenței ICCJ, care a reținut, în mai multe rânduri, că procurorul este singurul care poate aprecia asupra acuzării unei persoane și asupra suficienței probatoriului pentru a formula o acuzație.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>La articolul 305, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (1 ind. 1), cu următorul cuprins:</p> <p>„ În toate celelalte situații, altele decât cele menționate la alin. (1) organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă. În termen de maxim 1 an de la data începerii urmăririi penale cu privire la faptă organul de urmărire penală este obligat să procedeze fie la începerea urmăririi penale cu privire la persoană, dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru a dispune aceasta măsură, fie la clasarea cauzei”</p>	<p>În plus, în ceea ce privește intervalul de timp ce separă momentul începerii urmăririi penale <i>in rem</i> de momentul începerii urmăririi penale <i>in personam</i>, Curtea Constituțională a constatat că acesta nu este strict și expres determinat de dispozițiile Codului de procedură penală.</p> <p>Cu toate acestea, dispoziția procesual penală precizează că procurorul dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de o persoană când din datele și probele existente în cauză rezultă indicii rezonabile că aceasta a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală. Astfel, procurorul este obligat ca, în momentul în care există indicii rezonabile că o persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, să dispună continuarea urmăririi penale față de acea persoană. Aceasta rezultă din folosirea de către legiuitor a verbului la modul imperativ "dispune", iar nu "poate dispune", astfel încât să se poată interpreta că există o facultate a procurorului de a amâna momentul începerii urmăririi penale <i>in personam</i> până la realizarea probațiunii necesare pentru punerea în mișcare a acțiunii penale și dispunerea directă a acestei măsuri.</p> <p>Faptul că de la data începerii urmăririi penale <i>in rem</i> și până la data începerii urmăririi penale <i>in personam</i> trece o perioadă mai mare de timp nu reprezintă o problemă de constituționalitate, întrucât, în funcție de circumstanțele fiecărei spețe, timpul necesar fundamentării bănuielii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit o infracțiune poate fi mai mare sau mai mic.</p> <p>Prevederile art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală stabilesc în mod clar că, atunci când există indicii rezonabile că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală, procurorul va dispune continuarea urmăririi penale față de aceasta, care dobândește calitatea de suspect. În măsura în care, în dezacord cu aceste prevederi, procurorul nu respectă aceste exigențe, atunci, în cazul emiterii rechizitoriului, suspectul devenit inculpat poate supune cenzurii judecătorului de cameră preliminară verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, întrucât potrivit art. 342 și art. 345 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, în procedura de</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>filtru, judecătorul de cameră preliminară are posibilitatea să constate nulitatea relativă și să excludă actele de urmărire penală și probele administrate cu încălcarea legii care conferă, între altele, și un drept efectiv la apărare. (Decizia nr. 236/2016 a CCR)</p> <p>Singura rațiune a unei astfel de modificări o reprezintă crearea unui sistem de avertizare a infractorilor, în special cei din categoria gulerelor albe și impunerea unui sistem care să facă imposibilă constatarea infracțiunilor de corupție.</p> <p>Soluția propusă de inițiator constituie o inovație, deoarece se creează un nou caz de clasare a cauzelor înlăturând răspunderea penală. În practica judiciară sunt numeroase cazurile în care administrarea unor probe presupune trecerea unei perioade de timp (a se vedea cazul "Colectiv" sau situații în care probele se obțin prin comisie rogatorie), care nu poate fi imputabilă niciunui participant la desfășurarea procesului penal. Iar în multe dosare penale stabilirea calității de suspect pentru o persoană se va face doar în urma administrării unor probe de durată.</p> <p>Având în vedere situația dosarelor penale existente la această oră în fază de urmărire penală, adoptarea acestui amendament ar duce la clasarea automată a sute de mii de dosare.</p> <p>Prin modificarea aceasta se ignoră dreptul victimelor de a avea ele însele parte de o procedură echitabilă. Iar dacă e vorba de art. 2 din Convenție, iar dosarul este cu "AN (autor necunoscut)", modificarea poate fi echivalentă cu încălcarea de către stat a obligațiilor de la art. 2 din Convenție.</p> <p>În fine, stabilirea unei durate maxime de soluționare a cauzei nu se justifică în condițiile în care sub aspect procesual este deja reglementat remediul contestației privind durata procesului, iar sub aspect material este reglementată prescripția răspunderii penale.</p>
<p>Art. 307 Aducerea la cunoștință a calității de suspect</p>	<p>Articolul 307 se modifică și va avea următorul cuprins:</p>	<p>Inițiatorul dorește ca organele de urmărire penală să-l înștiințeze pe suspect înainte de efectuarea oricărui act în cadrul procesului penal (percheziție, interceptări, flagrant etc).</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, fapta pentru care este suspectată, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal.</p>	<p>"(1) Persoanei care a dobândit calitatea de suspect i se aduc la cunoștință, înainte de prima sa audiere, această calitate, fapta pentru care este suspectată, cu descrierea tuturor elementelor constitutive ale acesteia și a probelor din care rezultă săvârșirea faptei, încadrarea juridică a acesteia, drepturile procesuale prevăzute la art. 83, încheindu-se în acest sens un proces-verbal. Lipsa acestor elemente atrage nulitatea absolută a actului de efectuare în continuare a urmăririi penale față de suspect.</p> <p>(2) Atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 305 alin. (1) și persoana față de care există bănuiala rezonabilă este cunoscută, organul de urmărire penală va aduce la cunoștință, de îndată, calitatea de suspect, sub sancțiunea nulității absolute a tuturor actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea acestei prevederi față de aceasta după aflarea identității persoanei. Organul de urmărire penală poate începe și continua urmărirea penală fără a aduce la cunoștință calitatea de suspect, în condițiile alin. (1) și (2) numai atunci când persoana față de care există bănuiala rezonabilă lipsește nejustificat, se sustrage sau este dispărut."</p>	<p>Aducerea la cunoștință a calității de suspect a persoanei menționate neagă dreptul statului de a asigura aflarea adevărului și se bazează pe o gravă confuzie între faza de urmărire penală și faza de judecată, precum și caracterul confidențial, necontradictoriu și nepublic al urmăririi penale, menită să garanteze aflarea adevărului.</p> <p>Modificările legislative mai evidențiază și o necunoaștere a instituției "dreptului la apărare", care înseamnă posibilitatea oferită acuzatului de a răspunde în mod corespunzător acuzației, nu de a împiedica aflarea adevărului și formularea acuzației.</p> <p>Introducerea sancțiunii nulității absolute, în caz de încălcare a dispozițiilor art.307 alin.1 Cod procedură penală, este într-o vădită contradicție cu principiile de la art.281 Cod procedură penală, o astfel de dispoziție legală nefiind prevăzută în considerarea ocrotirii unui interes general, ci particular. Partea ar putea să nu invoce aceste vătămări, putând și renunța în mod expres la ele, iar compromiterea celorlalte acte de urmărire penală ulterioare este lipsită de orice rațiune, mai ales în cazurile în care, luând cunoștință de eventuala comisiune strecurată în procesul-verbal de aducere la cunoștință a calității de suspect, cel interesat nu înțelege să se prevaleze de o asemenea vătămare. În acest caz, nici nu se întrevede interesul ca ulterior, instanța de judecată, procurorul ori celelate părți să poată invoca încălcarea unei dispoziții care vine în ocrotirea unui interes particular, susceptibilă a atrage, potrivit voinței legiuitorului, anularea urmăririi penale, în lipsa manifestării de voință a persoanei vătămate.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 311 alin. 3 - Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe suspect despre faptele noi cu privire la care s-a dispus extinderea.</p>	<p>La articolul 311, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins: "(3)Organul judiciar care a dispus extinderea urmăririi penale sau schimbarea încadrării juridice este obligat să îl informeze pe suspect sau inculpat despre faptele noi cu privire la care s-a dispus schimbarea încadrării juridice sau extinderea."</p>	<p>Fără observații</p>
<p>Art. 335 Reluarea în caz de redeschidere a urmăririi penale ”(1) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile art. 317 se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>La art. 335, alin. (1) se modifică și va avea următorul cuprins: ”(1) Dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată că au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea ulterior, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință de apariția faptei sau împrejurării noi, infirmă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale. Dispozițiile art. 317 se aplică în mod corespunzător. Redeschiderea este supusă confirmării, potrivit alin. (4).”</p>	<p>Solicităm respingerea acestui amendament, pentru următoarele motive:</p> <p>Prin modificarea art. 335 din Codul de procedură penală, o soluție inițială de clasare nu va mai putea fi infirmată după 6 luni, chiar dacă ar apărea probe noi care ar dovedi că persoana a săvârșit în realitate infracțiunea pentru care a fost cercetată. Există numeroase situații în care sunt descoperite noi mijloace de probă după dispunerea unei soluții de clasare în cauze care vizează infracțiuni dintre cele mai grave, însă autorii acestor fapte nu vor mai putea fi trași la răspundere penală.</p> <p>Se impune menținerea formei actuale, întrucât termenul „ulterior” din cuprinsul textului nu este lipsit de precizie și previzibilitate, vizând, de fapt, intervalul de timp care începe să curgă de la momentul dispunerii de către procurorul ierarhic inferior a soluției de clasare până la data împlinirii termenului de prescripție a răspunderii penale, acest aspect reprezentând o aplicare a principiului aflării adevărului, prevăzut la art. 5 din Codul de procedură penală. A se vedea Decizia nr. 688/2016 a CCR, parag. 24.</p> <p>Reținem că, prin această dispoziție, se instituie <i>de facto</i> un termen special de prescripție de un an aplicabil tuturor infracțiunilor al căror autor nu este cunoscut. Practic, se instituie un sistem care face imposibilă investigarea infracțiunilor complexe.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>De asemenea, infracțiunile împotriva vieții, cele împotriva patrimoniului comise de către infractori „profesioniști,, vor fi imposibil de instrumentat.</p> <p>De asemenea pentru a dispune clasarea, trebuie să ne încadrăm în vreunul dintre cazurile de la art. 16 CPP, ori nu este cazul. Se instituie obligația de a clasa cauza fără a subzista vreunul dintre cazurile de clasare.</p> <p>O asemenea reglementare încalcă art. 2 din Convenție cu privire la efectuarea unei anchete efective în cazul infracțiunilor contra vieții și art. 6 din Convenție cu privire la dreptul la un proces echitabil, al victimei unei infracțiuni. Se produce un dezechilibru nejustificat între interesele infractorului și ale victimei sau ale societății.</p> <p>Excesul de folosire a sancțiunii nulității absolute conduce la împiedicarea atingerii scopului procesului penal, având în vedere efectele acestei sancțiuni. Considerăm că se impune folosirea sancțiunii nulității relative în astfel de cazuri, astfel încât judecătorul să poată aprecia cu privire la producerea unei vătămări ce nu poate fi înlăturată în alt mod.</p>
<p>Art. 335 alin. 2 - În cazul în care au apărut fapte sau împrejurări noi din care rezultă că a dispărut împrejurarea pe care se întemeia clasarea, procurorul revocă ordonanța și dispune redeschiderea urmăririi penale.</p>	<p>La art. 335, alin. (2) se abrogă.</p>	<p>Se aplică în mod corespunzător observațiile de mai sus</p> <p>În plus, abrogarea art.335 alin.2 Cod procedură penală este cu totul nejustificată, întrucât nu există nici un motiv rezonabil pentru ca și procurorul de caz să poată dispune redeschiderea urmăririi penale, în calitate de autor al soluției inițiale de clasare.</p> <p>Transformarea acestei posibilități într-un atribut exclusiv al procurorului ierarhic superior, nu își găsește o argumentație suficient de solidă, decât în măsura în care se dorește ca pe această cale să se dea o și mai mare eficiență principiului subordonării ierarhice, în detrimentul principiului aflării adevărului.</p>
<p>Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost</p>	<p>Denumirea marginală și cuprinsul articolului 340 se modifică după cum urmează:</p>	<p>Din conținutul noilor dispoziții ale art.340 Cod procedură penală rezultă că toate soluțiile procurorului vor putea fi atacate la judecătorul de cameră preliminară, fapt care va conduce la o supraîncărcare a activității instanțelor de judecată și, în final, la un</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.</p> <p>(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare.</p> <p>(3) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul petiționarului ori, pentru persoana juridică, denumirea, sediul, indicarea reprezentantului legal ori convențional, data ordonanței sau a rechizitoriului atacat, numărul de dosar și denumirea parchetului, indicarea motivelor plângerii.</p> <p>(4) Dispozițiile art. 289 alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător.</p> <p>(5) În cazul în care nu cuprinde data ordonanței sau a rechizitoriului atacate, numărul de dosar și denumirea parchetului, plângerea se restituie pe cale administrativă, situație în care completarea plângerii poate fi efectuată nu mai târziu de 20 de zile de la data restituirii.</p>	<p>”Art. 340 – Plângerea împotriva actelor procurorului (1) Persoana a cărei plângere a fost respinsă conform art. 339, prin ordonanță sau rechizitoriu, poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. (2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare. (3) Plângerea trebuie să cuprindă: numele, prenumele, codul numeric personal, calitatea și domiciliul petiționarului ori, pentru persoana juridică, denumirea, sediul, indicarea reprezentantului legal ori convențional, data ordonanței sau a rechizitoriului atacat, numărul de dosar și denumirea parchetului, indicarea motivelor plângerii. (4) Dispozițiile art. 289 alin. (3)-(5) se aplică în mod corespunzător. (5) În cazul în care nu cuprinde data ordonanței sau a rechizitoriului atacate, numărul de dosar și denumirea parchetului, plângerea se restituie pe cale administrativă, situație în care completarea plângerii poate fi efectuată nu mai târziu de 20 de zile de la data restituirii.</p>	<p>adevărat blocaj al acestora, în contextul lipsei acute de personal ce se preconizează odată cu intrarea în vigoare a modificărilor la legile justiției și plecarea din sistem a numeroși magistrați.</p> <p>În egală măsură, textul este defectuos redactat, întrucât prin rechizitoriu nu se poate respinge o plângere împotriva actelor procurorului, prin acesta putând fi dispusă cel mult o soluție cu privire la unele dintre aspectele ce au format obiectul urmăririi penale.</p> <p>Alineatul 1 al acestui text de lege nu se corelează, astfel, cu art.339 alin.5 Cod procedură penală, care prevede că asupra plângerilor împotriva măsurilor, actelor sau soluțiilor procurorului ierarhic superior se pronunță prin ordonanță, astfel încât posibilitatea ca acesta să se pronunțe asupra plângerilor prin rechizitoriu este exclusă.</p> <p>Se observă, în primul rând, că orice act al procurorului poate fi atacat atât în fața procurorului ierarhic superior, cât și în fața judecătorului de cameră preliminară.</p> <p>Propunerea va crea confuzie între competența judecătorului de cameră preliminară și cea a judecătorului de drepturi și libertăți, dacă între momentul emiterii actului de către procuror și momentul formulării plângerii, se dispune o soluție de clasare sau de renunțare la urmărire penală. (a se vedea conflictul între disp.. art. 53 lit. d C.p.p. și art. 54 lit. d C.p.p.)</p> <p>Pe de altă parte, remarcăm că această propunere va conduce în mod automat la tergiversarea soluționării unei cauze, întrucât, exercitând cu rea credință acest drept, cei mai mulți dintre inculpați vor ataca orice act al procurorului, urmând ca dosarul să fie înaintat mai întâi procurorului ierarhic superior, iar ulterior judecătorului de cameră preliminară, indiferent de actul procurorului (poate fi vorba chiar de ordonanțe de declinare, conexe, disjungere).</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 346 alin. 1 lit. c) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea*).</p> <p>Art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. b - admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;</p> <p>Art. 341 alin. 7 pct. 2 lit. d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare atacate, dacă prin aceasta nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.</p> <p>Art. 341 alin. (11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea în fond a cauzei.</p>	<p>La articolul 341 alineatul (6), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins: „c) admite plângerea formulată împotriva soluției de renunțare la urmărirea penală de către persoana care a avut calitatea de suspect, în ipoteza în care probatoriul este complet și nu se impune trimiterea cauzei la procuror în vederea redeschiderii urmăririi penale și în ipoteza în care urmărirea penală este completă, însă soluția este netemeinică, fundamentată pe o apreciere eronată a probelor, dacă prin acestea nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea;”</p> <p>La articolul 341, alineatul (7) punctul 2, litera b) se modifică și va avea următorul cuprins: „b) admite plângerea, desființează soluția atacată și trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală sau anulează actul nelegal efectuat de procuror ori obligă la refacerea lui, dacă mai este cazul;</p> <p>La articolul 341, alineatul (7) punctul 2 litera d) se modifică și va avea următorul cuprins: „d) admite plângerea și schimbă temeiul de drept al soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală, dacă prin acestea nu se creează o situație mai grea pentru persoana care a făcut plângerea.”</p>	<p>Soluția de renunțare la urmărire penală este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară conform art. 318 C.p.p.. Aceasta un poate fi atacată conform art. 340 C.p.p., întrucât ar presupune ca un alt judecător de cameră preliminară să controleze soluția de renunțate la urmărirea penală, după ce aceasta a rămas definitivă conform art. 318 alin. 16 C.p.p.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>La art. 341, alin. (11) se modifică și va avea următorul cuprins: „(11) Probele care au fost excluse nu pot fi avute în vedere la judecarea cauzei.</p>	<p>Soluția legislativă propusă, în sensul de a dispune anularea ordonanței de clasare, căci acesta este actul procesual, pentru motive de nelegalitate, ori obligarea la refacerea lui, după caz, este necorelată cu vreun alt text de lege. Nu se precizează dacă, în situația în care actul nelegal este refăcut, mai poate fi atacat la rândul lui pe calea controlului ierarhic și la judecătura de cameră preliminară, iar pentru situația în care nu este posibilă refacerea și doar se dispune anularea actului pentru motive de nelegalitate, care este soluția legislativă?</p> <p>Se mențin observațiile de la art. articolul 341 alineatul (6), litera c)</p>
<p>Art. 345 alin. 1 - La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului</p>	<p>La articolul 345, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: "(1) La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de camera preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală, precum și a oricăror mijloace de</p>	<p>Textul propus impune citarea procurorului, ignorând disp. art. 257 si urm. C.p.p.</p> <p>Interventia legislativa se justifica prin raportare la Decizia CCR nr.802/2017, dar nu cu elementele de tehnica legislativa indicate de initiator.</p> <p>Propunem ca in loc de sintagma „ (.....) si a oricaror mijloace de proba noi prezentate(....) „, sa fie inclusa sintagma „, si a oricaror mijloace de proba administrate”.</p> <p>Mijlocul de proba „ nu se prezinta” judecatorului de camera preliminară, ci procedul probatoriu este propus de partea interesata, de procuror sau din oficiu, incuviintat de judecator prin raportare la</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>probă noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului. <u>Citarea părților și a procurorului este obligatorie.</u></p>	<p>obiectul fazei procesuale si administrat in conditiile prevazute de lege."</p>
<p>Art. 346 alin. 3 lit. a - rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;</p>	<p>La art. 346 alineatul (3) lit. a) se modifică și va avea următorul cuprins: „(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea vizează nerespectarea dispozițiilor art. 328 sau dacă atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății <u>ori urmărirea penală a fost efectuată de o unitate de parchet ce nu avea competența materială sau personală prevăzută de lege;</u>”</p>	<p>In mod nerezonabil si fara justificare, se dispune restituirea cauzei chiar daca urărirea penală a fost efectuată de un organ de urmărire penală superior, apreciindu-se că un organ de urmărire penală <i>superior</i> ar fi „necompetent” profesional sa participe la soluționarea cauzei.</p> <p>In primul rand locul reglementarii este total eronat, neregularitatea actului de sesizare reprezentand o sanctiune distincta de sanctiunea nulitatii incidenta pentru actele de urmarire penala intocmite de organul de urmarire penala necompetent.</p> <p>In al doilea rand, in acord cu Decizia CCR nr.302/2017, sanctiunea nulitatii absolute va fi incidenta doar in cazul in care urmarirea penala a fost efectuata de catre organul de urmarire penala inferior celui competent sa realizeze activitatea de urmarire penala.</p> <p>In al treilea rand, nu in toate cazurile urmarirea penala este realizata de catre aceeasi unitate de parchet, dosarul de urmarire penala cuprinzand acte procesuale si procedurale realizate de organe de urmarire penala inferioare si superioare, preluarea cauzei de catre parchetele superioare fiind o posibilitate acordata prin lege.</p> <p>Sanctiunea nulitatii absolute trebuie sa isi urmeze efectul dat de lege cu incidenta asupra legalitatii actelor de urmarire penala si asupra legalitatii administrarii probelor si, in consecinta, nu in toate situatiile se justifica restituirea cauzei la parchet, cel putinnu ca efect al neregularitatii actului de sesizare, ci ca efect al nulitatii constatate.</p>
<p>Art. 346 alin. 3 - Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă</p>	<p>La articolul 346, la alineatul (3) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins: „d) din analiza probelor administrate în cursul urmăririi penale, rezultă că urmărirea penală nu este completă, iar discrepanța dintre probele administrate</p>	<p>Propunerea de modificare urmareste, in realitate, instituirea a trei grade de jurisdictie, pentru ca numai in acest mod s-ar explica, pe de o parte, incompatibilitatea judecatorului de camera preliminara cu judecata pe fond a cauzei, propusa prin prezentul proiect si pe de alta parte, invocarea art.5 C.proc.pen. in legatura cu principiul aflarii adevarului.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecătii;</p> <p>b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;</p> <p>c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceeași dispoziții.</p>	<p>în apărare cu cele în acuzare încalcă prevederile art. 5”.</p>	<p>Potrivit noii arhitecturi a procesului penal, in faza de camera preliminara nu se cauta si nu se gaseste niciun adevar. Adevarul enuntat ca principiu in art.5 C.proc.pen. se releva la finalizarea procesului penal.</p> <p>Folosirea criteriului „ caracterului complet al urmaririi penale” in legatura cu principiul aflarii adevarului arata o neintelegere profunda a institutiilor de drept procesual penal.</p> <p>Caracterul complet al urmaririi penale se analizeaza prin raportare la obiectul probatiunii, astfel cum este reglementat de disp.art.98 si nu prin raportare la temeinicia acuzatiei formulate de organul de urmarire penala.</p> <p>Altfel spus, organul de urmarire penala are obligatia, dar numai prin raportare concreta la obiectul actiunii penale, sa administreze probe in legatura cu existenta infractiunii si savarsirea ei de inculpat, faptele privitoare la raspunderea civila, faptele si imprejurarile de fapt de care depinde aplicarea legii si orice alta imprejurare necesara pentru justa solutionare a cauzei.</p> <p>Judecatorul de camera preliminara nu poate si nu trebuie sa analizeze in alt cadru decat cel privind faza de judecata, temeinicia sau netemeinicia acuzatiei astfel cum a inteles sa fie formulata in actul de sesizare.</p> <p>Soluția legislativă de la art.346 alin.3 lit. d Cod procedură penală, pe lângă faptul că este lipsită de orice previzibilitate, întrucât discrepanța dintre probele în apărare și cele în acuzare nu permite un examen predictibil din partea judecătorului, se află într-o vădită contradicție cu dispozițiile art.342, care statuează asupra obiectului procedurii de cameră preliminară. Obiectul acestei proceduri nu este legat de stabilirea caracterului complet al urmăririi penale sau temeiniciei acuzațiilor penale, astfel încât restituirea cauzei la procuror pentru a se completa urmărirea penală încalcă cele mai elementare principii ale acestei proceduri și întreaga sa filosofie.</p> <p>Propunerea de modificare nu are legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu jurisprudenta CEDO sau cu deciziile CCR. In realitate, initiatorul urmareste crearea a trei grade de jurisdicție si impiedica solutionarea cu celeritate a cauzelor penale."</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>Art. 346</p> <p>(1) Dacă nu s-au formulat cereri și excepții în termenele prevăzute la art. 344 alin. (2) și (3) și nici nu a ridicat din oficiu excepții, la expirarea acestor termene, judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății. Judecătorul de cameră preliminară se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților și a persoanei vătămate și fără participarea procurorului, prin încheiere, care se comunică de îndată acestora.</p> <p>(2) Dacă respinge cererile și excepțiile invocate ori ridicate din oficiu, în condițiile art. 345 alin. (1) și (2), prin aceeași încheiere judecătorul de cameră preliminară constată legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și dispune începerea judecății.</p> <p>(3) Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:</p> <p>a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății;</p> <p>b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;</p>	<p>La art. 346, după alin. (3) se introduce un nou alineat, alin. (3 ind. 1):</p> <p>Pentru stabilirea obiectului sau limitelor judecății rechizitoriul trebuie să cuprindă toate elementele constitutive ale faptei reținute în sarcina inculpatului, inclusiv latura subiectivă și toate probele pe care se sprijină fiecare dintre aceste elemente.”</p>	<p>Fără observații</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceeași dispoziții.</p> <p>(4) În toate celelalte cazuri în care a constatat neregularități ale actului de sesizare, a exclus una sau mai multe probe administrate ori a sancționat potrivit art. 280-282 actele de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii, judecătorul de cameră preliminară dispune începerea judecății.</p> <p>(4¹) În cazurile prevăzute la alin. (3) lit. a) și c) și la alin. (4), judecătorul de cameră preliminară se pronunță prin încheiere, în camera de consiliu, cu citarea părților și a persoanei vătămate și cu participarea procurorului. Încheierea se comunică de îndată procurorului, părților și persoanei vătămate.</p>		
<p>Art. 346 alin. 7 - Judecătorul de cameră preliminară care a dispus începerea judecății exercită funcția de judecată în cauză.</p>	<p>La articolul 346, alin. (7) se abrogă.</p>	<p>Inițiatorul nu justifică necesitatea reglementării, în primul rând, din perspectiva cazului de lipsă de imparțialitate posibil a fi incident și în al doilea rând, nu oferă un studiu de impact asupra posibilității reale de a fi aplicate normele legale de către judecătorii care funcționează în cadrul instanțelor, în condițiile în care, recent, au fost modificate legile justiției inclusiv în componenta referitoare la admiterea în magistratură și accesul la instanțele superioare.</p> <p>Concluzia firească ce decurge din coroborarea acestor modificări este blocarea efectivă a activității organelor judiciare.</p> <p>Legiuitorul ar trebui să intervină prin a oferi o soluție cu privire la incompatibilitatea judecătorului de cameră preliminară, în cadrul acestei faze procesuale, când s-a pronunțat o soluție definitivă raportată la obiectul camerei preliminare și judecătorul de cameră preliminară de la instanța superioară, în urma soluționării contestației formulate de partea interesată, desființarea soluției primei instanțe și trimiterea cauzei spre rejudecare.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>Prin <u>Decizia</u> nr. 415 din 15 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 3 octombrie 2017, Curtea Constituțională a reținut ca este în interesul înfăptuirii actului de justiție ca același judecător - care a verificat atât competența și legalitatea sesizării, cât și legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală - să se pronunțe și pe fondul cauzei. S-a reținut, totodată, că o soluție contrară ar fi de natură să afecteze deplina realizare a funcției de judecată, prin aceea că judecătorul fondului ar fi privat de posibilitatea - esențială în buna administrare a cauzei - de a aprecia el însuși asupra legalității urmăririi penale și a administrării probelor și de a decide asupra întregului material probator pe care își va întemeia soluția. Astfel, Curtea a arătat că simplul fapt pentru judecător de a fi luat o decizie înaintea procesului nu poate fi considerat întotdeauna că ar justifica, în sine, o bănuială de parțialitate în privința sa. Ceea ce trebuie avut în vedere este întinderea și importanța acestei decizii. Aprecierea preliminară a datelor din dosar nu poate semnifica faptul că ar fi de natură să influențeze aprecierea finală, ceea ce interesează fiind ca această apreciere să se facă la momentul luării hotărârii și să se bazeze pe elementele dosarului și pe dezbaterile din ședința de judecată (Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 6 iunie 2000, pronunțată în Cauza Morel împotriva Franței, paragraful 45). Curtea Constituțională a reținut că obiectul procedurii camerei preliminare îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.</p> <p>Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. De asemenea, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		faza de judecată ori trebuie refăcute, iar, în ipoteza începerii judecării, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (paragrafele 14 și 15).
<p>91. art. 348 alin. 2 - În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară de la instanța sesizată cu rechizitoriu sau, după caz, judecătorul de cameră preliminară de la instanța ierarhic superioară ori completul competent de la Înalta Curte de Casație și Justiție, investit cu soluționarea contestației, verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207.</p>	<p>La articolul 348, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: „(2) În cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, judecătorul de cameră preliminară de la instanța sesizată cu rechizitoriu verifică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând potrivit dispozițiilor art. 207”</p>	Fără observații
<p>Art. 352 alin. 11 - În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța solicită, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare ori permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului.</p> <p>12) Dacă autoritatea emitentă nu permite apărătorului inculpatului accesul la informațiile clasificate, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.</p>	<p>La articolul 352, alineatele (11) și (12) se modifică și vor avea următorul cuprins: „(11) În cazul în care informațiile clasificate sunt esențiale pentru soluționarea cauzei, organul de urmărire penală sau, după caz judecătorul de cameră preliminară, dispune, în condițiile legii, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare și permiterea accesului la aceste informații de către participanții procesuali și de avocații acestora. (12) Dacă accesul la informațiile clasificate nu poate fi garantat <u>de judecătorul cauzei</u>, acestea nu pot servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la</p>	<p>Modificarea se justifică raportat la Decizia CCR nr.21/2018.</p> <p>Cu toate acestea, initiatorul nu face distincția între declasificare și acces. Astfel, dacă primul alineat permite organului judiciar declasificarea totală sau parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare, în al doilea alineat, conditionarea accesului de pronunțarea unei soluții de condamnare, amânare sau renunțare, apare ca nefiind susținută juridic.</p> <p>Doa ipoteze pot lua naștere din textul propus la modificare :</p> <p>1. Se declasifica inscrișul total sau parțial și prin ipoteza, acesta poate fi adus la cunoștința tuturor părților, caz în care va fi folosit la pronunțarea unei soluții de condamnare, amânare sau renunțare. Pentru aceasta ipoteza nici nu mai este necesară reglementarea de la alin.2</p> <p>2. Se trece inscrișul într-un alt grad de clasificare, caz în care avocatul părților trebuie să fie titular al certificatului ORNISS pentru a avea accesul, astfel cum rezulta din paragraful 60 din Decizia CCR nr.21/2018.</p> <p>Pentru a doua ipoteza, instanța are sarcina de a oferi avocatului ocazia adecvată și eficientă pentru a-și exercita dreptul conferit de</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei în cauză.”	<p>lege, chiar daca acesta refuza sa devina titular al certificatului ORNISS. In aceasta situatie, instanta poate tine seama de in scrisul clasificat la pronuntarea unei solutii de condamnare, intrucat nu se poate sustine rational ca exercitarea unui atribut constitutional, de a infaptui actul de justitie, depinde de avocatul care nu doreste sa obtina certificat ORNISS.</p> <p>Avand in vedere deficienta de reglementare, propunem ca modificarea sa cuprinda doar alin.1. "</p>
<p>Art. 375</p> <p>(1) Dacă inculpatul solicită ca judecata să aibă loc în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4), instanța procedează la ascultarea acestuia, după care, luând concluziile procurorului și ale celorlalte părți, se pronunță asupra cererii.</p> <p>(1¹) Inculpatul poate recunoaște faptele și solicita judecarea cauzei în condițiile prevăzute la art. 374 alin. (4) și prin înscris autentic.</p> <p>(1²) În cazurile prevăzute la alin. (1) și (1¹), dacă inculpatul este minor, este necesară și încuviințarea reprezentantului său legal.</p> <p>(2) Dacă admite cererea, instanța întreabă părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe cu înscrisuri.</p> <p>(3) Dacă respinge cererea, instanța procedează potrivit art. 374 alin. (5)-(10).</p>	<p>La art. 375, după alin. (3) se introduce un nou alineat, alin. (4), cu următorul cuprins:</p> <p>„(4) Declarațiile date de inculpatul care recunoaște învinuirea nu pot constitui probe împotriva altor inculpați cercetați în aceeași cauză sau în alte cauze.”</p>	<p>Modificarea propusa nu are nicio legatura cu prezumtia de nevinovatie, cu jurisprudenta CEDO si deciziile CCR.</p> <p>Prin interventia sa, initiatorul limiteaza sfera mijloacelor de proba, in mod nepermis si nejustificat, prezumand in mod absolut ca declaratiile celorlalti inculpate care beneficiaza de dispozitii de favoare, sunt date, in mod neloial.</p> <p>In acest context rationamentul prezumtiv este eronat si observatiile sunt inutile, pentru simplul motiv ca nu are relevanta.</p> <p>În Cauza Luca contra Italiei (și în numeroase alte cauza), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că noțiunea de “martor” pe care o utilizează art. 6 par. 3 lit. d din Convenție constituie o noțiune autonomă și vizează nu doar martorii în sens strict, ci orice persoană care oferă o declarație în fața organelor judiciare și care poate fi luată în calcul pentru pronunțarea unei soluții.</p> <p>Astfel, au fost considerate drept “martori” persoane ale căror declarații au fost luate în cursul procedurilor judiciare și care au avut calitatea de coinculpați (cauza Ferrantelli și Santangelo c. Italiei).</p> <p>În acest sens, Curtea a arătat că simpla realizare a declarațiilor de către un coinculpat, iar nu de către un martor, nu prezintă relevanță.</p> <p>De asemenea, în cauza Kostovski c. Olandei, CEDO a stabilit că declarația luată unui coinculpat condamnat într-un proces separat și utilizată în judecarea unei alte persoane intră în sfera de aplicabilitate a art. 6 par. 3 lit. d din Convenție, cu toate că mărturia nu a fost făcută în fața instanței.</p> <p>Nu există nici o justificare pentru care declarațiile date de inculpatul care recunoaște învinuirea în procedura de judecată</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>simplificată să nu poată fi folosite împotriva inculpaților care nu uzează de această procedură în aceeași cauză sau care sunt cercetați în alte cauze. De altfel, această recunoaștere, dar într-o altă formă, poate avea loc și atunci când inculpatul nu uzează de această procedură, precum și atunci când această procedură nu ar fi permisă de lege ori recurgerea la ea a fost respinsă de judecător. Dacă o astfel de interdicție nu ar opera în aceste cazuri, nu se întrevide motivul pentru care o asemenea recunoaștere, exprimată în procedura de la art.375 Cod procedură penală, să nu poată fi folosită ca mijloc de probă, cu atât mai mult cu cât această declarație trebuie, la rândul său, coroborată cu alte probe, pentru a conduce la stabilirea vinovăției celorlați inculpați. Această soluție legislativă intră și în conflict cu principiul liberei aprecieri a probelor, consfințit de art.103 alin.1 Cod de procedură penală, dar și cu principiul independenței judecătorului, prevăzut prin Constituția României și normele de organizare judiciară, căruia i se aduce atingere prin numeroasele limitări aduse în materie de liberă a apreciere a probelor în luarea deciziilor. Mai mult, o asemenea soluție legislativă intră în contradicție chiar și noile dispoziții modificate ale art.103 alin.3 Cod procedură penală, care permit folosirea ca probe în susținerea hotărârii de condamnare, de renunarea la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei a declarațiilor celor care beneficiază de dispoziții legale de favoare pentru declarațiile date în fața organelor judiciare, dacă aceste probe se coroborează cu altele, legal administrate în cauză.</p>
<p>Art. 392 alin. 1 - La deliberare iau parte numai membrii completului în fața căruia a avut loc dezbateră.</p>	<p>La articolul 392, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins: „(1) La deliberare iau parte numai membrii completului în fața căruia a avut loc dezbateră. În situația în care unul dintre membrii completului nu mai</p>	<p>Propunerea este un non sens juridic. Dacă unul dintre membrii completului de judecată nu mai este judecător al instanței, este evident că se va dispune repunerea cauzei pe rol, întrucât soluția nu poate fi dată de un alt judecător care nu a participat la dezbateri.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	este judecător al instanței respective, cauza se repune pe rol.”	
<p>Art. 394 alin. 5 - În situația în care în cadrul completului de judecată nu se poate întruni majoritatea ori unanimitatea, judecarea cauzei se reia în complet de divergență.</p>	<p>La articolul 394, articolul (5) se modifică și va avea următorul cuprins: „(5) În situația în care în cadrul completului de judecată nu se poate întruni majoritatea ori unanimitatea, judecarea cauzei se reia în complet de divergență, judecătorul fiind desemnat aleatoriu.”</p>	<p>În primul rând, propunerea ignore modificarea preconizată cu privire la art. 54 alin. 2 din legea nr. 304/2004, conform căroră apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Având în vedere că în compunerea unui complet de apel vor intra trei judecători, nu se mai poate ivi divergență.</p> <p>În al doilea rând, impunerea desemnării aleatorii a judecătorului ignoră faptul că în sistemul judiciar nu orice incident se poate soluționa prin sistemul aleatoriu, existând planificări de permanență. În acest sens, aducem la cunoștința inițiatorului că sistemul judiciar se confruntă cu o lipsă acută de judecători, iar cei care se află în activitate nu pot fi permanent la dispoziția instanței.</p> <p>Inițiatorul nu are în vedere că divergența se poate ivi cu privire la orice problemă, iar nu numai cu privire la soluția pe fondul cauzei. De exemplu, judecătorii pot avea opinii diferite cu privire la menținerea unei măsuri preventive, ceea ce presupune urgență și se poate ivi în afara orelor 08 - 16, când este firesc ca un singur judecător, prin rotație, să fie susceptibil de a întregi completul în caz de divergență, obligația neputând fi impusă <i>in corpore</i> tuturor judecătorilor secției penale, ceea ce ar echivala cu un serviciu permanent de 24 de ore, continuu, la dispoziția instanței.</p> <p>Pe de altă parte, nu este posibilă repartizarea aleatorie a unei cauze în apel unui singur judecător, pentru completarea compunerii completului. În sistemul ECRIS – singurul care permite repartizarea aleatorie, sunt configurate completurile de judecată – de drepturi și libertăți, cameră preliminară, fond, contestații, apel, fiecare cu numărul de judecători aferent tipului de cauză și cu termenul de judecată stabilit conform planificării anuale. Nu există – astfel cum își închipuie în mod eronat legiuitorul – o listă cu toți judecătorii instanței din care să se realizeze un fel de “tragere la sorți”.</p>
Art. 406		

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>(1) Hotărârea se redactează în cel mult 30 de zile de la pronunțare.</p> <p>(2) Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei, în cel mult 30 de zile de la pronunțare, și se semnează de toți membrii completului și de grefier.</p> <p>(4) În caz de împiedicare a vreunui dintre membrii completului de judecată de a semna, hotărârea se semnează în locul acestuia de președintele completului. Dacă și președintele completului este împiedicat a semna, hotărârea se semnează de președintele instanței. Când împiedicarea îl privește pe grefier, hotărârea se semnează de grefierul-șef. În toate cazurile se face mențiune pe hotărâre despre cauza care a determinat împiedicarea.</p>	<p>La articolul 406, alineatele (1), (2) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>„(1) Hotărârea se redactează în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării urmând ca în cazuri temeinic motivate, acest termen să fie prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult 2 ori. (2) Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei, și se semnează de membrii completului care au participat la administrarea probelor și judecata în fond precum și de grefier.</p> <p>(4) În caz de împiedicarea vreunui dintre membrii completului de judecată de a semna, cauza se repune pe rol și se reiau dezbaterile. Când împiedicarea îl privește pe grefier, hotărârea se semnează de grefierul-șef. În toate cazurile se face mențiune pe hotărâre despre cauza care a determinat împiedicarea.”</p>	<p>Cu prioritate, menționm că textele propuse pentru art. 392 alin. 1 și 406 alin. 2 C.p.p. nu sunt coroborate. Astfel, deși la art. 392 alin. 1 se prevede că la deliberare iau parte numai membrii completului în fata caruia a avut loc dezbaterile, la alin. 2 al art. 406 se impune condiția ca judecătorii care au participat la administrarea de probe să semneze hotărârea, astfel că textele au nevoie de corelare. Pe de altă parte, inițiatorul face confuzie între dezbateri, pronunțarea soluției și motivarea hotărârii.</p> <p>O cauză nu mai poate fi pusă pe rol după pronunțarea soluției, aceasta fiind deja soluționată.</p> <p>Dezbaterile au loc după finalizarea cercetării judecătorești, fiind reglementate de disp. Art. 388 C.p.p. Ulterior dezbaterilor, judecătorii deliberează, iar rezultatul deliberărilor se consemnează în minută.</p> <p>Motivarea este un proces ulterior soluționării cauzei, hotărârea fiind deja luată, astfel că în niciun caz dosarul nu mai poate fi repus pe rol. Cauza ce figurează ca fundament al acestei modificări în expunerea de motive, respectiv <i>Cerovšek și Božičnik c. Sloveniei</i>, vizează modificarea componenței completului de judecată, compus dintr-un singur judecător, acesta pensionându-se în intervalul de timp dintre pronunțarea minutei și redactarea hotărârii (care, la fel ca în sistemul nostru de drept, trebuia realizată într-un interval de 30 de zile de la pronunțare), ceea ce a condus la motivarea acesteia, la un interval de timp de aproape 3 ani, de către un alt judecător, pe baza probelor (preponderent testimoniale) administrate în cauză și aflate la dosarul reconstituit al cauzei (cel inițial fiind pierdut după pronunțarea minutei).</p> <p>Curtea a considerat că dreptul reclamantilor la un proces echitabil a fost încălcat din cauza faptului că judecătorul care a condus procesul acestora nu a redactat o motivare scrisă pentru soluțiile sale, precum și din cauza neadoptării niciunei măsuri adecvate pentru compensarea acestei deficiențe, fie prin implicarea unui alt judecător într-o etapă incipientă a procedurii fie prin furnizarea unei motivări verbale.</p> <p>Într-o cauză similară, <i>Cutean c. România</i> “Curtea a reamintit că, potrivit principiului nemijlocirii, într-un proces penal hotărârea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p><i>trebuie luată de judecătorii care au fost prezenți la procedură și la procesul de administrare a probelor [a se vedea Mellors c. Regatului Unit (dec.), nr. 57.836/00, 30 ianuarie 2003]. Totuși, nu se poate considera că aceasta constituie o interdicție a schimbării compunerii completului de judecată în timpul unui proces (P.K c. Finlanda). Pot apărea factori administrativi sau procedurali foarte evidenți care să facă imposibilă participarea în continuare a unui judecător într-un proces. De asemenea, pot fi luate măsuri pentru a se asigura că judecătorii care continuă să judece cauza au înțeles în mod corespunzător probele și argumentele, de pildă, prin asigurarea disponibilității în formă scrisă a declarațiilor, în cazul în care credibilitatea martorilor în chestiune nu este pusă la îndoială, sau prin noi ascultări ale argumentelor relevante sau ale martorilor importanți înaintea completului nou-format (a se vedea Cauza Mellors, citată anterior, și P.K. c. Finlandei, citate anterior).</i></p> <p>Observăm, aşadar, că standardul convențional instituie o diferență semnificativă raportat la diverse incidente procedurale care împiedică judecătorul unic sau membrii unui complet colegial de a redacta motivele ce au stat la baza adoptării unei hotărâri. În primul caz, este firesc ca exigențele să fie mai ridicate, întrucât judecătorul unic este singurul depozitar cognitiv al raționamentelor ce l-au determinat să ajungă la o anumită soluție. În cel de al doilea, în schimb, deliberarea are loc între toți membrii completului, soluția care se adoptă fiind rezultatul consensului colectiv asupra tuturor chestiunilor de fapt și de drept. Este firesc, aşadar, ca în ipoteza în care unul dintre ei suferă o împiedicare naturală (deces) sau administrativă (pensionare, transfer, detașare) de a redacta motivele ce au stat la baza adoptării hotărârii, acestea să fie exhibate de către unul dintre ceilalți, ce le cunosc și le-au împărtășit deopotrivă.</p> <p>Modificarea adusă art.406 Cod procedură penală, prin noile dispoziții de la alin.4 nu este aşadar susținută decât într-o mică măsură de jurisprudența CEDO, pentru că respectiva hotărâre de condamnare împotriva Sloveniei decurge dintr-o situație particulară și își poate găsi reflectarea pe planul legislației noastre interne doar în cazul completului unic și numai atunci</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>când judecătorul a omis cu desăvârșire a-și motiva hotărârea. În cazul completului colegial, în caz de împiedicare a unuia dintre membrii completului de a semna, hotărârea deja redactată trebuie semnată de către președintele completului sau președintele instanței, nefiind necesară repunerea pe rol a cauzei în vederea reluării dezbaterilor, atâta vreme cât acestea au fost deja loc în fața celorlalți membrii. Mai mult, situația specifică reliefată prin jurisprudența CEDO nu trebuie extinsă la orice situație, pentru și Curtea de la Strasbourg admite existența unor ipoteze care nu impun cu necesitate repunerea pe rol a cauzei, cum sunt cele referitoare la absența îndelungată din instanță a judecătorului, în caz de boală sau la decesul acestuia.</p> <p>Totodată, condamnarea statului sloven este și o consecință a faptului că motivarea hotărârii în primă instanță a durat mai bine de 3 ani, iar judecătorul inițial a administrat o serie de probe, de care s-a servit mai apoi în luarea unui verdict, întemeiat pe percepția nemijlocită a unor declarații de martori. Rațiunea repunerii pe rol a cauzei în caz de împiedicare de semnare a hotărârii a fost, deci, cu totul alta în respectiva speță, iar ea nu subzistă nici măcar în cazul în care hotărârea este redactată sub formă de concept de judecătorul inițial sau atunci când în cauză a fost pronunțată o hotărâre ce nu se fundamentează pe o administrare nemijlocită a probelor, cu atât mai mult în cazul în care decizia este pronunțată de un complet colegial ai cărui membrii pot fi încă prezenți în instanță într-o proporție majoritară.</p> <p>De altfel, nimic nu interzice judecătorului care nu mai ocupă această funcție să își redacteze în cencept hotărârea și după retragerea sa din activitate, întrucât acest act reprezintă reflectarea propriei operațiuni de deliberare care deja a avut loc, urmând ca din rațiuni ce țin de formalismul actelor oficiale,</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>semnarea deciziei sale să aparțină celui alt coleg din completul colegial sau președintelui instanței.</p>
<p>97. 2. admite apelul și: a) desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond. Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, dispozițiile art. 374 alin. (7)-(10) și ale art. 383 alin. (3) și (4) aplicându-se în mod corespunzător; b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune</p>	<p>La art. 421 punctul 2 lit. a) și b) se modifică și vor avea următorul cuprins: „2. admite apelul și: a) desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond; b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte sau e incident unul din cazurile de nulitate absolută, precum și dacă prima instanță nu a efectuat o cercetare judecătorească efectivă sau sentința nu este motivată prin raportare la datele și împrejurările cauzei ori este motivată prin preluarea ca atare a conținutului rechizitoriului. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului</p>	<p>Solicitam respingerea propunerii. <i>În ceea ce privește modificarea art. 421 C.p.p. prin introducerea ca motiv de casare cu trimitere spre rejudecare deficiențe în motivarea sentinței, facem referire la faptul că, în mod repetat, Curtea EDO a arătat că o eventuală încălcare a dreptului la un proces echitabil raportat la calitatea motivării se apreciază în raport de circumstanțele fiecărei cauze.</i></p> <p>Spre exemplu, în cauza <i>Ruiz Torija împotriva Spaniei</i> Curtea a reamintit că <i>articolul 6 par. 1 impune instanțelor obligația de a-și motiva hotărârile, fără ca această obligație să fie înțeleasă ca necesitând un răspuns detaliat fiecărui argument. Întinderea acestei obligații poate să varieze după natura hotărârii. Printre altele, trebuie să se țină seama de diversitatea chestiunilor pe care o persoană le poate invoca în fața instanțelor și diferențele existente la nivelul statelor contractate în materie de dispoziții legale, jurisprudență, concepții doctrinale, prezentarea și redactarea hotărârilor. Acesta este motivul pentru care întrebarea dacă o instanță a încălcat obligația de motivare decurgând din art. 6 al Convenției poate fi analizată doar în raport de circumstanțele cauzei.</i></p> <p>Mai mult, Curtea constată că procesul a fost unul echitabil chiar și în situația în care nu există o motivare scrisă a unei soluții de condamnare. Astfel, referindu-se la acele legislații care permit judecarea cauzei de un juriu popular, care nu emite o hotărâre motivată, Curtea și-a reafirmat principiul conform căruia exigențele vizând un proces echitabil se apreciază pe baza procedurii în ansamblul său. În cazul unei soluții care nu a fost motivată, trebuie să se analizeze, în ansamblul tuturor circumstanțelor cauzei, dacă</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>rejudecarea de către instanța competentă.</p> <p>Art. 421</p> <p>Soluțiile la judecata în apel</p> <p>Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții:</p> <p>1. respinge apelul, menținând hotărârea atacată:</p> <p>a) dacă apelul este tardiv sau inadmisibil;</p> <p>b) dacă apelul este nefondat;</p> <p>2. admite apelul și:</p> <p>a) desființează sentința primei instanțe și pronunță o nouă hotărâre, procedând potrivit regulilor referitoare la soluționarea acțiunii penale și a acțiunii civile la judecata în fond. Instanța de apel readministrează declarațiile pe care prima instanță și-a întemeiat soluția de achitare, dispozițiile art. 374 alin. (7)-(10) și ale art. 383 alin. (3) și (4) aplicându-se în mod corespunzător;</p> <p>b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau</p>	<p>prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.</p> <p>La art. 421, după alin. (1) se introduce un nou alineat, alin. (2), cu următorul cuprins:</p> <p>„(2) Instanța de apel nu poate desființa sentința primei instanțe prin care s-a dispus achitarea inculpatului și nu poate pronunța o hotărâre de condamnare direct în apel decât dacă sunt administrate probe noi care să conducă la desființarea soluției de achitare a primei instanțe pentru infirmarea motivelor pentru care a fost dispusă achitarea.”</p>	<p>procedura a oferit suficiente garanții împotriva arbitrariului și a permis inculpatului să înțeleagă soluția de condamnare dispusă împotriva sa (cauza <i>Lhermitte împotriva Belgiei</i>)</p> <p>Pe de altă parte, nu se poate ignora faptul că trimiterea cauzei spre rejudecare va conduce, inerent, la reluarea judecării în primă instanță (întreg probatoriul trebuind să fie readministrat de noul judecător), ceea ce va determina o prelungire considerabilă a procesului penal și, cu grad ridicat de probabilitate, va conduce la depășirea unui termen rezonabil și deci încălcarea art. 6 par. 1 CEDO.</p> <p>În raport de acestea, apreciem că prevederea legală preconizată stabilește un standard de protecție mai ridicat decât dispozițiile CEDO, din punct de vedere al calității motivării hotărârilor judecătorești (impunând rejudecarea cauzei automat, ori de câte ori motivarea nu este una corespunzătoare raportat la criteriile indicate, fără a da posibilitatea instanței de control de a aprecia, în concret, dacă procedura este una inechitabilă față de inculpat), creând în același timp condițiile pentru prelungirea nejustificată a soluționării unei cauze, astfel că adoptarea acesteia este inoportună.</p> <p>Apoi, trebuie făcută o distincție între cauzele solutionate în procedura recunoașterii învinurii când, dacă cererea inculpatului a fost admisă, este evident că sentința va reproduce rechizitoriul.</p> <p>Noua reglementare de la art.421 pct.2 lit. b Cod procedură penală este în parte lipsită de previzibilitate, prin posibilitățile mult prea largi acordate instanței de apel de a dispune rejudecarea cauzei, atunci când s-ar aprecia ca cercetarea judecătorească de la prima instanță nu este una efectivă sau că hotărârile acesteia sunt insuficient motivate.</p> <p>Nu trebuie omis din vedere că apelul este o cale de atac devolutivă care, potrivit art.417 alin.2 Cod procedură penală, impune instanței sesizate cu soluționarea acesteia să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept, sintagmele utilizate în cuprinsul textului</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.</p>		<p>de lege lăsând loc unor multiple interpretări și putând conduce la prelungirea în mod artificial a duratei de soluționare a cauzei. Mai corect ar fi fost ca rejudecarea cauzei să poată fi dispusă în cazul absenței cercetării judecătorești, urmare a greșitei aplicări a unor dispoziții legale privind judecata în procedura abreviată și sub condiția ca părțile să nu conteste probatoriul administrat la urmărirea penală sau atunci când motivele care au stat la baza soluției atacate și care sunt supuse cenzurii instanței sesizate cu soluționarea căii de atac, lipsesc în integralitate.</p> <p>Soluția de la alineatul 2 al art.421 Cod procedură penală se întemeiază pe o greșită interpretare a cauzisticii CEDO, argumentația ce stă la baza unor decizii invocate în expunerea de motive a proiectului de lege fiind similară tipului de jurisprudență mai vechi, care sancționează condamnarea după achitare în lipsa administrării de probe de către instanța ierarhic superioară. Acest tip de jurisprudență nu impune sub forma unei soluții ce ar trebui consacrată în legislația națională a interdicției de condamnare după achitare în absența administrării unor probe noi, deoarece soluția ce poate fi desființată în calea de atac poate fi și rezultatul reinterpretării a probelor, cărora instanța de apel le poate da o nouă apreciere. De altfel, potrivit art.420 alin.5 Cod procedură penală, instanța de apel nu este obligată să administreze probe noi, ci doar o poate face, iar aceasta poate să administreze chiar și numai aceleași probe ca și instanța de fond, dar cărora le poate da propria apreciere, potrivit art.420 alin.8, 9 și 10 Cod procedură penală. În multe situații, administrarea oricăror probe noi după achitare nu se mai impune din motive obiective, astfel încât este contrar logicii juridice ca o condamnare după achitare să nu poată fi dispusă în calea de atac, deși evidența lucrurilor arată că reinterpretarea probelor administrate la fond și readministrate în calea de atac este suficientă pentru a pronunța o soluție contrară. Mai mult, este posibil ca soluția primei instanțe să fie rezultatul unor motive în drept sau a omisiunii de a fi avute în vedere anumite probe, cu prilejul deliberării, așa încât judecătorul de la instanța superioară se poate afla în imposibilitatea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>de a administra alte probe noi decât cele aflate la dosar, greșit interpretate sau ignorate de prima instanță</p> <p>Nu există nicio cauză în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului să fi constata încălcarea art. 6 din Convenție prin prisma unei soluții de condamnare pronunțate în apel, fără administrarea unor noi probe. Inițiatorul, probabil, însușind argumentele expuse de diverse televiziuni și publicații online lipsite de credibilitate, a considerat că soluția din cauza Mischie contra României poate fi fundamentul modificării propuse.</p> <p>Însă, analizând raționamentul Curții, constatăm că instanța europeană nu a avut vreun reviriment de jurisprudență. Din contră, a expus aceleași argumente, în sensul că reclamantul (Mischie) condamnat fără să fie ascultați DIN NOU martorii care au fost audiți de prima instanță.</p> <p>De altfel, nici în expunerea de motive nu s-a făcut referire la o hotărâre pronunțată în acest sens, invocându-se, la modul general, jurisprudența CEDO.</p>
<p>99. Cazurile de contestație în anulare</p> <p>Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:</p> <p>a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;</p> <p>b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;</p> <p>c) când hotărârea din apel a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;</p> <p>d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;</p>	<p>Articolul 426 se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>„Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:</p> <p>a) când judecata a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;</p> <p>b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, chiar dacă aceasta a fost analizată în cursul judecării cauzei;</p>	<p>Este necesar a se menține dispoziția prev. de art. 426 alin. 1 lit. b astfel cum este reglementată la acest moment, întrucât doar atunci când instanța a pronunțat o soluție de condamnare, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal, cu excepția celei referitoare la existența autorității de lucru judecat, sunt incidente dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. i) din Codul de procedură penală. A reglementa altfel acest caz de contestație în anulare ar însemna transformarea contestației în anulare, ca și cale extraordinară de atac, într-un apel deghizat, permițându-se, contrar legii, pronunțarea unei soluții diametral opuse, exclusiv pe baza unei interpretări diferite</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>e) când judecata în apel a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;</p> <p>f) când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;</p> <p>g) când sedința de judecată în apel nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;</p> <p>h) când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;</p> <p>i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.</p>	<p>c)când hotărârea a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;</p> <p>d)când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;</p> <p>e)când judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a</p>	<p>date acelorași elemente avute în vedere de instanța de apel, de către judecători din cadrul aceleiași instanțe.</p> <p>O nouă analiză a fondului cauzei poate fi dispusă, exclusiv, în ipoteza în care în cadrul contestației în anulare apar elemente noi circumscrise unei erori de procedură a instanței de apel, pornindu-se, în mod obligatoriu, de la principiul prezumției legalității hotărârilor judecătorești.</p> <p>Ca atare, orice aspect care a fost pus în discuția părților de către instanța și cu privire la care s-a pronunțat definitiv constituie o chestiune care intră în puterea lucrului judecat, neputând fi invocată ca și caz de contestație în anulare.</p> <p>Argumentele expuse mai sus se mențin cu privire la tot art. 426. Apreciem că, ori de câte ori, motivul prev. De art. 426 a fost invocat ca motiv de apel sau, dacă a fost invocat, instanța de control să fi omis să se pronunțe în acest sens. Altfel, se tinde la a transforma contestația în anulare într-un apel deghizat.</p> <p>Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat în numeroase cauze¹¹ că respectarea dreptului la un proces echitabil și a principiului securității raporturilor juridice presupune ca nicio parte să nu fie autorizată să solicite reexaminarea unei hotărâri definitive și executorii numai în scopul obținerii unei noi decizii în această privință și că în special această supervizare nu trebuie să devină un apel mascat iar simplul fapt că pot exista două puncte de vedere cu privire la acest subiect nu este suficient pentru rejudecarea cauzei.</p> <p>Prin natura sa, contestația în anulare este o cale de atac extraordinară, și nu o cale de atac ordinară, prin intermediul căreia s-ar putea corecta erorile de judecată comise în procesul de aplicare a legii de către instanța de fond și instanța de apel. Prin urmare, soluția</p>

¹¹ Brumărescu împotriva României, hotărâre din 30 septembrie 1999, SC Masinexportimport Industrial Group SA împotriva României, hotărâre din 1 decembrie 2005, Piața Bazar Dorobanți SRL împotriva României, hotărâre din 4 octombrie 2007, Daniel și Niculina împotriva României, hotărâre din 27 martie 2009, Ștefan împotriva României, hotărâre din 6 aprilie 2010, Marian Niță împotriva României, hotărâre din 7 decembrie 2010

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
	<p>inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;</p> <p>f)când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;</p> <p>h)când sedința de judecată nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;</p> <p>i)când instanța nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;</p> <p>j)când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă.”</p>	<p>legislativă de la art.426 Cod procedură penală, care permite reanalizarea unei cauze de încetare a procesului penal care fost examinată de prima instanță și/sau instanța de apel, aduce atingere principiului autorității de lucru judecat, ca expresie a ocrotirii securității raporturilor juridice, pe această cale contestația în anulare fiind transformată într-un apel deghizat. De altfel, și alte cazuri de contestație în anulare au fost transformate în motive ale unui apel deghizat, pentru că ele, în loc să privească erori de procedură săvârșite la instanța de apel, pot avea ca obiect erori de procedură comise și în fața primei instanțe, care s-ar fi putut valorifica în fața instanței de apel, dar care dintr-un motiv sau altul, nu au fost invocate pe această cale. Astfel, contestația în anulare este permisă, în noua reglementare, și pentru motive legate de nelegala citare, indiferent de instanța la care aceasta a avut loc (lit. a), fiind permisă, astfel, invocarea implicită a nelegalei citări în orice stare a procesului. Contestația în anulare poate fi formulată și în cazul în care judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, fără a se face distincție după cum asistența era sau nu obligatorie și nici după cum asupra acestei chestiuni instanța de apel s-a pronunțat ori nu. Formularea contestației în anulare pe motiv că judecata în apel s-a desfășurat în lipsa avocatului ar permite reanalizarea oricărei hotărâri date în această fază procesuală, prin simpla absență a avocatului ales sau desemnat din oficiu, ceea ce ar permite reanalizarea oricărei decizii legate de prezența apărătorului pe care instanțele ar fi pronunțat-o la o dată anterioară, cu toate că în apel, o astfel de decizie din partea primei instanțe, ar fi putut face obiect de critică.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		Lipsește litera g din cuprinsul articolului
<p>Art. 434 alin. 2 lit. f C.p.p., - Nu poti fui atacate cu recurs in casatie hotărârile pronunțate ca urmare a plicării procedurii privind recunoașterea învinuirii</p>	<p>La articolul 434 alineatul (2), litera f) se abrogă</p>	Fără observații
<p>Art.438 – Cazurile de recurs în casație Cazurile în care se poate face recurs în casație (1) Hotărârile sunt supuse casării în următoarele cazuri: 1. în cursul judecării nu au fost respectate dispozițiile privind competența după materie sau după calitatea persoanei, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;</p>	<p>La articolul 438, după alineatul (1) se introduc patru noi alineate, alin. (11)-(14), cu următorul cuprins: „(11) Recursul în casație poate fi declarat numai în favoarea condamnatului în următoarele cazuri: 1. când nu sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni sau când instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o alta fapta decât cea pentru care condamnatul a</p>	<p>Prin modificările propuse se încalcă grav autoritatea de lucru judecat a hotărârilor penale și art.6 din Convenție. Căile extraordinare de atac (cu excepția revizuirii, în cazurile expres prevăzute, care presupun o eroare de judecată) nu pot permite o rejudecare a fondului. România a fost condamnată la CEDO când exista reglementarea "recursului în anulare", iar modificările propuse tind către o nouă astfel de reglementare (ar fi util un studiu comparat pe texte).</p> <p>Modificările propun desființarea hotărârilor inclusiv în cazul unor încălcări de procedură (deci nu doar a dreptului substanțial - pentru viciile de procedură există contestația în anulare), precum și luarea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>7. inculpatul a fost condamnat pentru o faptă care nu este prevăzută de legea penală;</p> <p>8. în mod greșit s-a dispus încetarea procesului penal;</p> <p>11. nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată;</p> <p>12. s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege;</p> <p>(2) Cazurile prevăzute la alin. (1) pot constitui temei al casării hotărârii doar dacă nu au fost invocate pe calea apelului sau în cursul judecării apelului ori dacă, deși au fost invocate, au fost respinse sau instanța a omis să se pronunțe asupra lor.</p> <p>(3) În cazul în care cererea de recurs în casație a fost respinsă, partea sau procurorul care a declarat recursul în casație nu mai poate formula o nouă cerere împotriva aceleiași hotărâri, indiferent de motivul invocat.</p>	<p>fost trimis în judecata, 2. când faptei săvârșite i s-a dat o greșită încadrare juridică; 3. când hotărârea este contrară legii sau când prin hotărâre s-a făcut o greșită aplicare a legii de natură să influențeze soluția procesului; 4.când s-a comis o eroare gravă de fapt; 5. când judecătorii de fond au comis un exces de putere, în sensul că au trecut îndomeniul altei puteri constituite în stat.</p> <p>(1²) De asemenea, pot fi atacate cu recurs în casație hotărârile definitive²³ pronunțate în cauzele în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a unui drept prevăzut de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale în cauze similare. (1³) Instanța, soluționând recursul în casație, verifică hotărârile atacate sub aspectul tuturor motivelor de casare prevăzute în alineatele precedente, punându-le în prealabil în discuția părților. (1⁴) Recursul în casație în favoarea inculpatului poate fi declarat oricând.”</p>	<p>din nou în discuție a vinovației persoanei, ca element constitutiv al infracțiunii, aspecte inadmisibile în procedura recursului în casație.</p> <p>Motivele invocate sunt neinteligibile, fie juridic, fie literar.</p> <p>Reglementarea oferită prin noile dispoziții ale art.438 alin.1¹-1⁴ Cod procedură penală reprezintă în esență o încălcare a principiului egalității de arme și a egalității de tratament, consfințit prin instrumentele de drept intern și internațional, prin punerea doar la dispoziția inculpatului a unor remedii menite a corecta diferitele erori săvârșite în fața primelor instanțe și a celei de apel, cu ignorarea intereselor celorlate părți sau procurorului, cărora legea nu le oferă un tratament similar. Nu deloc surprinzătoare este și posibilitatea oferită inculpatului de a formula, în favoarea sa, oricând recurs în casație, posibilitate negată procurorului și celorlalte părți, cărora legea le impune un termen, a cărui nerespectare se sancționează cu decăderea. În același timp, deși reprezintă o gravă atingere adusă aceluiași principiu al egalității de tratament în fața legii penale și a egalității de arme, legiuitorul nu este preocupat de modificarea art.434 alin.3 Cod procedură penală, prin a permite celorlalte părți și procurorului de a obține pe calea recursului în casație condamnarea inculpatului, deși unele dintre noile motive de recurs ar permite aceasta, iar inculpatului îi este oferită posibilitatea obținerii achitării după condamnare. Un asemenea demers s-ar justifica în cazul recursului în casație, de vreme ce unele din cazurile de revizuire pot fi invocate și în defavoarea persoanei față de care a fost pronunțată achitarea, astfel încât, pentru identitate de rațiune, reglementarea celor doi căi extraordinare de atac ar trebui să fie identică, pentru asigurarea aceluiași sistem de garanții în procesul penal.</p> <p>Pe de altă parte, aceste dispoziții sunt neconstituționale. În acest sens, CCR, Decizia nr.2/2017, ale cărei considerente se pot aplica <i>mutatis mutandis</i>.</p> <p>Curtea constată că soluția legislativă potrivit căreia cazul prevăzut de art.453 alin.(1) lit.a) din Codul de procedură penală poate fi invocat ca motiv de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, cu excluderea posibilității revizuirii hotărârii de achitare, este de natură să înfrângă egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea dreptului fundamental de acces liber la justiție. Curtea observă, astfel, că excluderea posibilității invocării în defavoarea persoanei achitate a motivului de revizuire prevăzut de art.453 alin.(1) lit.a) din Codul de procedură penală —constând în descoperirea de fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză — creează un tratament discriminatoriu pentru partea civilă din respectiva cauză față de părțile civile din alte cauze soluționate tot prin hotărâri definitive de achitare, dar cu privire la care sunt incidente motivele de revizuire prevăzute de art.453 alin.(1) lit.b)—d) din Codul de procedură penală, și anume: hotărârea s-a întemeiat pe declarația unui martor, opinia unui expert sau pe situațiile învederate de un interpret, care a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influențând astfel soluția pronunțată; ori un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată; sau un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influențat soluția pronunțată. Cu privire la cele două categorii de părți civile menționate, Curtea reține că, deși se găsesc în situații similare, acestea beneficiază - din perspectiva posibilității de a formula calea extraordinară de atac a revizuirii - de un tratament juridic diferit, ceea ce este de natură a contraveni prevederilor art.16 din Constituție, în condițiile în care tratamentul discriminatoriu nu-și găsește nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Sub aspectul asigurării egalității cetățenilor în exercitarea drepturilor lor procesuale, inclusiv a căilor de atac, Curtea a statuat în jurisprudența sa că, în instituirea regulilor de acces al justițiabililor la aceste drepturi, legiuitorul este ținut de respectarea principiului egalității cetățenilor în fața legii. Prin urmare, instituirea unor reguli speciale în ceea ce privește căile de atac nu este contrară acestui</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>principiu, atât timp cât ele asigură egalitatea juridică a cetățenilor în utilizarea lor. Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.69 din 16 martie 1994). Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, liberul acces la justiție presupune accesul la mijloacele procedurale prin care justiția se desfășurează. Este adevărat că regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești sunt de competență exclusivă a legiuitorului, așa cum rezultă din prevederile art.126 alin.(2) din Constituție - text potrivit căruia „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege” - și din cele ale art.129 din Legea fundamentală, în conformitate cu care „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, principiul liberului acces la justiție presupune posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri în formele și în modalitățile instituite de lege, însă numai cu respectarea regulii consacrate de art.21 alin.(2) din Constituție, potrivit căreia nicio lege nu poate îngredi accesul la justiție, ceea ce semnifică faptul că legiuitorul nu poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale pe care le-a instituit nicio categorie sau grup social (Decizia Plenului Curții Constituționale nr.1 din 8 februarie 1994 și Decizia nr.540 din 12 iulie 2016, paragraful 22, decizii citate anterior).</p>
<p>Art. 453 alin. 1 lit. f - hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a admiterii unei excepții de</p>	<p>La articolul 453 alineatul (1), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:</p>	<p>Prin decizia nr. 126/2016, CCR a stabilit că soluția legislativă cuprinsă în art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală, care nu circumstanțiază cazul de revizuire la cauza în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate, este neconstituțională.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate</p>	<p>"f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă</p>	<p>Curtea a constata că principiul autorității de lucru judecat este de o importanță fundamentală atât în ordinea juridică națională, cât și în ordinea juridică comunitară, precum și la nivelul Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea reține că atingerea adusă acestuia prin legislația națională trebuie să fie limitată, fiind necesar ca acestui principiu să i se aducă derogare doar dacă o impun motive substanțiale și imperioase.</p> <p>Curtea a reținut că nereglementarea condiției ca excepția de neconstituționalitate să fi fost invocată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere atribuie efecte ex tunc actului jurisdicțional al Curții, cu încălcarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, determină o încălcare nepermisă a autorității de lucru judecat, o atingere adusă principiului securității raporturilor juridice – element fundamental al supremației dreptului, care prevede, printre altele, ca soluția dată în mod definitiv oricărui litigiu de către instanțe să nu mai poată fi supusă rejudecării.</p>
<p>103. Cazurile de revizuire (1) Revizuirea hotărârilor judecătorești definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când: a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză; b) hotărârea a cărei revizuire se cere s-a întemeiat pe declarația unui martor, opinia unui expert sau pe situațiile învederate de un interpret, care a săvârșit infracțiunea de mărturie mincinoasă în cauza a cărei revizuire se cere, influențând astfel soluția pronunțată; c) un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost</p>	<p>La articolul 453 alineatul (1), după litera f) se introduc două noi litere, lit. g) și h) cu următorul cuprins: "g) neredactarea și/sau nesemnarea hotărârii de condamnare de judecătorul care a participat la soluționarea cauzei; h) Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele graveale acestei încălcări continuă să se producă."</p>	<p>Introducerea motivului de revizuire de la art.453 alin.1 lit. g Cod procedură penală încalcă autoritatea de lucru judecat, întrucât acest fapt nu echivalează cu o eroare de judecată datorată unor împrejurări necunoscute instanțelor la judecarea cauzelor și nici cu o eroare de procedură care să nu poată fi remediată altfel. În măsura în care o hotărâre judecătorească ar trebui revizuită pe acest motiv, motivul de revizuire ar trebuie să privească toate categoriile de hotărâri, nu doar cele de condamnare, pentru ca procurorul și părțile să beneficieze de același tratament juridic, iar principiul securității raporturilor juridice să nu fie sacrificat doar în favoarea inculpatului. Nesemnarea hotărârii de către judecătorul care a participat la soluționarea cauzei nu reprezintă în realitate un motiv de revizuire întemeiat pe jurisprudența CEDO, deoarece odată redactată de acel judecător, hotărârea judecătorească reprezintă rezultatul propriei voințe, manifestate prin verdictul exprimat la o dată anterioară, semnătura președintelui de complet sau președintelui instanței nefăcând decât să certifice o procedură judiciară oficială, ce a fost finalizată.</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză;</p> <p>d) un membru al completului de judecată, procurorul ori persoana care a efectuat acte de urmărire penală a comis o infracțiune în legătură cu cauza a cărei revizuire se cere, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză;</p> <p>e) când două sau mai multe hotărâri judecătorești definitive nu se pot concilia;</p> <p>f) hotărârea s-a întemeiat pe o prevedere legală care, după ce hotărârea a devenit definitivă, a fost declarată neconstituțională ca urmare a admiterii unei excepții de neconstituționalitate ridicate în acea cauză, în situația în care consecințele încălcării dispoziției constituționale continuă să se producă și nu pot fi remediate decât prin revizuirea hotărârii pronunțate.</p> <p>(2) Revizuirea hotărârilor judecătorești penale definitive, exclusiv cu privire la latura civilă, poate fi cerută numai în fața instanței civile, potrivit Codului de procedură civilă.</p> <p>(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și f) pot fi invocate ca motive de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.</p> <p>(4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe</p>		

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-d) și f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunțarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.</p> <p>(5) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. e), toate hotărârile care nu se pot concilia sunt supuse revizuirii.</p>		
<p>(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și f) pot fi invocate ca motive de revizuire numai în favoarea persoanei condamnate sau a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei.</p> <p>(4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei ori de încetare a procesului penal, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-d) și f) constituie motive de revizuire dacă au dus la pronunțarea unei hotărâri nelegale sau netemeinice.</p>	<p>La articolul 453, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul conținut:</p> <p>„(3) Cazurile prevăzute la alin. (1) lit. a), f), g) și h) pot fi invocate ca motive de revizuire în favoarea persoanei condamnate, a celei față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei ori amânarea aplicării pedepsei, precum și în defavoarea persoanei față de care s-a pronunțat o hotărâre de achitare. (4) Cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) constituie motiv de revizuire dacă pe baza faptelor sau împrejurărilor noi se poate dovedi netemeinicia hotărârii de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei, de amânare a aplicării pedepsei oride încetare a procesului penal sau de achitare, iar cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)-d) și f) constituie motive</p>	
<p>105. Termenul de introducere a cererii (1) Cererea de revizuire în favoarea</p>	<p>Articolul 457 se modifică și va avea următorul cuprins:</p>	

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>condamnatului se poate face oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea condamnatului, cu excepția cazului prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. f), când cererea de revizuire poate fi formulată în termen de un an de la data publicării deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I.</p> <p>(2) Cererea de revizuire în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui față de care s-a încetat procesul penal se poate face în termen de 3 luni, care curge:</p> <p>a) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b)-d), când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora;</p> <p>b) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. b)-d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale;</p> <p>c) în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. e), de la data când hotărârile ce nu se conciliază au fost cunoscute de</p>	<p>„(1) Cererea de revizuire în favoarea condamnatului se poate face oricând, chiar după ce pedeapsa a fost executată sau considerată executată ori după moartea. (2) Cererea de revocare în defavoarea condamnatului, a celui achitat sau a celui față de care s-a încetat procesul penal se poate face în termen de 3 luni, care curge:</p> <p>a) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a)-d), când nu sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când faptele sau împrejurările au fost cunoscute de persoana care face cererea sau de la data când aceasta a luat cunoștință de împrejurările pentru care constatarea infracțiunii nu se poate face printr-o hotărâre penală, dar nu mai târziu de 3 ani de la data producerii acestora; b) în cazurile prevăzute la art. 453 alin. (1) lit. a)-d), dacă sunt constatate prin hotărâre definitivă, de la data când hotărârea a fost cunoscută de persoana care face cererea, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii definitive a hotărârii penale; c) în cazul prevăzut la art. 453 alin. (1) lit. e), de la data când hotărârile ce nu se conciliază au fost cunoscute de persoana care face cererea. (3) Dispozițiile alin. (2) se aplică și în cazul când procurorul se sesizează din oficiu. (4) Revizuirea în defavoarea inculpatului nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii</p>	

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>persoana care face cererea. (3) Dispozițiile alin. (2) se aplică și în cazul când procurorul se sesizează din oficiu. (4) Revizuirea în defavoarea inculpatului nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.</p>	<p>penale sau continuarea procesului penal."</p>	
<p>106. Art. 539 Dreptul la repararea pagubei în cazul privării nelegale de libertate (1) Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate. (2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.</p>	<p>La art. 539, după alin. (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu „(3) Reprezintă privare nelegală de libertate orice măsură preventivă privativă de libertate dispusă într-o cauză în care persoana a fost achitată pentru orice motiv sau dacă la data dispunerii măsurii privării de libertate exista o cauză de încetare a procesului penal”</p>	<p>Modificarea propusă trebuie în mod intrinsec analizată raportându-ne la condițiile ce trebuie întrunite prin prisma art. 5 CEDO, în vederea calificării ca ”legală” a oricărei privări de libertate. Standardul convențional impune în acest sens trei principii de bază, și anume ca privarea de libertate să fie întemeiată pe, respectiv conformă cu dreptul intern, acesta să îndeplinească cerințele Convenției cu privire la ”calitatea legii”, iar în aplicarea ei, scopul detenției să se regăsească printre cele enumerate la art. 5 par. 1 lit. a-f din Convenție.</p> <p>În aplicarea acestor standarde Curtea EDO a statuat cu mult timp în urmă asupra caracterului nelegal al unei detenții care a fost instituită fără temei legal (cauza <i>Baranowski c. Polonia</i>) sau care a fost prelungită nejustificat (fără a cuantifica totuși întârzierile determinate de inerente formalități administrative, sub condiția de a le reduce la minimum) dincolo de expirarea termenului pentru care fusese legal dispusă (cauza <i>Grava c. Italia</i>). Circumstanțe excepționale permit chiar și plasarea în detenție înainte de formularea unei acuzații cu caracter penal, condiționat de definirea suficient de clară a acestora prin lege.</p> <p>Dezvoltarea jurisprudenței în aplicarea acestor principii a păstrat în mare aceleași linii directoare, enunțate în celebra cauză <i>Brogan și alții c. UK</i> și reiterate în cauza mai recentă <i>Gusinskiy c. Rusia</i>, Curtea statuând (par. 53) că regularitatea unei privări de libertate întemeiată pe suspiciunea rezonabilă prevăzută de art. 5 par. 1 lit.c nu este condiționată de obligația organelor de urmărire penală de a aduna suficiente dovezi pentru formularea concretă a unei acuzații, nici la momentul plasării în detenție, nici pe parcursul</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>derulării ei. Nu este așadar necesar ca persoana deținută să fie acuzată sau trimisă în judecată, scopul detenției fiind îndeosebi acela de a configura limitele probatorii ale investigației penale, prin confirmarea sau infirmarea suspiciunii rezonabile care a legitimat detenția, singura condiție fiind ca ea să se fi bazat pe indicii temeinice (în acest sens cauza <i>Murray c. UK</i>).</p> <p>Revenind la propunerea inițiatorului, învederăm ca și corolar al celor enunțate <i>supra</i>, încălcarea principiului de bază al jurisprudenței CEDO în materie, respectiv acela conform căruia consistența indicilor temeinice ce fundamentează arestarea nu echivalează cu greutatea probelor ce determină o condamnare.</p> <p>La momentul incipient al unei investigații penale plasarea unei persoane în reținere/detenție este dispusă prin ordonanța organelor de urmărire penală, respectiv încheierea judecătorului de drepturi și libertăți, ambele acte procesuale supuse unei căi de atac și controlabile astfel sub aspectul legalității dispunerii măsurii.</p> <p>Faptul că măsura preventivă a justificat la un moment dat imperativul derulării anchetei penale, care s-a finalizat cu trimiterea în judecată, însă nu și cu o condamnare, nu poate genera o retorsiune a caracterului său de legalitate, analizat la momentul dispunerii ei, și nu în funcție de soluția adoptată la finele procesului penal. Se impune ca legiuitorul să renunțe la această modificare, cu atât mai mult cu cât, astfel cum am subliniat anterior, instituirea unei măsuri preventive nu poate fi condiționată nici chiar de formularea ulterioară a unei acuzații susceptibile de a forma obiectul unei trimiteri în judecată, cu atât mai puțin de dispunerea unei soluții de condamnare.</p> <p>Pe de altă parte, trebuie avut în vedere că raportat la particularitățile comiterii unei fapte, la începutul urmăririi penale aceasta poate suporta o anumită încadrare juridică, care se poate schimba pe parcurs, atrăgând un termen diferit de prescripție a răspunderii penale față de cea dintâi și putând determina încetarea procesului penal, cauza de încetare neputând fi determinată astfel <i>a priori</i> în momentele de debut ale anchetei.</p>
107. Dreptul la repararea pagubei în cazul privării nelegale de libertate		

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>(1) Are dreptul la repararea pagubei și persoana care, în cursul procesului penal, a fost privată nelegal de libertate.</p> <p>(2) Privarea nelegală de libertate trebuie să fie stabilită, după caz, prin ordonanță a procurorului, prin încheierea definitivă a judecătorului de drepturi și libertăți sau a judecătorului de cameră preliminară, precum și prin încheierea definitivă sau hotărârea definitivă a instanței de judecată investită cu judecarea cauzei.</p>		
<p>109. (1) Liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.</p> <p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de un an și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>(3) Hotărârea judecătorei poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la</p>	<p>Alin. (2) și (3) ale art. 587 se modifică și vor avea următorul cuprins:</p> <p>(2) Când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare de 6 luni și curge de la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>(3) Hotărârea judecătorei de respingere a liberării condiționate poate fi atacată cu contestație numai de condamnat la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare.</p>	<p>Eliminarea posibilității procurorului de a ataca hotărârea de acordare a liberării condiționate este nejustificată și se constituie într-o îngădire a dreptului Ministerului Public de apărare a intereselor generale ale societății în cauzele de acest gen, textul art.587 Cod procedură penală reprezentând o abatere de la principiul egalității în fața legii, care presupune ca odată confințită, o cale de atac să poate fi exercitată de toți participanții la procedura judiciară și nu condiționat de pronunțarea unei anumite soluții de admitere sau de respingere a cererii</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
<p>comunicare. Contestația formulată de procuror este suspensivă de executare.</p> <p>(4) O copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.</p>	<p>După alin. (3) al art. 587 se introduce un nou alineat, alin. (3 ind. 1 1), cu următorul cuprins:</p> <p>„(31) La judecarea cauzelor privind liberarea condiționată participă procurori ai parchetelor de pe lângă judecătoria, respectiv tribunalul instanței investite cu soluționarea cererii de liberare sau a contestației, indiferent de natura infracțiunii pentru care s-a dispus condamnarea și indiferent de parchetul care a instrumentat cauza.”</p>	
<p>ART. 598 - Contestația la executare</p> <p>(1) Contestația împotriva executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:</p> <p>a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;</p> <p>b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare;</p> <p>c) când se ivește vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;</p> <p>d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei.</p>	<p>La alin. (1) al art. 598, lit. d) se modifică și va avea următorul cuprins:</p> <p>”d) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micșorare a pedepsei, inclusiv o lege penală mai favorabilă sau o decizie a Curții Constituționale referitoare la conținutul infracțiunii pe care s-a întemeiat hotărârea penală pronunțată.”</p>	<p>Se tinde la transformarea contestației la executare “într-o cale de atac” care să reanalizeze fondul cauzei. Adăugarea unui nou motiv de contestație la executare, respectiv cel privitor la o decizie a Curții Constituționale referitoare la conținutul infracțiunii pe care s-a întemeiat hotărârea penală pronunțată, conduce la reanalizarea conținutului constitutiv al infracțiunii pe calea contestației la executare.</p> <p>În subsidiar, propunem ca expresia “conținutul infracțiunii” să fie înlocuită de expresia “elementele de tipicitate ale infracțiunii”.</p>
<p>Dispoziții tranzitorii</p>		<p>Dispozițiile tranzitorii din proiectul de lege sunt neconstituționale, prin aceea că retroactivează, permițând atacarea unor hotărâri pronunțate până la data intrării lor în vigoare pe motive reglementate în legea nouă, contrar principiului constituțional, potrivit căruia legea nouă dispune numai pentru viitor cu excepția legii penale mai favorabile. Cum numai legea penală nouă poate produce efecte retroactive, iar nu și legea de procedură, posibilitatea oferită persoanelor interesate de a ataca pe motive procedurale noi</p>

LEGEA 135/2010	AMENDAMENTE	OBSERVAȚII
		<p>hotărârile judecătorești pronunțate până la data intrării în vigoare a legii noi aduce atingere principiului securității raporturilor juridice și tuturor principiilor respectate cu ocazia elaborării tuturor normelor tranzitorii, din materia procedurii civile și penale. De altfel, acest principiu a fost respectat în mod constant atât cu ocazia punerii în aplicare a Codului de procedură penală, cât și a Codului de procedură civilă, nefiind permis ca legea procesuală să retroactiveze indiferent de materia de drept căreia i se aplică. În dreptul procesual penal român, acest principiu a primit și o consacrare expresă prin dispozițiile art.13 Cod procedură penală, potrivit cărora legea procesual penală se aplică în procesul penal actelor efectuate și măsurilor dispuse de la intrarea ei în vigoare și până la momentul ieșirii din vigoare, cu excepția situațiilor prevăzute în dispoziții tranzitorii. În cazul hotărârilor judecătorești definitive, o cale de atac nu poate retroactiva, indiferent de caracterul defavorabil sau nefavorabil al noilor dispoziții procesuale, deoarece dacă se acceptă că prevederile cuprinse în legea de punere în aplicare a Codului de procedură penală se aplică doar situațiilor prilejuite de intrarea în vigoare a Codului, dispozițiile de generală aplicare ale Codului de procedură civilă, incidente și în materie penală, potrivit art.2 din Cod, prevăd că hotărârile rămân supuse căilor de atac, motivelor și termenelor prevăzute de legea sub care a început procesul (art.27).</p>

Judecător Dragoș Călin, Curtea de Apel București, co-președinte

Drăghici

